

1:

Vladimír Megre - v minulosti úspěšný obchodník, v současné době proslulý spisovatel, jehož dílo bylo přeloženo do devatenácti jazyků a získalo miliony čtenářů po celém světě. Ve svých knihách se věnuje širokému spektru otázek, které znepokojují dnešní společnost.

2:

Vážení čtenáři, ubezpečuji vás, že jsem obyčejný člověk, ačkoli popisuji neuvěřitelné události. Stejně jako vy se je snažím pochopit, V současné době je mi blízká a srozumitelná jen Anastasiina věta, že loudání nás k pravdě nedovede.

3:

„...Nepředpověděl, Nostradame, ale stvořil vlastní myšlenkou data strašných kataklyzmat světa. Mnohé jsi donutil aby ti uvěřili, a tím jsi zapojil jejich myšlenky do děje toho strašného. Vznáší se tvá myšlenka, strašící lidi svým proroctvím a bezvýchodností. Ale teď se nevyplní. Ať se tvá myšlenka utká s mou.

...Jsem člověk, Anastasia ! A jsem silnější !

4:

„V žádné galaxii neexistuje struna, která by byla schopna vydat lepší zvuk, než je zvuk písně lidské duše.“

Anastasia

5:

»...Ti, kteří dokážou pochopit své předurčení a podstatu nekonečnosti, začnou žít šťastně, věčně se převtělujíce, neboť svými myšlenkami sami vyprodukuji svou šťastnou nekonečnost,"
Anastasia

6:

„Uplyne jen málo dnů a miliony otců a matek, v různých koncích Země, budou tvořit Rodovou knihu, zaplňovat její stránky svou rukou. Podobných knih bude velké množství. A v každé - pravda, jdoucí ze srdce, pro své potomky. Záludnost v těchto knihách nebude mít místo. Před nimi padne historická lež"
Anastasia

7:

Lidský osud... Mnozí si myslí, že je vytvářen někým shůry. Ale ten někdo jednoduše dává každému člověku k dispozici nejsilnější vesmírnou energii, která je schopna ovlivňovat osud svého majitele a tvořit nové galaxie. Touto energií je lidská mysl.

8.1:

„Ať tvá mysl, Vladimíre, a mysl ostatních lidí zkusí poznat Boží výtvořby a Jeho touhu. Tehdy tvůj život a život lidské společnosti vytvoří jiný program."

8.2:

Je láska pouhý cit ? Proč přichází a zase odchází ? Jaký je význam dětské lásky ? Měli bychom hledat svou druhou polovičku ? Co je to telegonie a zdali existují obřady, které by pomohly zachovat lásku a učinit z ní „plnoprávného člena rodiny" ?

10:

„V hloubi sibiřské tajgy kráčí paloučkem malé dítě a usmívá se. Nic jej nestraší, nikdo na něj neútočí, naopak zvířata jsou připravena na první jeho povel ihned přijít na pomoc. Jako nástupce královského rodu kráčí malinký člověk svým panstvím. A kde je v tuto chvíli vaše dítě ?... Jaký vzduch dýchá ? Jakou pije vodu ? Čemu se bude věnovat až vyroste?.."

Zeptáte se, proč je tato kniha desátá ?
Jen pro připomenutí, devátou knihu píší lidé, tvůrci rodových statků.

Píší ji živými písmeny na živé zemi.

Za nějakou dobu se samozřejmě pokusím proměnit tato živá písmena v slova a noty.

Prozatím se na to připravuji.

OBSAHY

ANASTASIA (díl 1)

(0.)	O AUTOROVÍ	26
(1.)	ZVONÍCÍ CEDR	27
(2.)	SETKÁNÍ	34
(3.)	ZVÍŘE NEBO ČLOVĚK ?	36
(4.)	KDO JSOU ONI ?	38
(5.)	LESNÍ LOŽNICE	40
(6.)	ANASTASIINO RÁNO	40
(7.)	ANASTASIIN PAPRSEK	42
(8.)	KONCERT V TAJZE	45
(9.)	KDO ZAPALUJE NOVOU HVĚZDU	49
(10.)	JEJÍ MILOVANÍ ZAHRÁDKÁŘI	55
(11.)	SEMÍNKO - LÉKAŘ	57
(12.)	KOHO BODAJÍ VČELY	59
(13.)	AHOJ, JITRO !	60
(14.)	VEČERNÍ PROCEDURY	61
(15.)	ON VŠECHNO SÁM PŘIPRAVÍ	61
(16.)	SPÁNEK POD SVOU HVĚZDOU	62
(17.)	POMOCNÍK A PEČOVATEL VAŠEHO DÍTĚTE	63
(18.)	LESNÍ GYMNÁZIUM	65
(19.)	POZORNOST K ČLOVĚKU	66
(20.)	LÉTAJÍCÍ TALÍŘ ? NIC ZVLÁŠTNÍHO.	70
(21.)	MOZEK - SUPERPOČÍTAČ	72
(22.)	„V NĚM BYL ŽIVOT A ŽIVOT BYL SVĚTLO LIDÍ“	77
(23.)	JE TŘEBA MĚNIT ŽEBŘÍČEK HODNOT	79
(24.)	SMRTELNÝ HŘÍCH	80
(25.)	DOTKNUTÍ RÁJE	82
(26.)	KDO VYCHOVÁ SYNA ?	84
(27.)	PŘES ÚSEK ČASU	86
(28.)	PODIVNÁ DÍVKA	87
(29.)	BROUČCI	90
(30.)	SNY - TVOŘENÍ BUDOUCNOSTI	92
(31.)	PŘES ÚSEK ČASU TEMNÝCH SIL	97
(32.)	SILNÍ LIDÉ	102
(33.)	KDO JSI, ANASTASIE ?	107

Anastasia

Vladimir Megre

K n i h a p r v n í

ANASTASIA

Existují pro ty, pro které existují.

*V knize se vypráví o neskutečné ženě,
která má schopnost uzdravovat duši a tělo člověka.*

(0 .)

O AUTOROVI

Vladimír Nikolajevič Megre se narodil 23. července roku 1950. Předtím nikdy nepublikoval. Je proslulým podnikatelem, prezidentem Meziregionální asociace podnikatelů Sibiře. V roce 1994-95 organizoval na své náklady dvě velké obchodní expedice na lodích po řece Ob trasou Novosibirsk - Salechard - Novosibirsk. O jeho první expedici „Kupecká karavana“ se hodně psalo v novinách na Sibiři, v Chanty-mansijském a Jamaloněněckém národnostním okruhu.

Po dlouhou dobu bylo pro přátele a příbuzné záhadou, co donutilo podnikatele s desetiletou praxí utratit shromážděný kapitál k tomu zastavit majetek na přípravu expedicí, které nejenže neměly žádný zisk, ale ani se nevyplatily.

V této knize se otevírá tajemství intuitivního hledání. On přivezl z expedice to, co nelze ocenit v peněžním ekvivalentu. V řadě centrálních novin zveřejnil senzační materiály, které měly velké čtenářské ohlasy a komentáře vědců. Sám autor sdělil následující: „Nejsem spisovatel, nemám literární zkušenosti a omlouvám se čtenářům za styl mého psaní. Tato kniha nepatří do řady publicistiky, fantastiky nebo dobrodružné literatury, nehledě na neobvyklost a neskutečnost toho, co se stalo. Její žánr se mi nepodařilo určit.“

ZVONÍCÍ CEDR

Na jaře roku 1994 jsem si najal tři říční lodě, na kterých jsme podnikli čtyřměsíční expedici po sibiřské řece Ob od Novosibirska k Salechardu a zpátky. Cílem expedice bylo navazování ekonomických kontaktů s regiony Dálného severu.

Expedice se jmenovala „Kupecká karavana“. Největší ze třech lodí byla osobní loď „Patric Lumumba“. (V Západosibiřské paroplavbě pojmenovávají lodě velmi zajímavým způsobem: „Marija Uljanova“, „Patric Lumumba“, „Michail Kalinin“, jako by jiné historické osobnosti na Sibiři neexistovaly). Na ní bylo umístěno ředitelství expedice, výstava podnikatelů Sibiře a obchod.

Expedice měla za úkol projet 3,5 tisíce kilometrů na sever, navštívit jak docela velká města jako Tomsk, Nižněvartovsk, Surgut, Chanty-Mansijsk, Salechard, tak i malá, kam se lze dostat s nákladem jen v krátké době plavby.

Přes den se lodě zastavovaly u obydlených míst. My jsme obchodovali a jednali o navazování stálých ekonomických kontaktů. Pohybovali jsme se obvykle v noci. Pokud nám nedovolily meteorologické podmínky, za špatného počasí jsme přistávali u menších osad a zahajovali večírky pro místní mládež. Takovéto akce tam byly velmi zřídka. Kluby a Domy kultury tam byly v poslední době zchátralé. Žádné kulturní akce se tam neuskutečňovaly.

Stávalo se, že jsme po dobu několika dnů nezahlédli žádné obydlené místo. Jenom tajga a jediná dopravní tepna na hodně kilometrů - řeka. Tenkrát jsem ještě nevěděl, že na jednom z těchto kilometrů na mě čeká setkání, které změní celý můj život.

Jednou jsem nařídil přistát se štábní lodí u malinkaté vesničky, která měla několik chaloupek a byla vzdálená na desítky kilometrů od velkých měst. Naplánoval jsem tříhodinovou zastávku, aby se posádka mohla projít a místní obyvatelé u nás mohli nakoupit zboží a potraviny a my u nich laciné plody z divoké přírody a ryby. Během zastávky se na mě jako na vedoucího výpravy obrátili s velmi podivnou prosbou dva místní staříci. Jeden starší, druhý trochu mladší. Starší po celou dobu mlčel. Mluvil ten mladší. Přemlouval mě, abych jim dal k dispozici asi padesát lidí (posádka lodi jich měla celkem jenom 65), které chtěli provést tajgou zhruba 25 kilometrů od místa zakotvení lodi proto, aby uřízli, jak se vyjádřili staříci, Zvonící cedr. Předpokládalo se rozřezat cedr, jehož výška podle jejich slov dosahovala čtyřiceti metrů, na kousky, které se dají odnést na loď v rukou. Bylo nezbytné sebrat všechno. Staříci navrhovali rozřezat každou část na menší kousky. Jeden si nechat pro sebe, zbytek rozdat svým blízkým, známým, zkrátka všem těm, kdo si je bude přát dostat jako dar. Stařík říkal, že tento cedr je zvláštní. Jeho kousek se musí nosit na krku. Přičemž se má navlékat stojíce bosýma nohama na trávě a dlaní levé ruky jej tisknout k obnažené hrudi. Za minutu se pocítí příjemné teplo, pak po těle proběhne lehké chvění. Čas od času, podle přání je potřeba brousit konečky prstů tu část kousku cedru, která nemá styk s tělem, přičemž palci rukou držet za opačnou stranu. Již za tři měsíce člověk vlastní kousek Zvonícího cedru pocítí mnohem lepší náladu, vyléčí se z hodně nemocí.

„Z AIDS také ?“ zeptal jsem se a trochu jim vysvětlil, co jsem znal o této nemoci z novin.

On s jistotou odpověděl:

„Z každé nemoci !“

Ale to, podle jeho mínění, bylo lehkým úkolem. Důležitější je to, že člověk vlastníci tento kousek se stane lepším, úspěšnějším a talentovanějším.

O léčivých účincích cedru jsem trochu věděl, ale aby měl vliv na city, schopnosti - to mi tenkrát připadalo zcela nepravděpodobné. Začal jsem vysvětlovat staříkům, že ve „Velké zemi“, aby se ženy zalíbily, nosí výrobky ze zlata a stříbra.

„Nosí, protože nevědí,“ následovala odpověď. „Zlato je prach ve srovnání s jedním kouskem tohoto cedru.“ Se ctí k jejich létům, nechtěl jsem diskutovat, a proto jsem řekl:

„Možná... Pokud velký umělec přiloží k tomu svou ruku a vytvoří něco krásného.“

Na toto stařík odpověděl:

„Je to možné, ale je lepší brousit svými prsty, kdy to bude chtít duše, tehdy cedr i navenek bude krásný.“

Přitom stařík uspěchaně rozepnul obnošenou bundu a košili a ukázal to, co měl na prsou.

Uviděl jsem vypouklý kruh nebo ovál. Jeho barvy - fialová, malinová, rezavá - skládaly nesrozumitelnou kresbu, léta dřeva vypadala jako potůčky. Nejsem znalec výtvarného umění, jen jsem byl v různých obrazárnách. Žádné velké emoce ve mně světové klenoty nevzbudily, ale to, co jsem uviděl na prsou staříka, vzbudilo ve mně víc citu a emocí než návštěva Tretjakovské galerie. Zeptal jsem se:

„Jak dlouho jste brousil svůj kousíček cedru ?“

„Devadesát tři let,“ odpověděl stařík.

„A kolik je vám ?“

„Sto devatenáct.“

Tenkrát jsem neuvěřil jeho odpovědi. Vypadal asi na sedmdesát pět. Stařík buď nevycítil mé pochybnosti, nebo se jich nevšiml, ale s trochou chvění mě začal přesvědčovat o tom, že i u jiných bude cedr krásný již za tři roky, stále hezčí a hezčí, zvláště u žen. Z těla vlastníka bude vycházet blahovonné aroma, které se nedá srovnat s vůní stvořenou člověkem. Od staříků skutečně vycházela velmi příjemná vůně. Vycítil jsem ji nehledě na to, že kouřím a zřejmě jako každý kuřák mám otupělý čich. Všiml jsem si v jeho řeči výrazů, myšlenek a závěrů netypických pro obyvatele vzdáleného a hlubokého Severu. Některé si pamatuji i teď, dokonce s intonací. Stařík vyprávěl:

„Bůh stvořil cedr jako shromažďovač energie kosmu. Z člověka ve stavu zamilovanosti vychází záření. Za zlomek vteřiny, odražené od planet, co stojí nad ním, se opět vrací k Zemi a dává život všemu živému. Slunce - jedna z planet, která odráží neúplné spektrum této záře.

Do kosmu odchází od člověka jen světlé záření i z kosmu na Zem se také vrací jen blahodárné záření. Člověk ve stavu zloby vydává temné záření, které se nemůže zvednout nahoru, a proto odchází do hloubky Země. Odražené od hlubin se vrací na povrch ve formě zemětřesení, vulkánu a války. Vyšší formou odraženého

černého záření je bezprostřední vliv na člověka, zesílení zlobných citů v něm. Cedr žije pět set padesát let. Milióny svých jehlic ve dne a v noci zachycuje a shromažďuje v sobě světlou energii, celé její spektrum. Za dobu života cedru nad ním přecházejí všechna tělesa, odrážející tuto světlou energii. Dokonce v malinkatém kousku cedru je víc blahodárné energie než ve všech lidských rukama stvořených energetických zařízení na Zemi dohromady. Cedr přijímá vycházející energii od člověka přes kosmos, chrání ji a vrací, když ona chybí v kosmu, tudíž - v člověku, ve všem, co žije a roste na Zemi. Velmi zřídka se lze setkat s cedry, které shromažďují, ale nevrací shromážděnou energii. Za pět set let svého života začínají zvonit. Tak oni jakoby říkají, podávají signál, aby byly odříznuty a nashromážděná energie využita na Zemi. Takový cedr zvoní tři roky, pokud se ho nedotkne živý člověk. Za tři roky, když ztratí možnost vracet shromážděnou energii přes kosmos bezprostředně člověku, pak ji ztrácí. Tehdy ji cedr začíná spalovat - sám v sobě.

Mučivý proces spalování - umírání trvá dvacet sedm let. Nedávno jsme objevili takový cedr. Zjistili jsme, že zvoní už dva roky, zůstal jenom jeden. Je potřeba ho uříznout a rozdat hodně lidem."

Stařík mluvil dlouho, jeho hlas zněl jednou s vyrovnanou jistotou, podruhé s velkým chvěním. Při chvění začínal rychle, jako by hrál na nástroj, brousit konci prstů svůj kousíček cedru.

Venku byla zima, z řeky vál vítr, ale jeho obnošená bunda a košile zůstávaly rozepnuté.

S lodí na břeh sestoupila spolupracovnice Lidia Petrovna. Řekla, že na lodi jsou všichni připravení k odplutí a čekají na ukončení rozhovoru. Já jsem se rozloučil se staříky a odešel na palubu. Splnit jejich prosbu jsem nemohl: zdržení lodí na tři dny by se stalo velkou ztrátou. Všechno, co jsem uslyšel, připadalo mi tenkrát jako pověra, anebo jedna z místních legend.

Příští den jsem na krátké poradě uviděl, že Lidia Petrovna žmoulá na prsou kousek cedru. Pak mi vyprávěla, že potom, co jsem odešel na loď, ona se trochu zdržela. Viděla, jak stařík, který mluvil se mnou, když jsem odcházel, bezmocně hleděl jednou na mne, jednou na svého staršího přítele a znepokojeně promlouval:

„Jak je to možné... Vůbec neumím mluvit jejich jazykem... Nepodařilo se přesvědčit. Nepodařilo ! Nevyšlo to ! Nic nevyšlo."

Starší mu odpověděl:

„Byl jsi nepřesvědčivý, synu. Neuvědomili si to."

„Když už jsem stoupala po lodním žebříku," pokračovala mezitím Lidia Petrovna, „stařík, který mluvil s tebou, najednou přiběhl ke mně, chytil mne za ruku, poodvedl z můstku na trávník, vytáhl z kapsy provázek, na kterém byl tenhle kousek cedrového stromu, nasadil mi ho na krk a přitlačil mou a svou dlaní k hrudi. Pocítila jsem dokonce chvění v celém těle. Když jsem odcházela, pravil: „Šťastnou cestu. Hodně štěstí. Čekáme na vás příští rok. Všechno nejlepší, budeme čekat. Šťastnou cestu."

Když loď odplula, mávl rukou, pak najednou sedl na trávu. Podívala jsem se na ně dalekohledem. Stařík seděl na trávě a trhal rameny... Ten starší se naklonil a hladil jeho hlavu."

Při návratu lodi do Novosibirska jsem pocítil prudké bolesti. Určená diagnóza - vřed dvanácterníku, osteochondróza hradní části páteře. V tichu nemocničního pokoje jsem byl chráněn od každodenních starostí. Luxusní pokoj pro jednu osobu mi dával možnost v klidu zhodnotit výsledky čtyřměsíční expedice, udělat byznys-plán do budoucna. Ale paměť, jakoby odháněla všechny události a stavěla do popředí staříky a to, co sdělili. Na mou prosbu se dodávala do nemocnice všechna možná literatura o cedru. Když jsem srovnával přečtené, víc a víc jsem žasl a začínal jsem věřit v to, co sdělili staříci. Nějaká pravda přece byla v jejich slovech a možná, pravdou bylo všechno. V knihách o léčitelské medicíně se hodně mluvilo o léčivých účincích cedru. Všechno od lístečku - jehličí až do kůry má vysoké léčebné účinky. Dřevovinu cedru, která má krásný vzhled, využívají mistři umělecké dřevořezby, z ní vyrábějí nábytek, rezonující desky pro hudební nástroje. Jehličí cedru má vysokou schopnost dezinfikovat vzduch a dřevovina má specifickou, velmi příjemnou balzamickou vůni. Malý kousek cedrového stromu umístěný v bytě odhání moly.

Ve vědeckopopulární literatuře se také uvádí to, že kvality cedru rostoucího v severních rajónech jsou o hodně větší než v jižních. Ještě v roce 1792 akademik P. S. Pallas psal, že plody sibiřského cedru obnovují mužskou sílu a vrací člověku mládí, značně zvyšují imunitu organismu proti různým onemocněním.

Existuje i celá řada historických fenoménů přímo nebo nepřímo spojených s cedrem. Tady je jeden z nich.

Napůl vzdělaný mužík Grigorij Rasputin z malé sibiřské vísky, krajiny, kde roste sibiřský cedr, v roce 1907 se dostal do Moskvy ve věku padesáti let, překvapil svými předpověďmi imperátorskou rodinu, kterou mohl navštěvovat, vyspal se s velkým množstvím vznešených žen. Když se snažili jej zabít, byli překvapeni tím, že i když byl proděravěn skrz naskrz kulí, zůstal naživu. Podstata věci je v tom, že vyrůstal v cedrovém kraji a jedl cedrové ořechy.

Novináři tehdejší doby udělali takovýto závěr jeho vytrvalosti:

„Ve věku padesáti let mohl provádět orgie od poledne až do čtyř ráno; od zhýralosti a opilství jel přímo do kostela na ranní pobožnost, kde stál v modlitbě do osmi do rána. Doma, po obnovení sil čajem, Griška, jako by se nic nedělo, do dvou hodin přijímal nemocné, pak šel s dámami do parní lázně, odtamtud do mimoměstské restaurace, kde zopakoval předchozí noc - žádný normální člověk by nevydržel podobné tempo.“

Vícenásobný šampion světových a Olympijských her v řeckořímském zápase Alexandr Karelin, který zůstává dodneška neporazitelný, pochází také ze sibiřského kraje, kde roste cedr. Silák dodneška stále jí cedrové ořechy. Je to náhoda ?

Uvádím jen fakta, se kterými se lze seznámit ve vědeckopopulární literatuře, nebo která mohou potvrdit svědkové. Jedním z nich je Lidia Petrovna, která dostala od staříka kousek Zvonícího cedru. Žena ve věku šestatřiceti let, vdaná, matka dvou dětí. Spolupracovníci firmy, kteří jsou s ní v kontaktu, si všimli změny. Stala se přívětivější, usměvavější. Její manžel, kterého znám, vypráví, že do jejich rodiny nastoupilo větší porozumění, že jeho žena jako by omládla a začala v něm vyvolávat větší vzrušení, úctu a možná dokonce i lásku.

Ale všechna fakta a důkazy blednou před tím nejdůležitějším, s čím se můžete seznámit i vy, po přečtení kterého nemám ani stín pochybnosti - je to Bible. Ve Starém zákonu, ve třetí knize Mojžíšově /Leviticus 14,4/ Bůh učí, jak léčit lidi, dezinfikovat obydlí s pomocí cedru.

Když jsem srovnával fakta, sebraná z různých zdrojů, vznikl takový obraz, že před ním pohasly všechny zázraky světa. Velká tajemství, která znepokojují rozum lidstva, mi najednou připadala nepatrná před tajemstvím Zvonícího cedru. Nyní jsem nemohl pochybovat o jeho existenci. Vědeckopopulární a starovědecká literatura rozptýlila mé pochybnosti.

O cedru se dva a čtyřicetkrát hovoří v Bibli, ještě ve Starém zákonu. Starozákonný Mojžíš, který zjevil lidstvu posvátné kamenné desky, zřejmě věděl o něm víc, než je psáno ve Starém zákonu.

Jsme zvyklí na to, že v přírodě existují různé rostliny, co mají schopnost léčit lidské nemoci. Léčivé schopnosti cedru potvrzuje vědeckopopulární literatura, takové vědecké autority jako akademik Pallas i tohle se ztotožňuje se sděleným ve Starém zákonu.

A nyní, pozor !

Starý zákon ukazuje jenom na cedr, nezmiňuje se o jiných stromech. Nemluví snad o tom, že cedr je nejsilnější ze všeho, co existuje v přírodě ? Co je to ? Léčivý komplex ?

Ale to ještě není všechno. O nesmírně větším tajemství mluví další kapitola Starého zákona:

„Král Šalamoun dal postavit z cedru chrám. Proto, aby dovezl cedr z Libanonu, dával Šalamoun Chiramovi dvacet tisíc kórů pšenice k jídlu pro jeho dům a dvacet kórů oleje získaného drcením: tolik dával Šalamoun Chiramovi každoročně (První Královská 5, 25). Je to pravda, že mu byla poskytnuta ještě jedna služba. Na prosbu krále Šalamouna mu byli poskytnuti lidé, kteří „... uměli porážet stromy“. (První Královská 5, 6).

Co je to za lidi ? Co věděli ? Slyšel jsem, že i nyní ve vzdálených místech jsou staří lidé, kteří nějak vybírají stromy pro stavebnictví. Ale tenkrát, před dvěma tisíci lety o tom mohl vědět každý. Nicméně byli zapotřebí nějakí zvláštní lidé. Chrám byl vybudovaný. V něm začala mše a...

„...a naplnil Hospodinův dům oblak, takže kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat službu..." (První Královská 8, 10-11).

Co je to za oblak ? Jak a odkud vstoupil do chrámu ? Co představoval ? energii ? Duchu ? Co to bylo za jev a jaký má vztah k cedru ?

Staříci mluvili o Zvonícím cedru jako o shromažďovači nějaké energie.

Jaké ? Který cedr je silnější: libanonský nebo sibiřský ? Akademik Pallas sděloval, že léčebné účinky se zvyšují v míře přibližování k hranici s lesotundrou. To znamená, že silnější je sibiřský ! V Bibli se říká: „...posuzujte podle plodu." Znamená to, že opět sibiřský !

Je to možné, aby se toho nikdo nevšiml ? Starozákonná bible, věda minulého století i dnešní mají stejné mínění o cedru.

I Jelena Ivanovna Rerich ve své knize „Živá etika“ sděluje: „...V rituálech posvěcení králů antického Chorasánu se objevovala číše cedrové smoly. U Druidů se číše cedrové smoly také jmenuje číši života. Až později byla nahrazena krví - při ztrátě vědomí ducha. Plamen Zoroastra vznikl při spálení smoly v číši.“

Tak co všechno z vědomosti našich praotců o cedru, o jeho vlastnostech a určení došlo a zachránilo se do dnešních dnů? Je to možné, že nic? Co o něm vědí staří lidé?

Najednou v mé paměti vyplula hodně let stará situace, ze které mi naskočila husí kůže. Tenkrát neměla pro mě žádný význam, ale teď...

Na začátku perestrojky mně jako prezidentovi asociace podnikatelů Sibiře zavolali z Novosibirského krajského výkonného výboru (tenkrát jsme ještě měli výkonné výbory) a poprosili, abych přišel na setkání s velkým byznysmenem ze Západu. Měl písemné doporučení tehdejší vlády. Na setkání bylo několik podnikatelů a pracovníků krajského výkonného výboru.

Západní byznysmen byl neobvyklým člověkem jižního typu. Na hlavě měl turban, na prstech drahé prstýnky.

Mluvil se, jako obvykle, o možnostech spolupráce v různých sférách. Mezi jiným řekl: „Mohli bychom u vás nakupovat cedrový ořech.“ V jeho slovech jsem vycítil napětí jeho ostré oči bloudily, jako by studoval reakci přítomných podnikatelů. Velmi dobře jsem si to zapamatoval, protože ještě tenkrát jsem se divil, proč se tak změnil?

Po setkání ke mně přistoupila překladatelka z Moskvy, která jej doprovázela. Řekla, že on chce se mnou mluvit.

Byznysmen mi soukromě sdělil, jestliže já zorganizuji dodávky cedrového ořechu a zaručeně čerstvého, tak kromě oficiální ceny budu mít slušné procento.

Ořech se měl dodávat do Turecka. Tam vyrábějí nějaký olej. Slíbil jsem, že o tom budu přemýšlet.

A sám jsem se rozhodl informovat, co je to za olej. A zjistil jsem následující.

Na londýnské burze, která je etalonem světových cen, olej cedrového ořechu stojí... do pěti set dolarů za jedno kilo. Nabízelo se nám dělat dodávky po dvou až třech dolarech za jedno kilo cedrového ořechu.

Zavola jsem do Varšavy jednomu ze svých známých podnikatelů a poprosil jsem ho, aby zjistil, zdali je možnost přímo kontaktovat spotřebitele tohoto produktu a také získat technologii jeho přípravy.

Za měsíc mi odpověděl: tohle není možné. Získat technologii se nepovedlo. A vůbec, do této zprávy jsou zapojené takové síly ze Západu, že je lepší na to zapomenout.

Pak jsem se obrátil na dobrého známého, vědeckého spolupracovníka Novosibirského institutu spotřebního družstevnictví K. Rakunova. Zakoupil jsem ořech.

Sponzoroval jsem práci. A ve výzkumných podmínkách tohoto ústavu bylo vyrobeno sto kilogramů cedrového oleje. Také jsem najal lidi, kteří v archivních dokumentech objevili následující.

V předrevoluční době a ještě nějakou dobu po revoluci na Sibiři existovala organizace pod jménem „Sibiřský kooperátor“. Lidé této organizace prodávali olej a také cedrový. Jejich zastupitelství byla v Charbině, Londýně, New Yorku. Měli velké peníze v západních bankách. Po revoluci se organizace rozpadla, hodně z jejích členů emigrovalo.

Člen bolševické vlády Krasin se setkával s vedoucím této organizace, nabízel mu návrat do Ruska. Ale on odpověděl, že víc pomůže Rusku, když bude mimo něj.

Dále se v archivních materiálech sdělovalo, že se cedrový olej vyráběl za pomoci dřevěných lisů (jenom dřevěných) v mnohých sibiřských vesničkách tajgy. Jeho jakostní vlastnosti závisely na době sklizení a zpracování ořechu. Zjistit, co je to za dobu, se nepovedlo ani v archívech, ani v ústavu. Technologie byla ztracená. Léčivá schopnost oleje nemá analogii. Ale nepředal tajemství vyrábění tohoto oleje někdo z těch, co emigrovali na západ ? Jak vysvětlit to, že nejléčivější cedrový ořech roste na Sibiři a zařízení vyrábějící olej je v Turecku ?

O jakých silách Západu mluvil podnikatel z Varšavy ? Proč se nelze zabývat touto otázkou ? „Nevycucává“ tahle síla z ruské sibiřské tajgy neuvěřitelně léčivý produkt ? Proč my nakupujeme za milióny a možná i za miliardy dolarů západní léky a žvýkáme je jako blázni, když máme takové bohatství s neuvěřitelnými vlastnostmi ? Proč ztrácíme vědění našich nedávných praotců, kteří žili v našem století ?

Pročpak mluvit o Bibli, která popisuje situaci dva tisíce let starou ? Jaká neznámá síla se pečlivě snaží vygumovat z naší paměti vědění našich praotců ? A k tomu ještě jakoby naznačují - nestarej se o to, do čeho ti nic není. Snaží se vygumovat... A hlavně, že se jim v tom vede ! A úspěšně ! Dostal jsem vztek. Řekl jsem si, alespoň něco přece vypátrám.

Rozhodl jsem se zopakovat expedici po řece Ob na Sever a použít jenom štábní loď „Patric Lumumba“. Naložil jsem do nákladního prostoru různé zboží. Kinosál předělal na obchod. Zaměstnance jsem musel nabrat nové. Z mé firmy to nešlo. Stejně se finanční situace zhoršila, zatímco jsem věnoval pozornost něčemu jinému. Za dva týdny po odplutí z Novosibirska mi ochranka podala zprávu, že rozhovory o Zvonícím cedru byly potají vyslechnuty. Podle názoru ochranky mezi zaměstnanci, co jsem přijal, byli lehce řečeno „divní lidé“. Některé jsem si zavolaal k sobě a mluvil s nimi o blížící se expedici do tajgy. Někdo souhlasil jít tam dokonce zadarmo. Někteří žádali velké částky peněz za práci, protože při sjednávání smlouvy se o tom nemluvalo, a jedna věc je nacházet se v komfortních podmínkách na lodi a něco jiného -jít do tajgy pětadvacet kilometrů a táhnout na sobě náklad. V této době jsem měl již málo prostředků. Cedr jsem prodávat nehodlal. Vždyť staříci říkali, že se má rozdat. Ke všemu za důležitější jsem považoval ne sám cedr, ale tajemství výroby oleje. A vůbec, zajímavé bylo dostat jakoukoliv informaci související s ním.

Postupně s pomoci ochranky jsem byl přesvědčen, že se mě snaží sledovat, hlavně když kotvím u břehu. Nebylo jasné, s jakým cílem. Kdo stojí za sledovateli ? Přemýšlel jsem, co mám udělat a vymyslel: abych neudělal omyl, musím je všechny najednou přelstít.

SETKÁNÍ

Nic jsem nikomu nevysvětloval a nařídil zastavit loď nedaleko od toho místa, kde jsem se loni setkal se staříky. Sám jsem se dostal na motorovém člunu do vesničky. Kapitánovi lodi jsem nařídil pokračovat v plavbě podle komerčního plánu cesty.

Měl jsem naději za pomoci místních obyvatel najít staříky, uvidět na vlastní oči Zvonící cedr a projednat způsob jeho dodávky na loď. Připoutal jsem loď. Měl jsem v úmyslu jít k nejbližšímu domu, ale uviděl jsem osamělou ženu, stojící na svahu, tak jsem šel za ní. Byla oblečená do staré vatované vesty a dlouhé sukně, obuta do vysokých gumových galoší, ve kterých chodí hodně obyvatel vzdáleného Severu na podzim a na jaře. Na hlavě měla šátek, který úplně přikrýval čelo a krk. Bylo těžké odhadnout, jak je stará. Pozdravil jsem ji a pověděl o dvou stařících, se kterými jsem se loni setkal.

„S tebou, Vladimíre, loni mluvil můj dědeček a pradědeček," odpověděla žena.

Byl jsem překvapen: hlas měla mladý s velmi výraznou dikcí, hned mi tykala a ještě k tomu věděla mé jméno. Nemohl jsem si vzpomenout na jména staříků a vůbec jestli jsme se seznamovali. Pomyslel jsem si: nejspíš ano, když zná mé jméno. Rozhodl jsem se jí také tykat a zeptal se:

„Jak se jmenuješ ?"

„Anastasia," odpověděla žena a podala mi ruku dlaní dolů, jakoby na políbení.

Tohle gesto vesničanky ve vatované vestě a galoších, stojící na opuštěném břehu, která se snažila chovat jako dáma, mě rozesmálo. Stiskl jsem jí ruku. Samozřejmě, že jsem nelíbal. Anastasia se v rozpacích usmála a nabídla mi jít s ní do tajgy tam, kde žije její rodina.

„Je třeba ujít pětadvacet kilometrů. Nemáš strach ?"

„Je to dálka, samozřejmě. A Zvonící cedr mi ukázat můžeš ?"

„Ano."

„Ty o něm všechno víš, řekneš mi to ?"

„Řeknu to, co vím."

„V tom případě pojďme."

Cestou Anastasia vyprávěla, že jejich rodina z generace na generaci žije v cedrovém lese podle slov jejích praotců v průběhu tisíce let. S lidmi naší civilizační společnosti se bezprostředně kontaktují velmi zřídka. Tyto kontakty se nekonají v místě jejich bydliště, ale v různých vesničkách, kde se vydávají za lovce nebo obyvatele jiných vesniček. Sama Anastasia byla ve dvou městech: v Tomsku a v Moskvě. Pokaždé jeden den. Nezůstávala ani přes noc. Chtěla se jenom podívat, jestli se nemýlí v představách o způsobu života lidí ve městě. Za prodané jahody a sušené houby dostala oblečení a peníze na cestu. Pas jí půjčila nějaká místní vesničanka.

Nápad dědečka a pradědečka rozdat mnohým lidem léčivý cedr Anastasia neschválila. Na otázku: „Proč ?" - odpověděla, že jeho kousky se rozejdou

jak mezi dobré, tak i mezi špatné lidi a nejspíš ve většině případů se jich zmocní negativní individua, co konec konců přinese víc špatného než dobra. Důležité, podle ní, je pomáhat dobrým lidem, kteří povedou společnost ke světlu, a ne do slepé uličky. Pokud budeš pomáhat všem, rovnováha dobra a zla zůstane stejná, nebo se zhorší.

Po setkání se staříky jsem probral vědeckopopulární literaturu, řadu historických a vědeckých prací, ve kterých se mluvilo o neuvěřitelných účincích cedru. Nyní jsem se snažil proniknout do toho, co vyprávěla Anastasia o způsobu života lidí z cedrových míst, a přemýšlel jsem, čemu se tohle podobá ?

Srovnával jsem je s rodinou Lýkových, hodně známou z publikací V. Peškova, také hodně let žijících v tajze. O tom se psalo v „Komsomolské pravdě" pod titulkem „Slepá ulička v tajze". Měl jsem dojem, že Lykovi dobře znali přírodu, ale byli zaostalí, co se týká vědy a porozumění dnešnímu životu v civilizaci. Tady - úplně jiná situace. Anastasia vytvářela dojem člověka, který se překrásně vyzná v našem životě a ještě v něčem, čemu jsem moc nerozuměl. Ona svobodně uvažovala o našem městském životě, znala ho.

Zašli jsme asi na pět kilometrů do lesa, když sundala vestu, šátek, dlouhou sukni a položila je do díry ve stromě. Zůstala jen v krátkých, lehkých šatech. To, co jsem uviděl, mě zarazilo. Kdybych věřil v zázraky, tak bych to kvalifikoval k řadě převtělení. Přede mnou stanula velmi mladá žena s dlouhými zlatožlutými vlasy a nádhernou postavou. Její krása byla neobyčejná. Těžko se dalo představit si, kdo z vítězek nejprestižnějších konkurzů krásy by mohl soupeřit s ní zevnějškem, a jak jsem pak zjistil, i intelektem. Všechno dohromady v ní bylo lákavé a čarovné.

„Jsi unavený ?"- zeptala se. „Chceš si odpočinout ?" Sedli jsme si přímo na trávu, a tak jsem si mohl prohlédnout její obličej: žádná kosmetika, správné rysy, pěstovaná pleť, která se vůbec nepodobá větrem ošlehaným obličejům sibiřského venkova, velké, dobré šedomodré oči a usměvavé rty. Byla oblečená do lehkých krátkých šatů, které se podobaly noční košili, ale měl jsem pocit, že jí nebyla zima, i když venku nebylo víc než 12-15 stupňů. Rozhodl jsem se najíst. Vytáhl jsem z tašky chlebičky, placatku s koňakem, nabídl jsem Anastasii, aby se napila, ale ona odmítla. Po dobu svačiny Anastasia ležela na trávě, jako by se odevzdala milujícím paprskům slunce. Ty se odrážely v nahoru obrácených dlaních zlatožlutým světlem. Byla napůl nahá. Tato žena byla překrásná.

Díval jsem se na ni a přemýšlel: „Proč ženy po celou dobu neustále odhalují buď nohy, prsa nebo všechno najednou za pomoci dekolty a mini ? Cožpak ne proto, aby řekly všem: dívej se, jak jsem krásná, otevřená a přístupná. A co zbývá muži: klást odpor tělesným vášním, a tím ponížovat ženu svou nepozorností, nebo jí prokázat pozornost a porušit Boží zákon ?"

Zeptal jsem se jí, jak to, že se nebojí být sama v lese ?

„Tady se nemám čeho bát." odpověděla Anastasia.

„Zajímavé, jak by ses bránila při setkání se dvěma-třemi muži, geology nebo myslivci ?"

Ona neodpověděla, jen se usmála. Pomyslel jsem si: jak se tato mladá kráska, bezmezně přitažlivá, nikoho a ničeho nebojí ? Za to, co proběhlo pak, se do dneška stydím. Objal jsem ji kolem ramen a přitáhl k sobě. Ona se moc nebránila, i když v jejím pružném těle byla cítit nemalá síla. Ale nic jsem s ní udělat

nemohl. Poslední, na co vzpomínám, před tím než jsem ztratil vědomí, byla její slova: „Ne, uklidni se.“ A ještě předtím vzpomínám, jak jsem najednou pocítil neskutečný strach. Strach nepochopitelný, jako bývá v dětství, když jsi doma sám a něčeho se bojíš. Když jsem přišel k sobě, ona klečela přede mnou na kolenou. Jedna její ruka ležela na mých prsou, druhou mávala někomu nahoru a na strany. Usmívala se, ale ne na mě, nýbrž na někoho, kdo nás neviditelně obklopoval, a ukazovala, že se s ní nic špatného neodehrává. Anastasia se mi podívala do očí.

„Uklidni se, všechno skončilo.“

„Ale co to bylo ?“ zeptal jsem se.

„Harmonie nepřijala tvé zacházení se mnou. Vzniklé přání v tobě. Časem to pochopíš sám.“

„K čemu je tady nějaká harmonie ? Vždyť ses začala bránit ty sama.“

„Já jsem to také nepřijala. Bylo mi nepříjemně.“

Zvedl jsem se a přitáhl k sobě tašku.

„Podívejte se na ni.“ Nepřijala. Nepříjemně... „Vždyť vy ženy děláte všechno, abyste nás vzrušily. Obnažujete své nohy, vystavujete prsa, chodíte na vysokých podpatcích. Je vám nepohodlně, ale chodíte, kroutíte různými vnadami, a když něco... „Och, já to nepotřebuji, nejsem taková.“ Proč se tedy kroutíte ? Licoměry ! Proč jsi sundala vrchní oblečení ? Vždyť není vedro. Pak ses rozvalila, zmlkla a ještě se tak usmívala...“

„V oblečení je mi nepohodlně. Já se oblékám, když vycházím z lesa k lidem. Abych vypadala jako všechny. Na sluníčko jsem lehla, abych si odpočinula a nepřekážela, dokud jsi jedl.“

„Chtěla jsi nevyrušovat... Ale vyrušila jsi.“

„Samozřejmě, každá žena chce, aby se jí všimli muži, ale nejen nohou a prsou. Chce, aby ji neopomenul ten jediný, kterému se podaří uvidět víc.“

„Ale tady nikdo jiný mimo neprocházel ! A co víc se tady má vidět, když v první řadě jsou odhalené nohy ? Vy ženy jste nějaké nelogické.“

„Bohužel, vypadá to tak... Možná, už půjdeme, Vladimíre ? Už ses nasvačil ? Odpočinul ?“

Mou hlavou probleskla myšlenka: stojí za to pokračovat v cestě s takovou filozofkou ? Ale řekl jsem:

„Dobře, pojďme.“

(3 .)

ZVÍŘE NEBO ČLOVĚK ?

Pokračovali jsme v cestě k domu Anastasie. Své oblečení nechala v díře stromu. Galoše tam také schovala. Zůstala v lehkých krátkých šatech. Vzala mou tašku a nabídla svou pomoc ji nést. Bosá, s neuvěřitelně lehkou a graciózní chůzí šla přede mnou a lehce pohazovala taškou.

Po celou dobu jsme mluvili. Povídat s ní bylo velmi zajímavé na jakékoliv téma. Občas se Anastasia zatočila. Otáčela se ke mně a šla několik kroků zády

dopředu unesena konverzací a nedívala se pod nohy. Nepochopitelné, proč ani jednou nezakopla, nenarazila bosou nohou na souček suché větve. Při chůzi se občas dotýkala lístečku nebo větvičky keříku nebo ji rychle pohladila. Nebo utrhla nějakou bylinu a jedla ji.

„Přímo jako zvířátko," pomyslel jsem si.

Když jsme viděli jahody, ona je dávala mně a já je také jedl. Nějakou zvláštní svalnatostí se její tělo nelišilo. Vůbec, ona byla střední postavy. Ne hubená, ani ne tlustá. Vykrmené, pružné, velmi hezké tělo. Ale její síla, podle mého, byla dost slušná a reakce také.

Když jsem zakopl a napřáhl dopředu ruce, ona se bleskově otočila, natáhla svou volnou ruku a já jsem spadl hrudí na její roztaženou dlaň, aniž bych se dotkl země. Přitom pokračovala v řeči. Když jsem se narovnal za pomoci její ruky, kráčeli jsme dál, jako by se nic nestalo. Nevím proč, ale tenkrát jsem si vzpomněl na plynovou pistoli, která byla v mé tašce.

Za rozhovoru jsme prošli nemalý kus cesty, když se Anastasia najednou zastavila, položila pod stromem mou tašku a radostně sdělila:

„A jsme doma."

Rozhlédl jsem se. Nevelká hezoučká louka, kytky mezi velebnými cedrovými stromy, ale žádné stavení. Ani boudu jsem neviděl.

„A kde je dům ? Kde spíš, jíš, schováváš se před deštěm ?"

„Tohle je můj domov. Tady je všechno."

Začal mě ovládat pocit neklidu.

„Kde je to všechno ? Dej mi konvici na čaj, abych alespoň uvařil vodu na ohni, sekýru."

„Čajník a sekýra nejsou... Oheň je vhodné nedělat..."

„Co to tady říkáš ? Ona ani konvici na čaj nemá ! V mé láhvi došla voda. Vždyť jsi to viděla, když jsem svačil."

Dokonce jsem vyhodil i láhev. Teď mi zůstalo jen trochu koňaku. K řece nebo do vesničky je celý den chůze a já jsem unavený, chci napít. Kde bereš vodu ? Z čeho piješ ?"

Když viděla mé rozrušení, znepokojila se a chytla mě za ruku. Vedla přes louku do lesa a cestou říkala:

„Jen se nerozčiluj, Vladimíre ! Prosím, nerozčiluj se. Já všechno udělám. Ty si odpočineš. Vyspíš se. Vůbec ti nebude zima. Chceš napít ? Hned tě napojím."

Nějakých deset až patnáct metrů za loukou a keři se před námi otevřelo nevelké jezírko. Anastasia rychle nabrala do dlaní vodu a donesla k mému obličeji:

„Tady je voda. Pij, prosím."

„Zbláznila ses ? Jak je možné pít neupravenou vodu z nějaké lesní louže ? Vždyť jsi viděla, pil jsem Boržomi. My na lodi filtrujeme vodu z řeky i na mytí nádobí přes speciální filtr a dezinfikujeme ji."

„Tohle není louže. Tady je čistá, živá voda. Ne napůl zabitá jako u vás. Je možné ji pít. Podívej," zvedla dlaně ke svému obličeji a vypila z nich vodu.

Vyhrkl jsem:

„Anastasie, copak jsi zvíře ?“

„Pročpak zvíře ? Protože má postel není jako tvoje ? Nemám auta ? Různé pomůcky ?“

„Protože žiješ jako zvíře v lese, nic nemáš a zdá se, že se ti to líbí.“

„Ano, mně se líbí žít tady.“

„Vidíš, sama jsi to potvrdila.“

„Ty si myslíš, že nejdůležitější, co odlišuje člověka od všeho žijícího na Zemi, je to, že vlastní uměle vytvořené předměty ?“

„Ano. A přesněji - civilizovaný byt.“

„Ty si myslíš, že tvůj byt je civilizovanější ? No ano, samozřejmě, že si to myslíš. Ale já - nejsem zvíře. Já jsem - člověk.“

(4 .)

KDO JSOU ONI ?

Za tři dny strávené s ní, co jsem ji pozoroval, něco jsem pochopil v jejím způsobu života, ale vznikly některé otázky, týkající se našeho způsobu života.

Jedna z nich stojí přede mnou i nyní.

Stvořili jsme velikánský systém vzdělání. Na základě tohoto systému učíme naše děti a jeden druhého: v mateřské školce, ve škole, na vysoké, v aspirantuře. Tento systém nám pomáhá vynalézat, létat do kosmu. Podle něho patřičně stavíme svůj byt. Snažíme se poznat vesmír, atom, různé anomální jevy. Milujeme o nich diskutovat a popisovat v senzačních článcích, ve vědeckých vydáních. Jenom jeden jev se z nějakých důvodů snažíme obejít stranou. Vytváří dojem, že se bojíme o něm mluvit. Bojíme se proto, že lehce ničí náš systém vzdělání, vědecké závěry, směje se nad realitou naší existence. A my se snažíme tvářit, že ten jev neexistuje. Ale on existuje a bude existovat, i když se od něj odvracíme a obcházíme ho stranou.' Není-li na čase více se na něj soustředit, možná dát dohromady rozum lidstva a odpovědět na otázku, proč bez výjimky všichni velcí myslitelé, lidé, co stvořili různá náboženská učení, která následují nebo se alespoň snaží následovat větší část lidstva, před stvořením svých vědeckých děl odcházeli jako poustevníci do lesa ?

Všimněte si, ne do nějaké superakademie, ale právě do lesa.

Proč odcházel starozákonný Mojžíš do lesa psát své posvátné desky ? Proč se Ježíš Kristus vzdaloval dokonce i od svých žáků ? Proč člověk jménem Siddhártha Gautama, který žil v Indii v polovině šestého století před naším letopočtem, odcházel na sedm let do lesa a pak vyšel odtamtud k lidem s učením, které i dodneška, po uplynutí tisíciletí, znepokojuje lidské rozumy a jmenuje se buddhismus ? A tohoto člověka později pojmenovali Buddhou. Proč i naši ne až zas tak vzdálení praotci, jako například Serafim Sarovskij nebo Sergij Radoněžskij, také odcházeli do lesa jako poustevníci a za nějakou dobu pochopili tak hlubokou moudrost, že za nimi jezdili na poradu králové tohoto světa ?

Na místě jejich putování se stavěly kláštery a majestátní chrámy. Jako například Trojicesergijevskaja Lávra ve městě Sergijev Posad Moskevské oblasti i do dneška přitahuje davy lidí. A všechno se začalo jenom z jednoho poustevníka.

Proč ? Co nebo kdo pomáhal těmto lidem postřehnout moudrost, dát vědu, přiblížit je k chápání podstaty existence ? Jak žili, co dělali, o čem přemýšleli, když se vzdálili do lesa ?

Tyto otázky se začaly objevovat přede mnou za nějakou dobu po komunikaci s Anastasií. Tehdy jsem začal číst všechno o poustevnících. Ale odpověď jsem dodneška nenašel. Z nějakých důvodů nikde není psáno o tom, co se tam s nimi odehrálo.

Snažím se popsat události tří denního pobytu v lese a své pocity z komunikace s Anastasií s nadějí, že se někomu podaří vystihnout podstatu tohoto jevu.

Zatím ze všeho, co jsem uviděl a uslyšel, je zřejmé jedno: lidé, žijící jako poustevníci v lese, Anastasia také, vidí náš život jinak než my.

Některé její názory jsou úplně opačné k obecně přijatým. Kdo je blíží k pravdě ? Kdo to má posoudit ? Mou úlohou je jenom vyložit to, co jsem uviděl a uslyšel. A tím dát možnost odpovědět na otázku jiným.

Anastasia žije v lese úplně sama, nemá bydliště, skoro nenosí oblečení a nemá zásobu potravin. Ona je potomek těch lidí, kteří tady žili po dobu tisíce let a je to jakoby jiná civilizace. Anastasia se tady narodila a je neoddělitelnou částí Přírody. Na první pohled neobvyklý jev, když jsem najednou pocítil velký strach při pokusu ovládnout Anastasii a ztratil vědomí, se vysvětlil velmi jednoduše. Člověk ochočuje kočku, psa, slona, tygra, orla, ale tady je ochočeno „Všechno kolem“. A toto „Všechno“ nemůže dovolit, aby se s ní stalo něco špatného. Anastasia vyprávěla, že když se narodila a neměla ani rok, matka jí klidně mohla nechat samotnou na trávě.

„A ty jsi neumírala hlady ?“ zeptal jsem se.

Místo odpovědi lusknula prsty a vedle se objevila veverka, která jí skočila na ruku. Anastasia přiblížila čumáček zvířete ke rtům a veverka jí předala ze své pusy semínko cedrového ořechu. Tohle se mi nezdálo fantastické. Vzpomněl jsem si, jak v Novosibirském akademickém městečku si hodně veverek zvyklých na lidi vyprošuje od procházejících krmení a ještě se zlobí, když je nekrmí. Tady jsem pozoroval opačný proces.

Známe hodně příkladů z literatury, novin a televizních programů, když nemluvňata, která se náhodou ocitla v rukou divoké přírody, vykrmovali vlci. Tady ale generace žijí pořád a jejich vztahy se světem zvířat jsou jiné než u nás. Zeptal jsem se jí:

„Proč ti není zima, když já mám bundu ?“

„Proto,“ odpověděla, „že organizmus lidí, kteří se balí do šatů, schovávají se před zimou a vedrem do úkrytů, víc a víc ztrácí schopnost se adaptovat ke změně prostředí. Já jsem tuto schopnost neztratila, proto i šaty až tak nepotřebuji.“

LESNÍ LOŽNICE

Neměl jsem žádné pomůcky na to, abych mohl spát v divokém lese. Anastasia mě uložila do brlohu - zemljanky. Když jsem se vzbudil, měl jsem pocit blaženosti a útulnosti, jako bych ležel na nádherné pohodlné posteli.

Brloh byl prostorný, vystlaný drobnými chundelatými větvičkami cedru, suchou trávou, zaplňující okolí příjemným aroma. Když jsem se protahoval, dotkl jsem se jednou rukou chundelaté kůže a zaznamenal pro sebe, že Anastasia nějakým způsobem loví. Poposunul jsem se ke kůži blíž, přitiskl zády k teplu a rozhodl se ještě zdřímnout.

Anastasia stála u vchodu brlohu, uviděla, že jsem se vzbudil a hned řekla:

„Jen se prosím nelekni.“

Pak zatleskala dlaněmi a „kůže“... S hrůzou jsem pochopil: tohle nebyla kůže. Z brlohu opatrně začal vylézat medvěd. Dostal pochvalné poplácání od Anastasie a odešel. Ukázalo se, že ona položila vedle mé hlavy uspávací byliny a přinutila medvěda ležet vedle mě, aby mi nebyla zima. Sama spala u vchodu venku.

„Jak jsi mohla tohle udělat, Anastasie? Vždyť mě mohl roztrhnout nebo přimáčkout!“

„Tohle není on, ale ona. Je to medvědice. Ona ti nic špatného udělat nemohla,“ odpověděla Anastasia, „je velmi poslušná. Ráda dostává úkoly a splňuje je. Ani se nehýbala po celou noc. Svým nosem se zabořila do mých nohou a utichla v blaženosti. Jen sebou trhala, když jsi ve spánku rozhazoval rukama a pleskal ji po zádech.“

ANASTASIINO RÁNO

Anastasia chodí spát s nástupem tmy do jednoho z úkrytů udělaného obyvateli lesa, nejčastěji do brlohu. Když je teplo, může spát přímo na trávě. První, co dělá, když se vzbudí, je to, že se bouřlivě raduje z východu slunce, z nových výhonků na větvích, z nových klíčků, vycházejících ze země. Ona na ně sahá, hladí je, někdy něco upravuje. Pak běží k menším stromům, pleskaje po kmíncích. Z korun se na ni sype něco, co připomíná pyl nebo rosu. Pak se položí na trávku a asi pět minut se blaženě protahuje a kroutí. Celé její tělo se jakoby pokrývá vlhkým krémem. Pak se rozběhne, skočí do jezírka, šplíchá se a potápí.

Její vztahy se světem zvířat se podobají vztahům člověka s domácími zvířaty. Při ranní proceduře hodně z nich pozoruje Anastasii. Sama se nepřibližují, ale když se jenom podívá na někoho a nepatrným gestem je pozve, miláček hned běží k jejím nohám. Viděl jsem, jak ráno dováděla a hrála si s vlčicí jako s domácím psem. Anastasia plácla vlčici po hřbetě a prudce popoběhla. Vlčice se ji snažila dohnat, a když se skoro vyrovnala s Anastasií, ta najednou poskočila, odrazila se nohama od kmene stromu a rychle běžela jiným směrem.

Vlčice ze setrvačnosti proběhla mimo strom, otočila se a pustila se za ní.

Anastasia se vůbec nezabývá problémy jídla a oblečení. Častěji chodí polooblečená nebo nahá. Krmí se cedrovými ořechy, nějakými bylinami, jahodami a houbami. Houby jí jenom suché. Sama nikdy nesbírá ani houby, ani ořechy, ani nedělá žádné zásoby na zimu. Všechno obstarávají veverky. To, že veverky připravují na zimu potravu, není nic zvláštního, ony takhle postupují všude instinktivně. Zarazilo mě něco jiného: veverky, které se nacházejí poblíž ní, na lusknutí prstu Anastasie se snaží prudce skočit na její nataženou ruku a dát jí jádro ořechu očištěné od slupek. A když Anastasia tleskne na koleno ohnuté nohy, veverky vytvářejí nějaký zvuk jakoby přivolávajíc ostatní a začínají nosit a skládat před ní na trávu suché houby a jiné zásoby. A dělají to, jak se mi zdálo, s velkým potěšením. Myslel jsem si, že je cvičí, ale Anastasia řekla, že jejich chování je jakoby instinktivní a veverka-matka sama svým příkladem učí tomu mláďata.

„Je možné, že je cvičil dřív někdo z mých dalekých praotců, ale nejspíš tohle je jejich předurčení. Na zimu každá veverka dělá zásoby několikrát větší, než by mohla sníst sama.“

Na otázku: proč ona nemrzne v zimě bez náležitého oblečení, Anastasia odpověděla otázkou:

„Cožpak ve vašem světě nejsou příklady možnosti člověka snášet velkou zimu bez použití oblečení?“

A vzpomněl jsem na knihu Porfirija Ivanova, který chodil v mrazech ve slipech a bosý. V knize se popisuje, jak fašisti chtěli vyzkoušet odolnost tohoto člověka, polévali ho vodou ve dvacetistupňovém mrazu a vozili nahého na motocyklu.

V dětství mohla Anastasia kromě mateřského mléka užívat mléko různých zvířat. Oni ji volně pouštěli ke svým cecíkům. S jídlem si nedělá žádné problémy, nikdy se speciálně k jídlu neposadí, při chůzi utrhne jahodu, výhonek rostliny a pokračuje ve své práci.

Ke konci tří denního pobytu u ní jsem se k ní už nemohl chovat jako na začátku setkání. Po všem, co jsem uviděl a uslyšel, se Anastasia pro mě proměnila v nějakou bytost, ale ne zvíře, protože její intelekt je dost vysoký. Občas jsem měl pocit, že se nachází za mezí chápání obyčejného člověka. Ale přesně tenhle vztah Anastasii zarmucoval a způsoboval jí bolest.

Na rozdíl od nám známých lidí s neobvyklými schopnostmi, kteří se obklopují aureolou tajemností a výjimečnosti, ona se stále snažila vysvětlit, otevřít mechanismus svých schopností, dokázat, že v ní není nic nadpřirozeného, že je člověk, žena a stále mě prosila to pochopit.

Pokoušel jsem se tenkrát uvědomit si to, snažil se najít vysvětlení neobvyklého.

Mozek člověka naší civilizace pracuje na tom, aby různými způsoby zařídil svůj byt, sehnal potravu, uspokojil své pohlavní instinkty. Anastasia s tímhle vůbec neztrácí čas.

Lidé, kteří se dostávají do situace Lýkových, jsou také nuceni stále se starat o potravu a zřízení bydliště. Příroda jim nepomáhá v takové míře, jako v případě Anastasie. Různé kmeny, žijící daleko za mezí civilizace, také nemají takový kontakt. Anastasia to vysvětluje tím, že mají nedostatečně čisté úmysly. Příroda a svět zvířat to cítí.

ANASTASIIN PAPRSEK

Nejvíc neobvyklým, mystickým se mi zdála, když jsem se nacházel v lese, její schopnost vidět na velkou dálku jednotlivé lidi a situace. Je možné, že i jiní poustevníci měli tutéž schopnost. Dělala to za pomoci neviditelného paprsku. Ujišťovala mě, že stejný paprsek má v sobě každý člověk, jenže lidé o něm nevědí, nemohou jej používat.

„Člověk ještě nic takového nevynalezl, co by neexistovalo v přírodě. Technika, díky které existuje televize, je jen ubohé napodobení možnosti tohoto paprsku.“

Když je paprsek neviditelný, tak jsem v jeho existenci ani nevěřil, nehledě na to, že se mnohokrát pokoušela demonstrovat a vysvětlit princip jeho fungování, najít důkazy, pochopitelná vysvětlení.

„Řekni, Vladimíre, co je podle tebe toužebné přání ? A zdali je hodně lidí schopno toužit ?“

„Toužit hodně, myslím, mohou. Touha - to je když si člověk představuje sebe v žádané budoucnosti.“

„Dobře. Znamená to, že nepopíráš, že člověk má schopnost modelovat svou budoucnost, různé konkrétní situace ?“

„Nepopírám.“

„A co je to intuice ?“

„Intuice... Asi pocit, když člověk jakoby nerozebírá, co a proč se může stát a nějaké pocity mu napovídají, jak má postupovat.“

„Takže nepopíráš existenci něčeho v člověku, co mu pomáhá, kromě obvyklého analytického přemýšlení, ohodnocovat postupy své a jiných ?“

„Připouštím, nepopírám.“

„Výborně," vykřikla Anastasia, „a nyní - sen ! Co jsou sny, které se zdají skoro každému.“

„Sen znamená...Nevím, co je to sen. Sen je - prostě sen.“

„Dobře, dobře. Ať je prostě sen. Tak tedy nepopíráš jeho existenci. Ty a jiní víte, že člověk ve stavu spánku, když se jeho tělo skoro nekontroluje částí vědomí, může vidět lidi, různé události ?“

„Tohle nikdo popírat nebude.“

„Ale ve stavu spánku lidé ještě mohou komunikovat, povídat, soucítit.“

„Ano, mohou.“

„A co myslíš, může člověk řídit svůj sen ? Vyzvat ve snu podoby a události, které chce uvidět ?“

„Nemyslím. Sen se zdává nějak sám.“

„Mýlíš se. Člověk může řídit všechno. Vždyť je stvořen pro to, aby všechno řídil.“

Paprsek, o kterém ti říkám, se skládá z informací, představy, intuice, duševních

pocitů a jako následek vidění na způsob snu, které se vědomě řídí vůlí člověka."

„Jakpak je možné ve spánku řídit sen ?"

„Ne ve spánku. Lze ve skutečnosti. Jakoby programovat dopředu a s absolutní přesností. U vás se to stává ve spánku a chaoticky. Člověk ztratil schopnost řízení. A proto rozhodl, že sen je nepotřebný produkt unaveného mozku. Ve skutečnosti... Chceš, abych ti přímo nyní zkusila pomoci uvidět něco na dálku ?"

„Zkus to."

„Lehni si na trávu a uvolni se, aby tělo potřebovalo méně energie. Je zapotřebí, aby ses cítil pohodlně. Nepřekáží ti nic ? Nyní mysli na člověka, kterého dobře znáš, na svou ženu kupříkladu. Vzpomeň si na její zvyky, chůzi, oblečení, kde se podle tebe nyní může nacházet a představ si všechno svou fantazií."

Vzpomněl jsem si na svou ženu, věděl, že ona nyní může být na chalupě. Představil jsem si dům, některé věci, zařízení. Vzpomněl jsem na hodně věcí a do detailu, jenže nic jsem neviděl. Řekl jsem o tom Anastasii, na což ona odpověděla:

„Nemůžeš se úplně uvolnit, jakoby usnout. Pomohu ti. Zavři oči. Rozhod' ruce do stran."

Pak jsem pocítil dotek prstů její ruky na mých prstech. Začal jsem se nořit do snu nebo podřimování...

...Manželka stála v kuchyni na chalupě. Přes svůj obvyklý župan měla navlečený pletený svetr. V domě je tedy zima. Opět problémy s topením... Manželka připravovala kávu na plynovém sporáku. A ještě něco v rendlíku. Tvář manželky byla zamračená a nespokojená. Pohyby ochablé. Najednou zvedla hlavu, lehkou chůzí přistoupila k oknu, podívala se na déšť a usmála se. Káva na sporáku utekla, ona chytila nádobku s kávou přelívající se přes kraje, ale přitom se nezamračila a nezačala se, jako obvykle, rozčilovat. Sundala svetr...

Já jsem se vzbudil.

„Tak co ? Uviděl jsi ?" zeptala se Anastasia.

„Uviděl. Ale možná to byl obyčejný sen ?"

„Kdepak „obyčejný“ ! Vždyť sis plánoval uvidět přesně ji !"

„Ano, plánoval a uviděl. Ale kde jsou důkazy, že byla přesně tam v kuchyni v té chvíli, kdy jsem ji viděl já ?"

„Zapamatuj si tento den a čas. Vrátiš se a zeptáš se. A nevšiml sis ještě něčeho neobvyklého ?"

„Ne."

„Cožpak jsi neuviděl její úsměvu, když přistoupila k oknu a nerozčílila se tím, že jí utekla káva ?"

„Toho jsem si všiml. Ale možná uviděla oknem něco hezkého, co ji rozveselilo."

„Uviděla jenom déšť. Déšť, který vždycky neměla ráda."

„Tak proč se usmála ?"

„Vždyť já se také podívala svým paprskem na tvou manželku a ohřála ji."

„Tvůj paprsek tedy ohřál a můj, cožpak je studený ?”

„Ty ses díval ze zajímavosti, bez citu.”

„Takže tvůj paprsek může ohřát člověka na dálku ?”

„Může.”

„A co ještě může ?”

„Dostat nějakou informaci, předat. Zlepšit náladu a částečně vyléčit choroby. Ještě hodně dalšího, podle přítomné energie, síly citu, vůle a přání.”

„A budoucnost můžeš vidět ?”

„Samozřejmě !”

„A minulost ?”

„Budoucnost a minulost - to je skoro totéž. Rozdíl je jenom ve vnějších detailech. Podstatné vždy zůstává neměnné.”

„Jak to ? Co může být neměnné ?”

„Například před tisíci lety se lidé jinak oblékali. Používali jiné pomůcky v domácnosti. To však není podstatné. Ale před tisíci lety jako i nyní lidé měli stejné city. Jsou nezávislé na čase. Strach, radost, láska... Jaroslav Moudrý, Ivan Hrozný nebo faraón mohli milovat ženu se stejnými city jako i ty nebo někdo jiný dnes.”

„Zajímavé. Jenom nechápu, co to znamená ? Ty tvrdíš, že každý člověk může mít stejný paprsek ?”

„Samozřejmě že každý. I teď u lidí ještě zůstaly city a intuice, schopnost toužit, předpokládat, modelovat různé situace, vidět sny, jenom tohle všechno je chaotické a neřízené.”

„Možná je zapotřebí to nějak trénovat ? Vypracovat nějaké cviky ?”

„Je to možné trénovat. Jenom víš, Vladimíre, je tady ještě jedna nevyhnutelná podmínka, aby paprsek byl podřízený vůli.”

„Jaká ještě podmínka ?”

„Nevyhnutelně nutná je čistota úmyslu a síla paprsku záleží na síle světlých citů.”

„Tu máš ! Jakoby se všechno začalo projasňovat... Ale co má s tím čistota úmyslů ? Světlé city ?”

„Jsou energií paprsku...”

„Stačí, Anastasie. Tohle už není zajímavé. Pak ještě něco přidáš.”

„To hlavní už jsem řekla.”

„Ano, řekla, jenže je tu strašně moc podmínek. Promluvme si o něčem jiném. O něčem jednodušším.”

Po celý den Anastasia přemýšlí, modeluje různé situace, odehrávající se v našem minulém, přítomném a budoucím životě.

Ona má obrovskou paměť. Pamatuje hodně lidí, které uviděla ve svých představách, jejich vnitřní prožívání. Jako geniální herečka může napodobit jejich chůzi, hlas, myslet jako oni. Shromažďuje v sobě životní zkušenosti velkého

počtu lidí minulosti a přítomnosti. Používá tyto zkušenosti, modeluje budoucnost a pomáhá jiným. Dělá to na dálku, za pomoci neviditelného paprsku a ti, kterým pomáhá ve formě náповědy řešení nebo které uzdravuje, ani nemají tušení o její pomoci.

Teprve potom jsem se dozvěděl, že takové, obyčejným zrakem neviditelné paprsky, ale různé síly, vycházejí z každého člověka. Akademik Akimov je vyfotografoval speciálními přístroji a uveřejnil fotografie s těmito paprsky v roce 1996 v květnovém vydání časopisu „Zázraky a příhody“. Bohužel my je nemůžeme používat tak, jako ona. Věda ještě nazývá jev podobný tomuto paprsku torzní pole.

* * *

Anastasiin názor na život je neobvyklý a zajímavý.

„Co je to Bůh, Anastasie ? Existuje vůbec ? Jestli ano, proč ho nikdo neviděl ?“

„Bůh - to je mezi planetární rozum, intelekt. Nachází se nejen ve hmotě. Polovina jeho je v nehmotném světě, ve vesmíru. Je to komplex všech energií. Druhá půlka je částčkami rozmístěná na Zemi. V každém člověku. Temné síly se snaží blokovat tyto částčky.“

„Co podle tebe čeká naši společnost ?“

„Uvědomění zhoubnosti technokratického způsobu vývoje a pohyb k původním pramenům.“

„Chceš říci, že všichni naši vědci jsou nedostatečně vyvinuté bytosti, které nás vedou do slepé uličky ?“

„Chci říci, že přes ně se zrychluje proces, tudíž i uvědomění špatné cesty.“

„Takže všechna auta, domy stavíme zbytečně ?“

„Ano.“

„Tebe nenudí tady žít sama, bez televize a telefonu ?“

„Jak primitivní věci jsi pojmenoval, to všechno člověk měl od samého začátku, jenom ve více dokonalé formě. Mám to i já.“

„I televizi, i telefon ?“

„Copak je to „televize“ ? Přístroj, pomocí kterého se podává degradované představě člověka nějaká informace a vytvářejí se obrázky a náměty. Já mohu s pomoci své představivosti nakreslit jakékoliv náměty, různé obrázky, vybudovat neuvěřitelné situace k tomu se toho ještě zúčastnit, jakoby ovlivnit námět. Oj, asi jsem se nesrozumitelně vyjádřila. Že ?“

„A telefon ?“

„Člověk může mluvit s jiným člověkem bez pomoci telefonu, potřebuje se jenom vůle, přání dvou a vyvinutá představivost.“

(8 .)

KONCERT V TAJZE

Nabízel jsem jí přijet do Moskvy, vystoupit v televizi.

„Představ si, Anastasie, že se svou krásou bys mohla být fotomodelkou, manekýnou světové úrovně.“

A tady jsem pochopil, že nic lidského jí není cizí a jako každé ženě je pro ni příjemné cítit se krásnou. Anastasia se zasmála.

„Nejkrásnější, ano ?“ přeptala se a jako dítě začala vyvádět, chodit po louce jako manekýna na pódiu. Bylo mi k smíchu, jak napodobuje modelku, kladouc nohu za nohu při chůzi, a ukazuje představované šaty. Zatleskal jsem jí, vžil se do hry a ohlásil:

„A teď, vážené publikum, před vámi vystoupí nepřekonatelná gymnastka - nesrovnatelná krasavice Anastasia !“

Toto ohlášení ji rozveselilo ještě více. Vyběhla doprostřed louky a udělala neuvěřitelné salto dopředu a pak dozadu, doprava, doleva, pak velmi vysoko vyskočila. Jednou rukou se chytila za větev stromu, dvakrát se zahoupala a přehodila své tělo na jiný strom. Po zopakovaném saltu vyběhla doprostřed a začala se uklánět mému tleskání. Pak utekla z louky, schovala se za keři a s úsměvem odtamtud vyhlížela, jakoby ze zákulisí, netrpělivě očekávala další ohlášení. Vzpomněl jsem si na videokazetu s oblíbenými písničkami v podání populárních zpěváků. Občas večer jsem si ji prohlížel ve své kajutě.

Při vzpomínce na tuto kazetu jsem ani nemyslel na to, zdali bude schopna alespoň něco předvést. Ohlásil jsem:

„Vážené publikum, teď před vámi vystoupí nejlepší sóloví zpěváci současné estrády, předvedou svá nejlepší čísla. Prosím !“

O, jak jsem se mýlil, když jsem neuvěřil v její schopnosti. V následujícím okamžiku se stalo něco takového... co se vůbec nedalo předpokládat. Anastasia, sotva udělala krok ze svého improvizovaného zákulisí, zazpívala hlasem Ally Pugačové. Ne, ona nenapodobovala velkou zpěvačku, neimitovala její hlas, ale právě volně zpívala, vyjadřovala nejen hlas, melodii, ale i city.

Jenže toto nebylo nejvíc překvapující. Anastasia zdůrazňovala některá slova, přidávala něco svého, přenášela do písničky dodatečné rysy a píseň Ally Pugačové, kterou, jak se zdálo, již nelze překonat, budila celou škálu dodatečných citů, jasněji vyjadřovala obrazy. Například v celkově nádherně podaných slovech písničky:

*Žil jednou jeden malíř,
Měl domeček a plátno
Ale miloval herečku
Tu, která milovala kytky.
Prodal on tehdy svůj dům
Prodal obrazy a plátno
A za všechny peníze koupil
Celé moře kytek.*

Dala akcent na slovo „plátno“. Překvapeně a ulekaně vykřikla toto slovo. Právě plátno je to nejdražší pro malíře, bez čeho už je nemožné tvořit, a on odevzdává to nejdražší kvůli své milované. Pak při slovech „do dálky ji unesl vlak“ zobrazila malíře, zamilovaného člověka, dívajícího se na ujíždějící vlak, který navždy unášel jeho milovanou. Zobrazila jeho bolest, zoufalství a bezmoc.

Po skončení písně, ohromený tím, co jsem viděl a slyšel, vůbec jsem nezatleskal. Anastasia se poklonila, počkala na potlesk, a když jej neuslyšela, začala novou píseň s ještě větší snahou. Předvedla všechny mé oblíbené písně za sebou, nahrané pro mě na videokazetě. A každá skladba, nejednou mnou poslouchaná, byla v jejím podání výraznější a bohatší. Po skončení poslední písně, když se opět nedočkala potlesku, odešla Anastasia do svého „zákulisí“. Jako ohromený jsem ještě chvíli seděl pod vlivem neobvyklého zážitku. Pak jsem vyskočil, zatleskal a zakřičel:

„Výborně, Anastasie ! Bis ! Bravo ! Všichni účinkující na pódium !“

Anastasia opatrně vyšla a poklonila se. Já jsem pořád křičel: „Bis ! Bravo !“ Dupal jsem nohama a tleskal dlaněmi. Ona se také rozveselila. Zatleskala a křikla:

„Bravo - to znamená ještě ?“

„Ano, ještě ! A ještě ! A ještě !...“

Zmlkl jsem a pozorně jsem si začal rozhlížet Anastasii. Přemýšlel jsem: jak mnohostranné jsou odstíny její duše, když mohla přidat, jak se zdálo, k ideálnímu výkonu písniček tak hodně nového, překrásného a jasného. Ona také zmlkla a tázavě se dívala na mě. Tehdy jsem se jí zeptal:

„Anastasie, a svou píseň máš ? Mohla bys předvést něco svého, co jsem dříve neslyšel ?“

„Mohla bych, ale má píseň nemá slova. Bude se ti líbit ?“

„Zazpívej, prosím, svou píseň.“

„Dobře.“

A Anastasia začala zpívat svou neobyčejnou píseň. Ze začátku vykřikla jako novorozené dítě. Pak její hlas zazněl tiše, něžně a laskavě. Stála před stromem, přitiskla ruce k srdci, sklonila hlavu, jako by ukolébávala, laskala svým hlasem děcko. Její hlas mu říkal něco něžného. Od tohoto tichého hlasu, neuvěřitelně čistého, všechno kolem utichlo: i ptáci, i cvrkání v trávě. Potom jako by se zaradovala z probouzejícího se dítěte. V jejím hlase zaznělo jásání. Neuvěřitelně vysoké zvuky se jednou vznášely nad zemí, podruhé vzlétaly do výše nekonečna. Anastasiin hlas jednou jako by někoho prosil, podruhé začínal bojovat, pak opět laskal dítě a daroval radost všemu kolem.

Pocit radosti ovládl i mě. Když skončila svou píseň, vesele jsem vykřikl:

„A nyní, vážené dámy, pánové a soudruzi, unikátní, neopakovatelné číslo jedinečné krotitelky, nejdovednější, nejsmělejší, půvabné a schopné krotit jakéhokoliv dravce. Dívejte se a chvějte se !“

Anastasia dokonce nadšeně zaječela, skočila, rytmicky zatleskala, něco křikla a zahvízdala. Na louce se začalo něco neuvěřitelného.

Nejprve se objevila vlčice. Vyskočila z keřů, zastavila se u kraje louky a nechápavě se ohlížela. Po stromech na kraji louky přeskakovaly veverky z větve na větev. Nízko kroužili dva orli, v křoví se hýbala nějaká zvířata, zazněl praskot suchých větví. Rozhrnuje a přimačkáváje křoví vyběhl na louku velikánský medvěd a zastavil se jako zaražený blízko Anastasie. Na něj odmítavě zavrčela vlčice, zřejmě se medvěd přiblížil velmi blízko, bez pozvání. Anastasia přiběhla k medvědovi, poplácala ho po čumáku, uchopila za přední tlapy a postavila

vertikálně. I když do toho nevkládala značné fyzické úsilí, medvěd sám splňoval její příkazy, podle svého chápání. Stál v tichosti a snažil se pochopit, co po něm chtějí. Anastasia se rozběhla, vysoko poskočila, uchopila hřívu medvěda, udělala stojku na rukou, opět seskočila a obrátila se ve vzduchu. Potom chytila medvěda za tlapu, začala se ohýbat a strhávajíc za sebou medvěda, působila dojem, jako by jej přehazovala přes sebe. Tento trik by byl nemožný, kdyby ho medvěd neprováděl sám, Anastasia ho jen nasměrovala. Medvěd se na poslední chvíli opíral tlapou o zem a dělal zřejmě všechno možné, aby neublížil své hospodyni. Vlčice se víc a víc chvěla, už nestála na místě, ale nervózně přebíhala sem a tam, nespokojeně vrčela. U kraje louky se objevilo několik vlků. Když Anastasia opět „přehazovala“ přes sebe medvěda a snažila se při tom zachovat tak, aby se převrátil i přes hlavu, medvěd se svalil a utichl.

Načisto rozčilená vlčice zlobně vycenila zuby a skočila směrem k němu. Anastasia se bleskově objevila vlčici v cestě a ta zabrzdlila čtyřmi tlapami, udělala kotoul vzad, uhodila se o nohy Anastasie, která hned položila jednu ruku na hřbet vlčice, a ta se poslušně přitiskla k zemi. Druhou rukou zamávala jako v případě se mnou, když jsem ji chtěl poprvé obejmout bez souhlasu. Les kolem nás nevýhruzně a vzrušeně šuměl. Vzrušení bylo cítit i ve skákajících, pobíhajících, skrývajících se velkých a malých zvířatech. Anastasia začala zmírňovat vzrušení. Ze začátku pohládila vlčici, popleskala ji po zádech, plácla jako psa a poslala pryč. Medvěd ležel na boku v nepohodlné póze, jako vycpanina. Zřejmě čekal, že ho ještě bude potřebovat. Anastasia se k němu přiblížila, donutila ho zvednout se, pohládila mu čumák a stejně jako vlčici poslala pryč z louky. Zčervenálá Anastasia se posadila vedle mě, hluboce se nadechla a pomalu vydechla. Všiml jsem si, že její dýchání se vyrovnalo, jako by ani nepředváděla své neuvěřitelné cviky.

„Oni přetvářce nerozumějí a ani nemusí rozumět, není to až tak dobré,“ poznamenala Anastasia a zeptala se:

„Tak co ? Mohu si někde ve vašem životě sehnat práci ?“

„Skvěle, ale tohle všechno my máme, krotitelé v cirkuse také předvádějí hodně zajímavého se zvířaty. Při hledání místa neprorazíš úřednickou bariéru a hromadu podmíněnosti a intrik. V tomhle nejsi zkušená.“

Dále se naše hra skládala z probírání varianty: kde by mohla Anastasia dostat místo v našem světě a jak by mohla prorazit existující podmíněnosti. Žádnou lehkou variantu jsme nenašli, protože Anastasia neměla ani doklady o vzdělání, ani pobyt a vyprávěním o jejím původu jenom na základě schopností, i když neobyčejných, nikdo neuvěří. Anastasia přešla do seriózního tónu a řekla:

„Samozřejmě, že by se mi chtělo ještě jednou navštívit nějaké město, třeba Moskvu, proto, abych se ujistila, nakolik jsem přesná v modelování některých situací vašeho života. Já například nechápu, jakým způsobem temné síly dovedou obalamutit ženy do takové míry, že přitahují muže vnadami svého těla, a tím jim nedávají možnost udělat si správný výběr blízky jejich duši. A samy pak trpí tím, že nemohou vytvořit skutečnou rodinu, protože...“

A opět se začala podivuhodná uvažování o sexu, o rodině, výchově dětí, potřebující pochopení, a já jsem si pomyslel: nejvíc neuvěřitelné ze všeho, co jsem viděl a slyšel, je její schopnost mluvit o našem bytí přesně a do detailu ho znát.

KDO ZAPALUJE NOVOU HVĚZDU

Příští noc jsem se bál, že mi Anastasia opět podstrčí na ohřátí medvědice nebo ještě něco provede a rozhodně jsem odepřel jít spát, pokud sama neulehne vedle mne. Myslel jsem si: jestli bude vedle, nic neprovede.

„Tomu se říká pozvat na návštěvu. K sobě domů. Myslel jsem, že tu jsou alespoň nějaké budovy a ty ani nedovoluješ rozdělat oheň, zvířata mi v noci podstrkáváš. Když nemáš normální dům, pak nemáš zvat návštěvu.“

„Dobře, Vladimíre, nerozčiluj se prosím a neboj se. Nic špatného se ti nestane. Když chceš, tak si lehnu vedle a ohřeji tě.“

Tenkrát v brlohu-zemljance bylo naházeno ještě více cedrových větvíček, pečlivě uložené suché trávy, zdi také byly protkány větvemi.

Svlékl jsem se. Položil pod hlavu kalhoty a svetr. Lehl jsem si a přikryl se bundou.

Cedrové větvíčky šířily právě to fitoncidní aroma, o kterém se mluvilo ve vědeckopopulární literatuře, že toto aroma očisťuje vzduch, i když v tajze vzduch je stejně čistý. Dýchalo se lehce. Suchá tráva a květiny přidávaly ještě nějakou neobyčejnou, jemnou vůni.

Anastasia dodržela slovo a lehla si vedle mne. Pocítil jsem, že aroma jejího těla převyšovalo všechny vůně. Bylo příjemnější než nejvybranější parfémy, které jsem kdykoliv cítil, když jsem se přiblížil k ženě. Ale mě ani v myšlenkách nenapadlo ovládnout ji. Zvláště po tom, co se stalo cestou k jejímu obydlí, když jsem dostal strach a ztratil vědomí. Neměl jsem již žádné tělesné přání, i když jsem ji viděl obnaženou.

Ležel jsem a snil o synu, kterého mi neporadila manželka.

To by bylo prima, kdybych měl s Anastasií syna ! Je tak zdravá, vytrvalá a krásná. Dítě by také pochopitelně bylo zdravé. Podobalo by se mi. Třeba i jí, ale víc raději mně. Bude z něj silná a rozumná osobnost. Hodně toho bude vědět. Bude talentovaný a šťastný.

Představil jsem si svého syna-kojence, jak se přitiskl k bradavkám jejích prsou a mimovolně jsem položil ruku na pružná a teplá prsa Anastasie. Najednou tělem proběhlo chvění a hned zmizelo, ale to nebyl strach, bylo to něco neobvykle příjemného. Neodtrhl jsem ruku, jenom zadržel dech a čekal, co se stane. A teď jsem pocítil, jak na mou ruku položila svou měkkou dlaň. Neodstrkávala mě. Nadzvedl jsem se a začal se dívat na překrásnou Anastasiinu tvář. Bílá severní noc ji dělala ještě více půvabnou. Nedal se odvrátit zrak. Její laskavé šedomodré oči se dívaly na mě. Nevydržel jsem, naklonil se a lehce, rychle a opatrně jsem políbil její pootevřená ústa. Opět po těle proběhlo příjemné chvění. Obličej zahalovalo aroma jejího dechu. Její ústa neřekla jako minule: „Ne, uklidni se“ a nebyl strach. Myšlenky na syna mi nedávaly pokoj. A když mě Anastasia něžně objala, pohladila po vlasech a vyšla mi vstříc celým tělem, pocítil jsem něco takového !..

Ráno po probuzení jsem si uvědomil, že tak velký pocit blaženého nadšení a spokojenosti jsem ani jednou v životě nepocítil. Divné bylo ještě i to, že po noci

strávené s ženou vždycky přichází fyzická únava. Ale tady bylo všechno jinak.

A ještě jsem měl pocit nějakého velkého stvoření. Spokojenost byla nejen fyzická, ale i nějaká nepochopitelná, neznámá předtím, neobvykle překrásná a radostná. Mou hlavou proletěla myšlenka, že jenom kvůli tomuto pocitu stojí za to žít. Proč jsem dříve ani přibližně nic podobného nepocítoval, i když jsem měl různé ženy: krásné, milované, zkušené v lásce.

Anastasia byla dívkou. Chvějící se a laskavou dívkou. Ale přitom v ní bylo ještě něco, co nevlastnila žádná žena z těch, co jsem znal.

Co ? Kde je teď ? Posunul jsem se k východu útulného brlohu-zemljanky, vysunul jsem se a podíval se na louku. Louka se rozkládala trochu níže ve srovnání s překrásným nočním ubytováním. Pokrývala ji půlmetrová vrstva ranní mlhy. V té mlze Anastasia rozložila dlaně a kroužila. Pozvedávala kolem sebe mlhavý obláček. A když ji celou zahaloval, Anastasia lehce poskočila, udělala provaz jako baletka, prolétla nad vrstvou mlhy, spustila se na nové místo a opět se smála a vykroužila kolem sebe nový obláček, přes který se probíjely milující paprsky vycházejícího slunce. Tenhle pohled okouzloval a uchvacoval a já jsem nadšeně zakřičel:

„Ana-sta-si-e ! Dobré ráno, překrásná lesní vílo, Anastasie-e-e !”

„Dobré ráno, Vladimíre !” zvolala vesele.

„Nyní je tak dobře, tak překrásně ! Čím to je ?” křičel jsem ze všech sil.

Anastasia zvedla ruce vstříc slunci, zasmála se svým šťastným, nakažlivým smíchem, vzkřikla, jako by zpívala pro mne a ještě pro někoho nahoře:

„Ze všech bytostí ve vesmíru je jen člověku dáno pocítit to-hl-e ! Jenom muži a ženě, upřímně si přejímám mít jeden od druhého dítě ! Jenom člověk, pociťující tohle, zapaluje na nebi hvězdu ! Je-nom člo-vě-ku-u, toužícímu ke stvoření a tvoření ! Dí-ky to-bě-ě !” Otočila se ke mně a rychle dodala: „Jenom člověku, toužícímu ke stvoření a tvoření, ne k uspokojení svých tělesných potřeb.”

Opět se zasmála na celé kolo, poskočila, udělala nohama provaz a začala se vznášet nad mlhou. Potom přiběhla, posadila se vedle mě u vchodu a začala zdola nahoru zvedat a rozčesávat prsty své zlatavé vlasy.

„Takže, ty nepokládáš sex za něco hříšného ?” zeptal jsem se.

Anastasia umlkla. Udiveně se podívala na mě a odpověděla:

„Cožpak tohle byl ten sex, který si ve tvém světě představují pod tím slovem ? A když ne, tak co je víc hříšné - odevzdat se, aby se objevil na světě člověk nebo zdržet se a neumožnit člověku se narodit ? Skutečnému člověku ?”

Zamyslel jsem se.

Opravdu noční sblížení s Anastasií není možné pojmenovat obvyklým slovem „sex”. Tak co to tedy bylo ? Jaké slovo se k tomu hodí ? A opět jsem se zeptal:

„A proč se dříve mně, a myslím i spoustě ostatních lidí, nic podobného nestávalo ?”

„Rozumíš, Vladimíre, temné síly se snaží vyvinout v člověku nízké tělesné vášně proto, aby mu nedaly pocítit blaho darované Bohem. Ony všemi možnými způsoby vnucují, že uspokojení lze lehce dosáhnout, když na něj myslíš. A tím člověka unášejí od Pravdy. Chudinky zklamané ženy, které o tom nevědí, celý život

se trápí a hledají ztracené blaho. Hledají na špatném místě. Žádná žena nemůže udržet muže od mravní zpustlosti, pokud si sama dovolí oddat se mu jenom kvůli uspokojování tělesných potřeb. Pokud se to stalo, jejich společný život nebude šťastný. Jejich společný život - iluze společnosti, lež, klamání přijaté podmíněností. Neboť i sama žena se hned stává mravní zpustlicí, nehledě na to, jestli je provdána za tohoto muže, nebo ne.

Ó, kolik lidstvo vymyslelo zákonů, podmíněností ve snaze uměle tento svazek upevnit. Zákonů duchovních a světských. Všechno je marné. Jen nutí člověka hrát, podřizovat se jim, předvádět existenci svazku. Vnitřní úmysly vždy zůstávají neměnné a nepodřízené nikomu a ničemu.

Ježíš Kristus toto uviděl. A tehdy se pokusil čelit jim a řekl: „Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci." (Matouš 5, 28)

Pak vy, ve své nedaleké minulosti, jste se snažili odsoudit člověka, který odešel od rodiny. Ale nic v žádném čase a v žádných situacích nemohlo zastavit přání člověka hledat intuitivně pociťovanou slast, velké uspokojení. Houževnatě hledat.

Falešný svazek je strašný.

Děti ! Rozumíš, Vladimíre ? Děti ! Ony cítí umělost a lživost takového svazku. A začínají pochybovat o všem, co říkají rodiče. Děti podvědomě cítí lež již ve svém počtí. A je jim z toho špatně.

Řekni mi, který člověk by se chtěl objevit na světě jako důsledek tělesné útěchy ? Každý by chtěl být stvořen velkým návalem lásky, touhou ke stvoření.

Lidé, kteří uzavřou falešný svazek, budou pak hledat skutečné uspokojení potají, jeden nezávisle na druhém. Budou se snažit ovládat stále nová a nová těla nebo používat všedně a odsouzeně jenom svá těla, jen intuitivně si uvědomujíc, že skutečná slast opravdového svazku odchází od nich dál a dál."

„Anastasie, počkej. Copak jsou natolik muž a žena odsouzeni, když poprvé u nich dojde jenom k sexu ? Copak není návratu, možnost napravit situaci ?"

„Je možnost. Já teď vím, co se má dělat. Ale kde, jak mám najít slova, abych to vyjádřila ? Já je stále hledám, ta slova. V minulosti jsem hledala i v budoucnu. Nenašla. Možná, jsou někde blízko. Každou chvíli se možná objeví, zrodí se nová slova, schopná se dostat do srdce a rozumu. Nová slova o starověké Pravdě původních pramenů."

„Jen se nerozčiluj, Anastasie. Řekni to zatím těmi slovy, co jsou, jakoby přibližně. Co je ještě třeba pro skutečnou spokojenost kromě dvou těl ?"

„Uvědomění ! Vzájemné snažení ke stvoření. Upřímnost a čistota toužení."

„Odkud to všechno víš, Anastasie ?"

„Tohle vím nejen já. Podstatu se snažili vysvětlit lidem osvícení Veles, Krišna, Ráma, Šiva, Kristus, Alláh, Buddha."

„Copak jsi o nich četla ? Kde ? Kdy ?"

„Nečetla jsem o nich, prostě vím, co říkali, o čem přemýšleli, co chtěli."

„Takže, jenom sex, podle tvého, je něco špatného ?"

„Velmi špatného. Odvádí člověka od pravdy. Ničí rodiny. V nicotu odchází ohromné

množství energie."

„Tak proč se tedy vydává tolik časopisů s obnaženými ženami v erotických pózách, filmů s erotikou a sexem ? A to všechno má velký úspěch. Poptávka rodí nabídku. Cožpak chceš říci, že naše lidstvo je úplně blbé ?"

„Lidstvo není blbé, ale mechanismus temných sil, který zastírá duchovnost a vyvolává nízké tělesné smyslnosti je velmi silný mechanismus. Přináší lidem hodně bídy a utrpení. Funguje přes ženy, využívá jejich krásu. Krásu, která je předurčená vyvolávat a udržovat v mužích duch básníka, malíře a tvůrce. Ale na to sama žena musí být čistá. Pokud není čistota, vzniká pokus přilákat muže vnadami těla. Vnější krásou prázdné nádoby. A tím je zklamat. Za toto zklamání žena bude nevyhnutelně sama trpět celý život."

„Copak to znamená ? Lidstvo po tisíciletí své existence nemohlo porazit tento mechanismus temných sil ? Nemohlo porazit, nehledě na výzvy, jak říkáš, duchovních a osvícených ? Znamená to, že je nemožné ho porazit ? A možná ani není třeba ?"

„Je možné a je třeba. Nevyhnutelně je třeba !"

„Kdopak to může udělat ?"

„Ženy ! Které pochopí pravdu a své předurčení. Tehdy se změní i muži."

„Ale ne, Anastasie, to sotva. Normálního muže vždy budou vzrušovat hezké ženské nohy, prsa... Obzvláště, když je na služební cestě nebo na odpočinku, daleko od své přítelkyně. Tak je všechno zařízeno. A nikdo tady nic nezmění, neudělá jinak."

„Ale já jsem s tebou udělala."

„Co jsi udělala ?"

„Teď už se nebudeš zabývat tímto zhoubným sexem."

Strašná myšlenka mnou prorazila jako proud a začala vyhánět překrásný pocit zrozený nocí.

„Co jsi udělala, Anastasie ? Co ? Jsem nyní... Copak jsem nyní... Impotent ?"

„Naopak, stal ses nyní skutečným mužem. Jenom obyčejný sex ti bude protivný. Nedá ti to, co jsi pocítil. To je možné pocítit jenom v případě, že si přeješ mít dítě a žena si přeje totéž. A je nutné, aby tě upřímně milovala."

„Milovala ! Ale při takových podmínkách... Za celý život se může stát jenom několikrát..."

„Tohle stačí, abys byl po celý život šťastný, věř mi. Ty to pochopíš..." Anastasia natáhla ke mně ruku a zkusila se přisunout.

Rychle jsem od ní odskočil do rohu zemičky a křikl:

„Uvolni východ po dobrém !"

Ona vstala. Vylezl jsem ven a ustoupil pozpátku od ní na pár kroků.

„Ty jsi mě zbavila možná nejdůležitějšího potěšení v životě. Po tom každý touží, na to každý myslí, i když nemluví nahlas."

„Iluze, Vladimíre, toto potěšení. Já jsem ti pomohla zbavit se strašné, zhoubné

a hříšné náklonnosti."

„Iluze - ne iluze, ale všeobecně uznávané potěšení. Ať tě nenapadne zbavit mne jiných, jak se ti zdá, zhoubných náklonností. Nebo až se dostanu odsud, tak nebudu moci ani se ženami komunikovat, ani pít, ani jíst, ani zapálit si. Je to nezvyklý stav pro většinu lidí v normálním životě."

„Ale copak dobrého je na pití, kouření, nesmyslném a zhoubném trávení velkého množství masa zvířat, když tolik překrásného rostlinného je stvořeno speciálně pro výživu člověka ?"

„Nech si pro sebe svou „rostlinnou" výživu, když se ti líbí. A mně to nevnučuj. Pro nás je potěšení kouřit, pít, sedět u dobrého stolu. U nás je to uznávané, rozumíš ? Uznávané !"

„Ale všechno, co jsi vyjmenoval, je špatné a zhoubné."

„Špatné ? Zhoubné ? Když ke mně přijde návštěva, sedne ke stolu, a já jim řeknu: tady louskejte ořechy, snězte jablko, popíjejte vodu a nekuřte - tohle bude špatné."

„Cožpak je nejdůležitější, když se sejdeš s přáteli, hned se posadit ke stolu, pít, jíst a kouřit ?"

„Důležitější nebo ne, to je jedno. Je to uznávané po celém světě, všemi lidmi. V některých státech dokonce jídla jsou jakoby rituální, například pečená krůta."

„I ve vašem světě ne všichni lidé tohle uznávají."

„Ať ne všichni, jenže já žiji mezi normálními lidmi."

„Proč myslíš, že lidé, kterými jsi obklopen, jsou nejvíce normální."

„Protože je jich většina."

„Tohle je nedostatečný argument."

„Pro tebe nedostatečný, protože tobě tohle vysvětlit není možné."

Moje zlost na Anastasii začala mizet. Vzpomněl jsem si, co jsem slyšel o léčivých přípravcích, o lékařích - sexuolozích a pomyslel si: „Pokud mi ona nějak ublížila, tak doktoři mohou napravit situaci," a řekl jsem:

„Dobrá, Anastasie, domluvíme se tak, že já se na tebe víc nezlobím. Za překrásnou noc ti děkuji. Jenže ty už mne sama nezbavuj mých zvyků. A se sexem si poradím za pomoci našich lékařů a současných léků. Pojdme se koupat."

Namířil jsem k jezeru a obdivoval ranní les. Dobrá nálada se začala vracet, a ona, tu máš i Jde za mnou a říká:

„Nepomůžou ti léky ani doktoři. Aby se všechno vrátilo, jak to bylo, oni budou muset vymazat z tvé paměti to, co se stalo, a to, co jsi cítil."

Bezradně jsem se zastavil:

„V tom případě mi všechno vrať ty."

„Já nemohu."

Opět mne ovládl pocit vzteklé zlosti a strachu:

„Ty... Ty jsi drzá ! Opovážlivě se vtíráš a kazíš mi život ! Takže, dělat lumpárnu tu máš, a když napravit - „nemohu" ?"

„Nedělala jsem žádnou lumpárnu. Vždyť jsi tak chtěl syna. Uběhlo nemálo let, a syna nemáš. A žádná žena z tvého života by ti už neporadila syna. Také jsem chtěla od tebe dítě a také syna. A já mohu... Tak proč si děláš předčasné starosti, že ti bude špatně ? Možná to ještě pochopíš... Neboj se mne, prosím, Vladimíre, vůbec se nesnažím vniknout do tvé psychiky. Dostal jsi to, cos chtěl. Ještě bych si moc přála zbavit tě alespoň jednoho smrtelného hříchu."

„Jakého ?"

„Nafoukanosti."

„Jsi divná. Tvá filozofie a způsob života - nelidské."

„Copak mám v sobě nelidského, co tě straší ?"

„Žiješ sama v lese, komunikuješ s rostlinami, se zvířaty. Nikdo u nás ani přibližně tak nežije."

„Jakpak, Vladimíre, pročpak... ?" vzrušeně začala Anastasia. „A zahrádkáři, vždyť oni také komunikují s rostlinami a zvířaty, ale zatím bez plného uvědomění. Ale oni to pochopí. Hodně jich už začíná chápat."

„No teda ! Zahrádkářka. A ten tvůj paprsek. Knihy nečteš, a víš hodně. Nějaká mystika."

„Já ti mohu všechno vysvětlit. Jenom ne hned. Já se snažím, ale nemohu najít vhodná slova. Srozumitelná. Věř mi, prosím. Všechno, co dělám, je typicky lidské. Tohle je dáno člověku odjakživa. V původních pramenech. A každý by tak mohl. Lidi se stejně vrátí k původním pramenům. Tohle se bude dít postupně, potom co světlé síly zvítězí."

„A tvůj koncert. Zpívala jsi všemi hlasy, napodobovala mé oblíbené zpěváky, a ke všemu v tom pořadí, které je na mé videokazetě."

„Stalo se to, Vladimíre. Viděla jsem tuto kazetu, slyšela jejich zpěv. Pak ti povím, jak se to stalo."

„Cožpak sis zapamatovala hned slova a melodii všech písniček ?"

„Zapamatovala, co je na tom složitého, mystického ? Je, co jsem to napovídala, naukovala ! Jsem, zřejmě, nechápavá, nespoutaná. Dědeček mě jednou tak nazval. Myslela jsem, že z lásky. A já jsem doopravdy nechápavá. Prosím... Vladimíre..."

Anastasia mluvila vzrušeně, a zřejmě proto můj strach z ní skoro zmizel. Myšlenka na syna zaplnila všechny city.

„Vždyť se už nebojím... Jenom buď trochu víc zdrženlivá. I dědeček ti o tom říkal."

„Ano. I dědeček... A já stále mluvím, mluvím... Natolik se mi chce všechno říci. Jsem žvanilka, že ? Ale já se budu snažit. Velice se budu snažit být zdrženlivá. Pokusím se říkat jenom srozumitelné věci."

„Takže ty porodíš, Anastasie ?"

„Samozřejmě ! Jenom to bude nevhod."

„Jak „nevhod“ ?"

„Je to nutné v létě, kdy příroda pomáhá opatrovat."

„Proč ses rozhodla, když je to tak riskantní pro tebe a dítě ?“

„Nedělej si starosti, každopádně syn bude žít.“

„A ty ?“

„Já se také pokusím vydržet do jara a pak se všechno upraví.“

Řekla to bez stínu smutku nebo strachu o svůj život.

Rozběhla se a skočila do jezírka. Gejzír krůpějí vody, třpytících se na slunci, vzletl jako ohňostroj a rozprostřel se na čistou hladinu jezera. Asi po třiceti vteřinách se její tělo začalo pomalu objevovat nad vodní hladinou. Ležela na vodě s roztaženými rukama dlaněmi nahoru a usmívala se. Stál jsem na břehu, pozoroval ji a přemýšlel: „Zdali uslyší veverka lusknutí prstu, když bude ležet s kojencem v jednom ze svých úkrytů ? Pomůže-li jí někdo z jejích čtyřnohých přátel ? Stačí-li teplo jejího těla, aby ohřála dítě ?

„Jestli se bude mé tělo ochlazovat a dítěti nebude dát co najíst, ono začne brečet,“ tiše řekla Anastasia, která právě teď vyšla z vody, „jeho neuspokojivý křik může probudit předjarní přírodu nebo její část a pak všechno bude v pořádku. Oni ho budou opatrovat.“

„Ty jsi četla mé myšlenky ?“

„Ne, já jsem předpokládala, že o tom přemýšlíš. Vždyť je to přirozené.“

„Anastasie, říkáš jsi, že na vedlejších pozemcích žijí tví příbuzní ? Mohli by ti pomoci ?“

„Jsou velmi zaneprázdnění a není možné je odloučit od jejich práce.“

„Čím jsou, Anastasie, zaneprázdnění ? Co děláš ty po celé dny, když tě fakticky obsluhuje okolní příroda ?“

„Já se věnuji... Snažím se pomoci lidem z vašeho světa, kterým říkáte chalupáři nebo zahrádkáři.“

(1 0 .)

JEJÍ MILOVANÍ ZAHRÁDKÁŘI

Hodně a nadšeně mi vyprávěla, jaké možnosti se mohou otevřít lidem, co komunikují s rostlinami. Vůbec o dvou tématech mluví Anastasia se zvláštním chvěním, nadšením a nějakou skoro zamilovaností. Je to o výchově dětí a o zahrádkářích. Jestli mám sdělit všechno to, co říká o zahrádkářích, jaký mají pro ni význam, pak před nimi všichni máme klečet na kolenou. Je to možné ? Podle názoru Anastasie oni zachránili všechny od hladu, sejou dobro i společnost budoucná vychovávají... Všechno se ani nedá spočítat. Potřebovali bychom zvláštní knihu. A ona ještě tohle všechno dokazuje. Argumentuje.

„Rozumíš, dnešní společnost, ve které žiješ, může hodně pochopit prostřednictvím komunikace s rostlinami, které sázejí na zahrádkách. Přesně na zahrádkách, kde znáš každou bylinku svého pozemku a ne na obrovských polích, zbavených osobitosti, po kterých se plazí nestvůrné a tupé mašiny. Lidé se lépe cítí, když pracují na zahrádkách, mnohým to prodlužuje život. Stávají se lepšími. A přesně zahrádkáři mohou způsobit, že společnost pochopí zhoubnost přetechnizované

cesty.

„Anastasie, ať je to tak nebo ne, to teď není podstatné. Ale co ty s tím ? V čem je tvá pomoc ?”

Chytila mě za ruku, strhávajíc mě na trávu s sebou. Leželi jsme na zádech a položili ruce dlaněmi nahoru.

„Zavři oči, uvolni se a zkus si představit to, o čem budu vyprávět. Teď najdu svým paprskem někoho z lidí, kterým vy říkáte zahrádkáři, a uvidím ho na dálku.”

Nějakou dobu mlčela, pak tiše začala mluvit:

„Starší žena rozbaluje mul, ve kterém jsou namočená semena okurky. Semena už dost nabobtnala a je vidět malé klíčky. Vzala jedno semínko do ruky. Aje to, napověděla jsem jí, že není třeba tak semínko namáčet, deformují se klíčky při vysazování i tato voda se úplně nehodí pro výživu, semínko bude nemocné. Ona si myslí, že na to přišla sama. Ano, částečně je to pravda, já jsem ji jenom trochu uvědomila. Nyní své myšlenky sdělí jiným lidem. A je udělán malý skutek.”

Anastasia vyprávěla, že ona ve svém vědomí modeluje nejrůznější situace práce, odpočinku a součinnosti, jak mezi lidmi, tak i mezi lidmi a rostlinami. Když se vymodelovaná situace co nejvíce přiblíží ke skutečnosti, ona navazuje kontakt, při kterém může člověka vidět a cítit jakou má nemoc, co pociťuje. Ona jakoby vchází do jeho obrazu a dělí se o své znalosti. Anastasia vyprávěla, že rostliny reagují na člověka, mohou ho milovat a nenávidět, mají pozitivní nebo negativní vliv na jeho zdraví.

„V této oblasti mám také moc práce. Já se zabývám zahrádkami. Chalupáři jedou na své pozemky, ke svým osázeným plochám, jako k dětem, ale bohužel, jejich vztahy jsou jen intuitivní. Ještě nejsou podpořené jasným uvědoměním předurčení tohoto vztahu. Všechno na zemi, každá bylinka, každý brouček jsou stvořené pro člověka, mají svůj úkol a jsou předurčené pro službu člověku. Velké množství léčivých rostlin je toho důkazem. Ale člověk vašeho světa ví velmi málo na to, aby využil dané možnosti v plné míře.”

Poprosil jsem Anastasii o nějaký konkrétní příklad, o ukázkou prospěšnosti komunikace, a aby se to dalo prověřit v praxi, podrobit vědeckému zkoumání. Anastasia se na nějakou dobu zamyslela, pak najednou zazářila radostí a vykřikla:

„Zahrádkáři, mí milovaní zahrádkáři ! Oni to dokážou. Předvedou to a překvapí vaši vědu. Že jsem na to nepřišla dřív, nepochopila !”

Nějaká teprve teď zrozená idea v ní vyvolala bouřlivou radost.

Vlastně jsem ani jednou neviděl Anastasii smutnou. Ona bývá vážná, zamyšlená, soustředěná, ale nejčastěji se z něčeho raduje. Tentokrát se radovala bouřlivě: vyskočila, zatleskala dlaněmi a mně se zdálo, že v lese se udělalo světleji a les se zachvěl, začal se jí ozývat šustěním korun stromů a ptačími hlasy. Anastasia se zatočila, jako by tancovala. Pak, celá zářící, opět usedla vedle mne a řekla:

„Teď uvěří. A tohle oni, mí milovaní zahrádkáři, oni vám všechno vysvětlí a dokážou.” Pokusil jsem se ji co nejrychleji vrátit k přerušenému rozhovoru:

„To vůbec není nutné. Ty prohlašuješ, že každý brouk je stvořen pro blaho člověka, ale jak tomu uvěří lidé, co se s odporem dívají na šváby plazící se po kuchyňském stole ? Oni co, také jsou stvoření pro blaho ?”

„Švábi," odpověděla Anastasia, „se plazí jenom po špinavém stole, aby sebrali zbytky rozkládajících se částíček jídla, někdy zrakem neviditelných, přepracovali je a potom složili do tichého místečka už neškodný odpad. Pokud je jich hodně, přines do bytu žábu. A ti, co jsou zbyteční, hned zmizí."

To, co pak Anastasia nabídla udělat zahrádkářům, je pravděpodobně v rozporu s běžnými pravidly praxe vysazování a pěstování různých druhů rostlin na zahradních pozemcích. Ale její tvrzení jsou tak grandiózní, že stojí za to, aby je vyzkoušel každý, kdo má tu možnost, když už ne na celé ploše svého pozemku, tak alespoň na malé části, tím spíše, že kromě prospěchu se tím nic nepředurčuje. Navíc hodně toho, co řekla, už potvrdil svými pokusy kandidát biologických věd N. M. Prochorov.

(1 1 .)

SEMÍNKO - LÉKAŘ

Anastasia tvrdila:

„Každé semínko, které sázíte, má v sobě obrovský objem kosmické informace. Tento objem se nedá srovnat se žádným objemem stvořeným lidskou rukou. Pomocí této informace semínko ví na zlomek vteřiny přesně čas, kdy má ožít, prorůst, jaké šťávy brát ze země, jak používat záření kosmických těles - slunce, měsíce, hvězd, v co vyrůst a jaké zrodit plody. Zrozené plody jsou předurčené pro zabezpečení života člověka. Tyto plody mohou efektivně, víc než nejlepší léky na světě stvořené rukama, nyní existující a budoucí, zápasit s jakoukoliv nemocí lidského organismu a čelit jí, ale o ní už semínko musí vědět, aby v průběhu svého dozrávání nasýtlo plod potřebným poměrem látek přesně pro léčení konkrétního člověka, jeho konkrétní nemoci nebo několika nemocí, pokud existují nebo jsou předpoklady k nim.

K tomu, aby semínko okurky, rajčat nebo jakékoliv rostliny, vypěstované na pozemku, mělo takovou informaci, je zapotřebí následující: před vysazováním nenamočené semínko nebo několik semínek vzít do úst a držet nejméně devět minut. Pak položit mezi dvě dlaně, podržet asi třicet vteřin a stát při tom bosýma nohama na tom pozemku, kde se bude konat sázení. Potom otevřít dlaně, donést k ústům, vydechnout na semena vzduch z plic a držet je otevřené třicet vteřin na slunci. Pak je zasadit do země. V žádném případě nezalévat vodou. Zalévání je možné až po uplynutí třech dnů po sázení. Vysazování je zapotřebí dělat pro každou zeleninu v příznivé dny (tohle už je známo podle lunárních kalendářů). Včasnější vysazení bez zalévání není tak strašné, jako pozdější vysazování. Neplít vedle této rostliny všechen plevel. Je zapotřebí z různých druhů nechat aspoň jeden. Plevel lze ostříhat.

Podle Anastasie semínko tím pádem nabírá do sebe informaci o člověku a v průběhu růstu plodu bude maximálně odebírat z kosmu a země potřebnou energii přesně pro toho konkrétního člověka. Všechny plevely nelze vytrhat proto, že i on má své předurčení. Některé chrání rostlinu před nemocí, některé dávají dodatečnou informaci. Po dobu pěstování je zapotřebí komunikovat s rostlinou - alespoň jednou za dobu jejího růstu v úplňku přijít a dotknout se jí.

Anastasia tvrdila, že plody, vypěstované ze semínka tímto způsobem a užívané

člověkem, který je vypěstoval, jsou schopné vyléčit ho z absolutně všech nemocí, výrazně přibrzdit stárnutí organismu, zbavit zlozvyků, mnohokrát zvětšit rozumové schopnosti, dát duševní klid. Plody mají nejefektivnější účinek, když jsou použité nejpozději do třech dnů po sklizení. Výše uvedené postupy je třeba udělat s různými druhy kultur, vysázených na zahrádce. Není nutné zasévat tímto způsobem celý záhonek s okurkami, rajčaty a tak dále, stačí několik keřů.

Plody vypěstované tímto způsobem se budou lišit od jiných stejného druhu nejen chutí. Podrobíme-li je analýze, zjistíme, že i poměr látek v nich obsažených se bude lišit.

Při vysazování sazenic je nutně zapotřebí ve vykopané jamce vlastníma rukama a prsty bosých nohou udusat půdu a plivnout do jamky. Na otázku, proč nohama, Anastasia vysvětlila, že pocením nohou z člověka vycházejí látky (podle nás zřejmě toxiny), obsahující informaci o nemocích organismu. Tuto informaci dostanou sazenice. Ony ji předají plodům, které budou schopné zápasit s nemocí. Anastasia doporučovala občas chodit po zahrádce naboso.

Jaké kultury je třeba pěstovat ?

Anastasia odpovídala:

„Ty druhy, které jsou na většině pozemků, stačí: malina, rybíz, angrešt, okurky, rajčata, jahody, jakákoliv jablůňka. Je velice dobře, aby tam byla višně nebo třešně a květiny. Množství oseté plochy těchto kultur nemá velký význam.

K nutným kulturám, bez kterých je těžké představit si plné energetické mikroklima na pozemku, patří: slunečnice (alespoň jedna), nevyhnutelně je třeba zašít na plochu 1,5-2

čtvereční metry obilniny - žito, pšenice a absolutně nevyhnutelně nechat ostrůvek, ne méně než dva čtvereční metry, pro různé plevely. Tento ostrůvek nelze zasévat uměle, má být přírodní, a pokud jste nezachránili na svém pozemku různé byliny, je třeba přinést z lesa drn a vytvořit takový ostrůvek s jeho pomocí.

Zeptal jsem se Anstasie, je-li nutné vysazovat je bezprostředně na pozemku, když na vedlejších pozemcích rostou kultury, které podle ní jsou nutné, anebo když za ohradou nedaleko pozemku rostou různé byliny a dostal jsem tuto odpověď:

„Význam má nejen rozmanitost porostu, ale i způsob jeho vysazování, bezprostřední komunikace s ním, při které se koná nasycení informací. Už jsem ti sdělila jeden způsob vysazování - je hlavní. Nejdůležitější je nasycit obklopující tě kousek přírody informací o sobě.

Jen tehdy léčivý efekt, a vůbec životazabezpečení tvého organismu, budou výrazně větší, než účinek plodů pěstovaných běžným způsobem. V „divoké“, jak říkáte vy, přírodě a ona není divoká, je jenom pro vás neznámá, je hodně bylin, za pomoci kterých je možné vyléčit absolutně všechny existující nemoci. Tyto rostliny jsou proto stvořené, jenže člověk ztratil nebo skoro ztratil schopnost je rozeznat.“

Poznamenal jsem, že u nás je hodně lékáren, které se specializují na prodej léčivých bylin. Jsou i doktoři, i zaříkávači, kteří lečí bylinami profesionálně, ale...

„Existuje hlavní doktor - tvůj organismus. Měl ze začátku schopnosti vědět, jakou bylinu je třeba použít a kdy. Dělal to za pomoci podvědomí. A nikdo jiný ho nemůže nahradit, jelikož je to osobní doktor, kterého ti dal Bůh. Vysvětluji ti,

jak ho vrátit. Vztahy sladěné s komplexem rostlin na tvém pozemku tě budou léčit a opatrovat. Samostatně ti určí diagnózu a připraví speciální léky, nejvíc efektivní právě pro tebe."

(1 2 .)

KOHO BODAJÍ VČELY

„Na každé zahrádce je třeba mít jednu včelí rodinu."

Řekl jsem jí, že u nás jenom někteří mohou komunikovat se včelami. Na to se lidé připravují na speciálních školách, jenže ne vždy se jim to daří.

Ale ona odpověděla:

„Hodně toho, co vy děláte pro zabezpečení života včelí rodiny, škodí. Jenom dva lidé na Zemi se za poslední tisíce let dokázali trochu přiblížit k chápání tohoto unikátního živého mechanismu."

„Kdo jsou to ?"

„Dva mniši. A jsou prohlášeni za svaté. Můžeš si o nich přečíst ve vašich knihách, které se nacházejí v klášterních archívech."

„Dobře, tak jak je třeba udržovat včely na zahrádkách ?"

„Je jen třeba udělat pro ně hnízdo, jako to mají v přírodních podmínkách, a to je všechno. Další práce může spočívat jen v odebírání medu, vosku a jiných jimi vyrobených látek."

„Víš, Anastasie, tohle není vůbec jednoduché. Kdopak ví, jak by mělo vypadat toto přirozené hnízdo ? Kdybys pověděla, jak jej máme udělat sami z materiálů, které jsou k dispozici, pak by se to dalo uskutečnit."

„Dobře," usmála se. „Je třeba vzít špalek. Možná i břevno s dutinou a vydlabat ji, zvětšit. Nebo udělat ten úl z prken listnaté dřeviny. Tloušťka prken by měla být nejméně 6 cm, délka - nejméně 1 m 20 cm, vnitřní objem - nejméně 40 x 40 cm. K vnitřním spojům přidělat zpevňovací úhelníky, aby úhly byly dokulata. Lze je lehce přilepit, včely pak je samy upevní. Vrchní stranu těsně zavřít prknem stejné tloušťky, spodní se má otevírat. Pro tento účel je třeba přizpůsobit prkno tak, aby se dalo přistavit a zpevnit jej trávou nebo hadříkem. Ten hadřík by měl pokrývat celé dno. Po délce jednoho ze čtyř spojů je třeba udělat otvory 1,5 cm, které by měly končit 30 cm před otvírající se stranou."

Takový úl lze postavit někde na zahrádce na kůlech, 20-25 cm vysokých, otvory na jih. Ale je lepší jej umístit pod střechou. Pak člověk nebude překážet včelám při vylétání a ony jej také nebudou zlobit. Špalek - úl má být skloněný přibližně 20-30 stupňů tak, aby otvírající se strana zůstala dole. Lze jej dát i na půdu, ale pak by se měla hlídat ventilace. Nejlepší ze všeho je úl připevnit na jižní straně domu pod střechou, nebo přímo na ní. Jenom je třeba pamatovat na možnost přístupu k úlu pro odebírání části pláství naplněných medem. Každý špalek - úl má mít přístřešek. V zimě je možno úl zateplit.

Problém je v tom, že postupy vašich včelařů nejsou úplně správné. Povídal mně o tom dědeček. Dnešní včelaři vymysleli hodně různých konstrukcí úlu

s předpokladem stálého vměšování člověka do včelího hnízda. Přestavují rámečky s pláství, v zimě přetahují úly do jiného místa, a tohle dělat nelze.

Včely budují plástve v pevně stanovené vzdálenosti jedné od druhé, předvídají celý systém ventilace, ochrany před nepřáteli a každé vměšování ruší tento systém. Místo toho, aby sebíraly med a chovaly mláďata, musí napravovat závady.

V přírodních podmínkách včely žijí v dutině stromů a lehce zvládají všechny problémy. Pověděla jsem ti, jak pro ně vytvořit podmínky, nejvíce podobné přírodním. Přítomnost včel je nesmírně prospěšná. Právě ony nejefektivněji opylují všechny rostliny a zvyšují úrodnost, to ostatně velmi dobře víte.

Nevíte možná to, že včely ještě ke všemu otevírají svými sosáčky přesně ty kanálky v rostlinách, přes které se dostává dodatečná informace, odražená od planet. Informace, tak potřebná pro rostliny, a tedy i pro lidi."

„Ale ony budou bodat. Jakýpak to bude odpočinek na chalupě, když se člověk bude stále bát."

„Včely dávají žihadla, když se k nim člověk sám chová agresivně, ohání se, leká se, je velmi agresivně vnitřně naladěný, a to nejen na včely, ale prostě na kohokoliv. Oni to cítí, přesněji řečeno, nesnáší vyzařování jakýchkoliv temných citů. Ještě mohou bodat do těch částí těla, které jsou ve spojení s konkrétním nemocným vnitřním orgánem člověka. I tam, kde je roztržený ochranný obal nebo jsou jiné poruchy. Vy víte, jak efektivně léčí včely nemoc, které říkáte ischias, ale to zdaleka není všechno, co dokážou. Pokud bychom mluvili o všem, a ještě s důkazy, jak to chceš ty, musel bys tady být ne tři dny, ale hodně týdnů. Máte velké množství informací o včelách, udělala jsem jenom některé opravy v jejich chovu a věř mi, prosím, jsou podstatné. Ubytovat rodinu do takového úlu je velmi jednoduché. Je třeba vysypat tam včelí roj a před tím tam položit kousek vosku a medonosnou bylinku. Žádné vyrobené rámečky a plástve stavět není třeba. Pak, když rodiny budou alespoň na několika vedlejších pozemcích, včely se budou samy rozmnožovat, rojit se a obsazovat volné špalky."

„A jak se má u nich odebírat med ?"

„Je třeba otevřít spodní poklici, nalomit visící plástve a odebrat med a pyl. Jenom nelze být chamtivý. Je nutné, aby část zůstala včelám na zimu.

(1 3 .)

AHOJ, JITRO !

Svou ranní proceduru Anastasia přizpůsobila podmínkám chalupářského pozemku. Ráno, nejráději s východem slunce, je třeba naboso vyjít na zahrádku, přiblížit se k těm rostlinám, ke kterým chceme. Lze se jich dotknout. Není třeba provádět tuto proceduru podle nějaké šablony nebo přísně opakuji den co den, ale tak, jak chceme, podle našeho přání. Ale je nutné toto dělat před mytím. Tehdy budou rostliny cítit vůni látek, které se vyloučily za dobu spánku z organismu póry kůže. Pokud je teplo a je vedle alespoň malý pozemek s trávou, a je žádoucí aby byl, je vhodné lehnout si na něj a asi tři až čtyři minuty poležet protahujíc se. Jestli na tělo přitom vleze nějaký brouk - nevyhánět ho. Hodně brouků otevírá póry na těle člověka, pročišťuje je. Obvykle se ucpávají ty póry, kterými vycházejí toxiny, vynášející na povrch kůže všelijaké vnitřní choroby, a tím dávají

možnost člověku je smýt. Když je na pozemku nějaký vodojem, je třeba se do něj ponořit. Když ne, je možné se polít vodou. Stát se má přitom naboso nedaleko zahrádky a rostlin, lépe - mezi záhonky nebo například jednou vedle keříku maliny, podruhé rybízu atd. Po opláchnutí se není třeba hned utírat. Kapky vody z dlaní se mají setřást, jakoby rozházet i na okolní rostliny. Kapky vody z jiných částí těla je třeba setřásat také rukama. Potom lze provádět obvyklé procedury umývání a užívat všechny pomůcky, na které jste zvyklí.

(14.)

VEČERNÍ PROCEDURY

Večer, před spaním, je nutné si umýt nohy ve vodě s dodáním malého množství (pár kapek) šťávy lebedy nebo kopřivy. Lze i oboje najednou, ale neužívat při tom mýdlo nebo šampon. Vodu, ve které se omývaly nohy, vylít na záhonky. Potom, jestli je potřeba, lze umýt nohy mýdlem. Takle večerní procedura je důležitá ze dvou důvodů. Při pocení nohou vycházejí toxiny, vynášející z organismu jeho vnitřní choroby, a je důležité je smýt, aby se pročistily póry. Štáva lebedy a kopřivy tomu bude dobře napomáhat. Tím, že vylijete vodu na záhonky, dáváte dodatečnou informaci mikroorganismům a rostlinám o svém dnešním stavu. Tohle je také důležité. Jenom díky této informaci viditelný a neviditelný svět, obklopující vás, může vyrábět, odebíráje z kosmu a země vše potřebné pro normální fungování vašeho organismu.

(15.)

ON VŠECHNO SÁM PŘIPRAVÍ

Ještě mě zajímalo, co řekne o stravování. Vždyť sama se vyživuje velmi zvláště. Zeptal jsem se:

„Anastasie, řekni mi, jak se má podle tebe stravovat člověk, co má jíst, kdy, kolikrát denně, v jakém množství. U nás se tomuto tématu věnuje hodně pozornosti. Existuje velké množství různé literatury, recepty zdravé výživy, rady na zhubnutí.“

„Způsob života člověka v podmínkách přetechnizovaného světa je těžké si představit jinak. Tenhle svět, jeho temné síly se stále snaží vyměnit přírodní mechanismus, daný člověku ze začátku, za svůj neforemný umělý systém, který je v rozporu s lidskou přirozeností.“

Poprosil jsem Anastasii, aby mluvila víc konkrétně a srozumitelněji, bez jejího filozofického přemýšlení a ona pokračovala:

„Rozumíš, na tvé otázky co, kdy, v jakém množství má jíst člověk, nikdo lépe, než sám organismus každého konkrétního člověka odpovědět nemůže. Pocit hladu, žízeň jsou dány přírodou proto, aby signalizovaly každému člověku zvlášť, kdy se má najíst. Přesně tento moment bude pro něho nejvíc vhodný. Přetechnizovaný svět není schopný zabezpečit člověka možností uspokojit pocit hladu a žízně, když to jeho organismus potřebuje. A tak člověk začal zahánět vlastní organismus do jakési šablony, vyvolané svou bezmocností, a ještě to ospravedlňovat

nějakým účelem. Představ si: jeden sedí nebo napůl spí, stále plný energie, druhý vykonává nějakou fyzickou práci nebo prostě běží zpocený, ztrácí přitom desetkrát více energie, a jíst mají ve stejnou dobu. Člověk má užívat jídlo tehdy, když mu radí jeho organizmus, a nemůže tady být jiný poradce. Já vím, v podmínkách vašeho bytí je tohle skoro nemožné, ale lidé, kteří jsou na vlastních pozemcích vedle svého bydliště, tuto možnost mají. Měli by ji využít a odhodit nepřirozené umělé pokyny. Totéž mohu říci i na otázku - co je třeba jíst. To je to, co se v daný moment nachází, jak bych to řekla tvou řečí, no, „po ruce“, snad. Organizmus sám vybere, co je potřebné. Z netradičního mohu poradit následující: pokud ve vašem bydlišti je nějaký živočich (kočka, pes), sledujte ho pozorně. Občas z množství bylin vybírají nějaký druh a požírají ho. Aspoň několik takových bylin je třeba utrhnout a přidat k potravě. Vůbec není zapotřebí to dělat každodenně. Stačí jednou až dvakrát týdně. Také je třeba vlastnoručně sebrat klásky obilnin, vymlátit je, rozemlít, udělat mouku a upéci chléb. Je to velmi důležité. Člověk, který použije tento chléb jenom jednou-dvakrát ročně, dostává zásobu energie, jež je schopna nejen aktivizovat jeho vnitřní síly, ale zapůsobit i na vnitřní stav, uklidnit jeho duši. Tento chléb lze dávat i svým příbuzným nebo blízkým lidem. Na ně také bude mít velmi blahodárný vliv. Velice dobré pro zdraví člověka je alespoň jednou za léto, po dobu tří dnů se stravovat jenom tím, co roste na jeho pozemku, dodatečně užívat chléb, slunečnicový olej a minimum soli."

Už jsem sdělil, jak se stravuje Anastasia. Stejně i po dobu svého vyprávění nějak mimovolně utrhla jednu, pak druhou bylinku, začala žvýkat a dala i mně. Také jsem se rozhodl ochutnat. Její chuť na mně moc nepůsobila, ale odporné pocity také nevznikaly. Proces stravování a životazabezpečení organismu Anastasie jako by byl přenechán přírodě a nikdy nerušil její myšlenky, které se zabývají jinými problémy. Nehledě na to je její zdraví neoddelitelnou částí neobyčejné vnější krásy. Podle tvrzení Anastasie vzniká pro organizmus člověka, který má podobný kontakt s rostlinným světem a zemí svého pozemku, možnost zbavit se absolutně všech chorob.

Samotná nemoc je důkazem toho, že se člověk vzdaluje od přírodních mechanismů, předurčených k hlídání jeho zdraví k zabezpečení života. A pro ně, pro tyto mechanismy, zápas s jakoukoliv chorobou není žádný problém, protože přesně v tom spočívá podstata jejich existence. Prospěch, který může získat člověk, mající informační kontakt s nevelkou částí světa přírody, je mnohem větší, než jen pomoc v boji proti chorobám.

(1 6 .)

SPÁNEK POD SVOU HVĚZDOU

Už jsem vyprávěl, jak je nadšená Anastasia, když mluví o rostlinách a lidech, co se kontaktují s rostlinami. Myslel jsem, že ona, žijící v přírodě, dobře prostudovala jenom přírodu a že nemá informaci o planetárním uspořádání. Ona jej jakoby cítí. Můžete posoudit sami, jak vypráví o spánku pod hvězdným nebem.

Rostliny, které získaly informaci o konkrétním člověku, vcházejí do informační výměny s kosmickou silou, ale ony jsou jenom zprostředkovatelé, plní vymezený úkol, týkající se těla a nikdy se nedotýkají složitých procesů, které ze všeho živočišného a rostlinného světa planety dokáže jen mozek člověka. Ale

navázaná informační výměna dává možnost člověku udělat to, co může jenom on samotný - použít kosmický intelekt, nebo přesněji - vyměnit s ním informaci. Jednoduchá procedura dává možnost toto udělat a pocítit blahodárnost vlivu takového působení. Anastasia ji sděluje takto: „Někdy večer, když to dovolí přírodní podmínky, zařídte si nocleh pod hvězdným nebem. Postel je třeba ustlat blízko keřů malin, rybízu nebo obilovin. Máte být sami. Ležící tváří ke hvězdnému nebi, není třeba hned zavírat oči. Pohledem a myšlenkami se toulejte po kosmických tělesech. Uvolněte se. Myšlenka má být lehkou a svobodnou. Ze začátku se pokuste myslet na nejvíce vámi viditelná nebeská tělesa, pak můžete snít o nejtajnějších věcech pro sebe, o vám blízkých lidech, o těch, komu přejete dobro. Nesnažte se ani myslet v tuto chvíli na pomstu, přát někomu zlo. Výsledek může být pro vás nepříznivý. Taková nesložitá procedura oživí některé z množství spících buněk ve vašem mozku, které se většinou nevzbudí za života člověka. Kosmické síly budou s vámi a pomohou dosáhnout neuvěřitelně světlých snů, získat duševní klid, naladit příznivé kontakty s blízkými, posílit nebo vyvolat jejich lásku k vám. Zmíněnou proceduru je velmi prospěšné prodělávat několikrát. Je efektivní jenom v místech vašeho trvalého kontaktu s rostlinným světem. A toto pocítíte již ráno. Zvláště důležité je prodělávat tuto proceduru pokaždé v předvečer narozenin. Bylo by složité a není proč vysvětlovat teď, jak funguje tento mechanismus. Části vysvětlení nebudeš věřit, část nepochopíš. Snadněji a krátce bude možno o tom mluvit s těmi, kdo to zkusí a pocítí jeho působení na sobě, neboť obdržená a prověřená informace bude napomáhat chápání následujícího."

(17.)

POMOCNÍK A PEČOVATEL VAŠEHO DÍTĚTE

Když jsem dával Anastasii otázku, jakým způsobem zahrádka, byť je vysazována speciálním způsobem a je v kontaktu s člověkem, může působit na výchovu dětí, čekal jsem, že od ní uslyším odpověď podobnou tomu, že je třeba vychovávat v dětech lásku k přírodě. Ale mýlil jsem se. To, co sdělila, bylo ohromující jednoduchostí argumentace a zároveň hloubkou filozofického smyslu.

„Příroda a rozum Vesmíru zařídily to, že každý nový člověk se rodí jako vládce, král. Je podobný andělu - čistý a bezúhonný. Ještě otevřená šišinka přijímá ohromný proud vesmírné informace: schopnosti každého novorozeného mu dovolují být nejmoudřejší bytostí ve vesmíru, podobnou Bohu. Stačí mu jenom trochu času na to, aby obdaroval své rodiče štěstím a slastí. Tento čas, v průběhu kterého si uvědomí podstatu stvoření světa a smysl lidské existence, trvá jen devět let a všechno, co k tomu potřebuje, již existuje. Rodiče by neměli zkreslovat přirozené hodnoty, ale přetechnizovaný svět nedovoluje toto udělat. Co vidí nemluvně svým prvním uvědomělým pohledem - strop, kraj postýlky, nějaké hadříky, zdí, atributy a hodnoty umělého světa, stvořeného technickou společností. A v tomto světě jeho matka, její prsa. „Asi to tak má být," myslí si novorozeně. Jeho usmívající se rodiče mu jako klenot podávají řinčící a pískající předměty - hračky. Proč ? Ono dlouho bude třískat a pískat, než pochopí jejich smysl. Potom titíž usmívající se rodiče ho budou svazovat nějakými hadry - je mu nepohodlně. Bude se snažit vysvobodit, ale marně a jediný způsob protestu je křik, protestní křik, rozhořčení, prosba o pomoc. V tomto momentu se anděl a vládce stává

žebrákem, otrokem, prosícím o almužnu. Dítěti jeden za druhým přinášejí atributy umělého světa. Jako blaho - nová hračka, nové šaty, šišlají na něj, tím se mimovolně k němu chovají jako k nedokonalé bytosti. A dokonce na školách, kde jak si myslíte, probíhá vyučování, mu opět vykládají o hodnotách umělého světa. Do devíti let jen lehce připomínají existenci přírody, jako dodatek k něčemu jinému, uměle vyrobenému, což považují za důležitější. A většina lidí do posledního dne není schopna pochopit pravdu. Zdálo by se, že jednoduchá otázka: „V čem je smysl života ?“ - stále zůstává nevyřešená.

A on - ten smysl života - je v pravdě, radosti a lásce. Devítileté dítě vychované přírodním způsobem má víc možností v chápání vesmíru, než vědecké ústavy vašeho světa."

„Stop, Anastasie. Zřejmě myslíš chápání přírody, pokud jeho život bude probíhat tak jako tvůj. V tomto mohu s tebou souhlasit. Ale vždyť současný člověk je nucen, je-li to dobře nebo špatně - to je jiná otázka, ale je nucen žít přesně v našem přetechnizovaném světě, jak ty ho nazýváš. Bude znát přírodu, cítit ji, ale v něčem jiném bude úplným diletantem. Jsou tady ještě vědy, jako matematika, fyzika, chemie, je prostě potřebné chápání života, jeho společenských jevů."

„Tohle všechno je pro člověka, který včas poznal podstatu vesmíru, prostě maličkost. Pokud se mu bude chtít a bude považovat za nutné projevit se v oblasti nějaké vědy, pak lehce převyší ostatní."

„Proč tak najednou ?"

„Člověk přetechnizovaného světa ne vynalezl ještě nic takového, co neexistuje v přírodě."

„Dobře, souhlasím, ale ty jsi mi slíbila sdělit, jak je možné vychovávat dítě v našich podmínkách a rozvíjet jeho schopnosti. Jenom o tom mluv srozumitelně, ukaž to na konkrétních příkladech."

„Pokusím se," odpověděla Anastasia, „už jsem modelovala takové situace a pokusila jsem se napovědět jedné rodině, co se má dělat, jenomže oni nijak nemohou pochopit klíčový moment a položit svému dítěti otázku... Rodiče přijíždějí se svým tříletým dítětem na chalupu a vezou s sebou jeho oblíbené hračky. Tohle se nemá dělat. Je možné ho zaujmout a upoutat jinou a více zajímavou prací, než nesmyslná a navíc škodlivá komunikace s ručně stvořenými předměty. Napřed ho poproste, aby vám pomohlo, jenom to udělejte úplně seriózně, bez šišlání, protože vám skutečně pomůže. Při vysazování ho poproste, aby podrželo semínka připravená k setí nebo uhrabalo záhonek nebo ať samo položí semínko do připravené jamky. Při tom mu říkejte, co děláte, například je to možné takto:

„Položíme semínko do půdy a zasypeme ho zeminou. Když sluníčko bude svítit a nahřeje půdu, semínku se udělá teplo a začne růst, bude chtít uvidět sluníčko a vykoukne ze země zelený klíček, takovýhle." Při tom je třeba ukázat nějakou bylinku. „Pokud se to klíčku bude líbit, poroste a bude větší a větší a může se proměnit v takový strom nebo menší. A ještě chci, aby ten strom nám zrodil chutné plody a ty je budeš jíst, jestli se ti zlíbí."

Pokaždé, když přijíždíte s dítětem na chalupu, nebo se ráno probudí, nejprve mu nabídněte podívat se, zdali se neobjevil klíček. Pokud uvidíte, že se ukázal výhonek, zaradujte se. Když vysazujete sazenice, je nutné také vysvětlit dítěti, co děláte. Pokud vysazujete sazenice rajčat, ať vám podává po jedné

rostlince. Jestli ji nechtěně zlomí, vezměte do rukou zlomenou sazenici a řekněte: „Myslím, že tato nebude žít a nezrodí nám plod, protože je porušená, ale zkusme to.“ A zároveň se všemi zasadte alespoň jednu zlomenou. Za několik dnů, když opět přijdete s dítětem k záhonku s již upevněnými rajčaty, ukažte mu i zlomenou uvadlou rostlinku a připomeňte dítěti to, že se zlomila při vysazování. Při tom nemluvte s dítětem, jako byste ho poučovali. Mluvte s ním jako rovný s rovným. Ve vašem vědomí se má uložit, že vás v některých věcech převyšuje, například čistotou úmyslu. Ono je anděl. Jestli se vám povede toto pochopit, budete moci jednat nadále již intuitivně a skutečně vedle vás bude člověkem, který vás udělá šťastným.

Když budete spát pod hvězdným nebem, vezměte s sebou i dítě, položte ho vedle sebe, ať se také podívá na hvězdné nebe, ale v žádném případě nevysvětľujte název planet, ani to, jak rozumíte jejich původu a předurčení, protože to sami neznáte a dogmata, která existují ve vašem mozku budou jenom odvádět dítě od pravdy. Jeho podvědomí zná pravdu a ona přejde do jeho vědomí sama. Vy jenom můžete říci, že se vám líbí dívat se na svítící hvězdy a zeptejte se dítěte, jaká hvězda se mu líbí nejvíc. Vůbec je velmi důležité umět dávat dítěti otázky. Příští rok je třeba nabídnout dítěti mít vlastní záhonek, dát možnost ozdobit ho, dělat na něm všechno, co bude chtít. V žádném případě násilně nenutit dělat na něm něco nebo opravovat to, co dítě udělá. Lze se jen ptát, co chce. Pomoci je možné jen tehdy, když se zeptáte a dítě souhlasí pracovat společně s vámi. Když budete vysévat obilniny, dovolte mu hodit semena na záhon vlastní rukou."

„Dobře," poznamenal jsem „skutečně tak dítě projeví zájem o rostlinný svět a může se stát dobrým agronomem, ale odkud se u něho objeví znalosti v jiných oblastech?"

„Jakpak odkud? Není to záležitost jenom toho, co bude znát a cítit, jak a co roste. Nejdůležitější je to, že začne myslet, analyzovat a v jeho mozku se probudí buňky, které budou pracovat po celý život. Právě ony ho udělají rozumnějším, talentovanějším ve srovnání s těmi, u koho tyto buňky spí. Co se týče vašeho bytí, toho čemu říkáte pokrok, dítě se může ukázat nepřekonatelné v jakékoliv oblasti a čistota úmyslů, větší než u jiných, udělá jej nejvíc šťastným. Kontakt navázaný s jeho planetami mu dá možnost přijímat stále novou a novou informaci, vyměňovat si ji. Toto všechno bude přijímat jeho podvědomí a předávat vědomí ve formě nových a nových myšlenek, vynálezů. Zevně bude dítě obyčejným člověkem, ale vnitřně... Vy takovým říkáte géniové."

(1 8 .)

LESNÍ GYMNÁZIUM

„Řekni, Anastasie, tebe přesně tak vyučovali rodiče?" Udělala nevelkou pauzu, v průběhu které si zřejmě vzpomněla na své dětství a odpověděla:

„Já si skoro vůbec nepamatuji na svého tátu a mámu. Mě vychovával dědeček a pradědeček přibližně tak, jak jsem teď vyprávěla tobě, jenže přírodu a okolní svět zvířat jsem jako by dobře cítila sama. Možná, že jsem úplně nechápala celý její mechanismus, ale to už není důležité, když cítíš. Dědeček a pradědeček občas přicházeli ke mně a dávali otázky, prosili mě, abych na ně odpověděla. U nás

se starší generace chová k nemluvněti a malému dítěti jako k božství a odpověďmi dítěte prověřuje svou čistotu."

Začal jsem prosit Anastasii, aby si vzpomněla na nějakou konkrétní otázku a odpověď na ni. Ona se usmála a pověděla:

„Jednou jsem si hrála s hádětem. Otočím se, oni stojí a usmívají se. Velmi jsem se zaradovala, protože s nimi je to zajímavé. Jenom oni mohou dávat otázky a srdce jim tlučé ve stejném rytmu jako mně, ale u zvířat jinak. Přiběhla jsem k nim, pradědeček se mi poklonil a dědeček mě vzal na kolena. Poslouchala jsem, jak tlučé jeho srdce, přebírala a prohlížela vlasy na jeho bradě. Všichni jsme mlčeli. Přemýšleli jsme a bylo nám tak dobře. Pak se mě dědeček zeptal:

„Řekni, Anastasie, proč u mne rostou vlasy tady ?" a ukázal na hlavu a bradu. „A tady nerostou ?" a ukazuje na čelo a nos.

Sáhla jsem na jeho čelo, nos, ale odpověď nepřichází a mluvit nepromyšleně nemohu, potřebuji to pochopit sama. Když přišli podruhé, dědeček opět říká:

„Stále přemýšlím, proč u mne vlasy rostou tady a tady nerostou," a opět ukazuje na čelo a nos. Pradědeček se na mě dívá pozorně a vážně.

Tehdy jsem si pomyslela: možná doopravdy tohle je jeho největší problém a zeptala jsem se:

„Dědečku, a ty bys chtěl, aby ti rostly všude: i na čele, i na nose ?"

Pradědeček se zamyslel a dědeček odpovídá: „Ne, nechtěl."

„Tak proto ti nerostou, protože nechceš."

Dědeček si zamyšleně hladí bradu a jakoby už se ptá sám sebe:

„A tady rostou tedy proto, že chci ?"

Já jsem potvrdila:

„Samozřejmě, dědečku, i ty, i já, i ten, kdo nás vymyslel."

Najednou se pradědeček vzrušeně ptá:

„A kdo, kdo ho vymyslel ?"

„Ten, kdo všechno vymyslel," odpověděla jsem.

„Ale kde je, ukaž ?" ptá se dědeček a poklonil se mi.

Hned jsem jim odpovědět nemohla, ale tato otázka zůstala ve mně a začala jsem často na ni myslet.

„A potom jsi odpověděla ?" zeptal jsem se.

„Odpověděla jsem přibližně za rok a dostala jsem nové otázky. A před tím, dokud jsem neodpověděla, mi nové nedávali a já jsem byla velice znepokojená."

(19 .)

POZORNOST K ČLOVĚKU

Zeptal jsem se Anastasie, kdo ji naučil mluvit, když si matku a otce skoro vůbec nepamatuje a dědeček a pradědeček s ní komunikovali zřídka. Odpovědi, které jsem dostal, mě zasáhly a potřebují pochopení odborníků, proto se pokusím

je plně reprodukovat. Pro mě se jejich smysl začal projasňovat postupně. Hned po mé otázce se zeptala:

„Myslíš umění mluvit jazyky různých lidí ?“

„Co to znamená „různých“, chceš říci, že umíš mluvit různými jazyky ?“

„Ano,“ odpověděla Anastasia.

„I německy, francouzsky, anglicky, japonsky, čínsky ?“

„Ano,“ zopakovala a dodala: „Vždyť vidíš, že mluvím tvým jazykem.“

„Chceš říci - rusky.“

„To je ale velmi zobecněně. Já mluvím, aspoň se snažím mluvit, těmi obraty a slovy, které přesně používáš ty ve své řeči. Tohle mi ze začátku trochu dělalo potíže, protože máš malou slovní zásobu a stále opakuješ tytéž slovní obraty. Pocity také vyjadřuješ špatně. Takovým jazykem je těžké sdělit dost přesně všechno, co bych chtěla.“

„Počkej, Anastasie, já se teď na něco zeptám v cizím jazyce a ty mi odpovíš.“

Řekl jsem jí „dobrý den“ anglicky, pak francouzsky. Ona mi hned odpověděla.

Bohužel, cizí jazyky neumím. Ve škole jsem se učil němčinu a to na „3“. Tak jsem si vzpomněl na jednu větu, kterou jsme se dobře naučili se školními kamarády. Přesně tu větu jsem sdělil Anastasii:

„Ich liebe dich, und gib mir deine Hand.“

Ona mi podala ruku a odpověděla německy:

„Dávám ti ruku.“

Překvapený tím, co jsem uslyšel, ještě nevěřící svým uším, jsem se zeptal:

„Cožpak každého člověka lze naučit všem jazykům ?“ Intuitivně jsem cítil, že pro tento neobvyklý jev musí být nějaké jednoduché vysvětlení. Já ho musím pochopit a sdělit lidem. „Anastasie, pojď, povídej mým jazykem a pokus se uvádět příklady, aby to bylo srozumitelné,“ poprosil jsem trochu vzrušeně.

„Dobře, dobře, jenom se uklidni, uvolni se, protože jinak nepochopíš. Pojď, já tě nejdřív naučím psát.“

„Já umím psát, vyprávěj o výuce jazyků.“

„A ne jenom jednoduše psát, naučím tě být spisovatelem, talentovaným. Napíšeš knihu.“

„Tohle není možné.“

„Je to možné, vždyť je to jednoduché.“

Anastasia vzala tyčinku, nakreslila na zemi ruskou abecedu s rozdělovacími znaménky a zeptala se:

„Kolik je tady písmen ?“

„Třicet tři,“ odpověděl jsem.

„Tak vidíš, těch písmen vůbec není moc. Můžeš nazvat to, co jsem nakreslila, knihou ?“

„Ne," odpověděl jsem, „to je obyčejná abeceda a nic jiného. Obyčejná písmena."

„Ale vždyť všechny ruskojazyčné knihy se skládají z těchto obyčejných písmen," poznamenala Anastasia, „souhlasíš se mnou? Rozumíš, jak je to všechno jednoduché?"

„Ano, jenže v knihách jsou jinak seřazena."

„Samozřejmě, všechny knihy se skládají z množství kombinací těchto písmen, člověk je uspořádá automaticky a řídí se přitom city. Z tohoto vyplývá, že ze začátku nevznikají kombinace písmen a zvuků, ale city, nakreslené jeho představou. U toho, kdo bude číst, vznikají také přibližně stejné pocity a ty se zapamatují nadlouho. Můžeš si vzpomenout na nějaké obrazy a situace z knih, které jsi přečetl?"

„Mohu," popřemýšlel jsem a odpověděl.

Vzpomněl jsem z nějakých důvodů na „Hrdinu naší doby" od Lermontova a začal vyprávět Anastasii. Ona mě přerušila:

„Tak vidíš, můžeš popsat hrdiny této knihy, sdělit, co cítili, a od té doby, co jsi ji přečetl, prošlo nemálo času. A kdybych tě poprosila o sdělení v jakém pořadí je v ní rozestavěných třicet tři písmen, jak jsou z nich seřazené kombinace, mohl bys to reprodukovat?"

„Ne. To je nemožné."

„Tohle je skutečně velmi těžké. Takže, pocity jednoho člověka se předaly druhému pomocí nejrozličnějších kombinací třiatřiceti písmen. Díval ses na tyto kombinace a hned na ně zapomněl, ale pocity, obrazy zůstaly v paměti na dlouho... Z toho vyplývá, že když duševní procítění se přímo spojí s těmito znaky, pokud nepřemýšlíme o různých podmínkách, duše donutí tyto znaky postavit se do takového pořadí, změní kombinaci z nich tak, že čtenář později pocítí duši toho, kdo to psal..."

„Počkej, Anastasie. Řekni jednoduše, víc srozumitelně, konkrétněji na nějakém příkladu předved' výuku jazyků. Spisovatele ze mě uděláš potom. Povídej, kdo a jak tě učil rozumět různým jazykům?"

„Pradědeček," odpověděla Anastasia.

„Například," poprosil jsem, ve snaze pochopit všechno rychle.

„Dobře, ale ty se nevzrušuj, já stejně najdu způsob, abys tomu rozuměl, a když je to pro tebe tak důležité, zkusím tě naučit všem jazykům také, vždyť je to jednoduché."

„Pro nás je to neuvěřitelné, Anastasie, proto se to pokus vysvětlit. A řekni, za jak dlouho bys mě mohla naučit?"

Podívala se na mě zamyšleně a pak řekla:

„Paměť už nemáš moc dobrou, životní problémy... Na tebe budu potřebovat hodně času."

„Kolik?" netrpělivě jsem čekal na odpověď.

„Pro obyčejné chápání, jako „dobrý den", „nashledanou" a tak dále, myslím, že nejméně čtyři, a možná i šest měsíců," odpověděla.

„Dobře, Anastasie, povídej, jak to dělal praděd.“

„On si se mnou hrál.“

„Jak hrál, povídej.“

„Ale uklidni se, uvolni se. Vůbec nemohu pochopit, proč se vzrušuješ?“ A klidně pokračovala: „Pradědeček si se mnou hrál, jako by dělal legraci. Když přicházel ke mně sám, bez dědečka, vždy se přiblížil, poklonil se mi, podal ruku a já jemu svou. On mi ruku nejprve stiskne, pak klekne na koleno, políbí ji a říká: „Bud' zdráva, Anastasie.“ Jednou on přišel, všechno udělal, jako obvykle, oči jako vždy se dívají na mě laskavě a rty říkají nějakou abrakadabru. Dívám se na něj překvapeně a on opět už, něco jiného říká, nesouvislého. Nevydržela jsem a zeptala se:

„Copak, zapomněl jsi co máš říci?“

„Zapomněl,“ odpověděl praděd, odešel na pár kroků a opět se přiblížil, podává mi ruku a já jemu svou. Kleká na koleno a líbá mi ruku. Jeho pohled je laskavý, rty se pohybují, ale vůbec nic nemluví. Dokonce jsem se lekla. Tehdy jsem napověděla:

„Bud' zdráva, Anastasie.“

„Správně,“ potvrdil pradědeček s úsměvem a já jsem pochopila, že je to hra a hráli jsme si tak často. Ze začátku to bylo jednoduché, pak se hra stávala víc složitá, ale zároveň i zajímavější. Ta hra se začíná ve věku tří let a končí v jedenácti letech, když člověk jako by dělá zkoušku, která spočívá v tom, že se pozorně díváš na společníka a rozumíš mu beze slov, i když mluví jakýmkoliv jazykem. Takový dialog je o hodně dokonalejší než mluvní a je rychlejší. Říkáte tomu předávání myšlenek na dálku, považujete to za neobyčejný, fantastický jev a to je prostě pozorné chování k člověku, vyvinutá představivost a dobrá paměť. Za tímto se skrývá nejen dokonalejší způsob výměny informací, ale i poznání lidské duše, světa rostlin a zvířat, vesmíru vůbec.“

„Anastasie, a k čemu jsou tady rostoucí rostliny na zahrádce?“

„Jak to k čemu? Dítě současně poznává svět rostlin jako částku mechanismu vesmíru, vstupuje do kontaktu se svými planetami, s jejich pomocí a pomocí svých rodičů se rychle a intenzívně vyvíjí i v oblasti psychologie, filozofie, přírodovědy - vašich věd. Jestli se bude tato hra provádět a jako příklad se bude používat nějaká ručně stvořená věc umělého světa, dítě bude zmatené. Nebudou mu pomáhat síly Přírody a Kosmu.“

„Už jsem ti říkal, Anastasie: dítě se konec konců může stát agronomem. A z čeho se u něj objeví vědomosti v jiných oblastech?“

Ale Anastasia začala tvrdit, že u člověka, který je vychován tímto způsobem, se objeví schopnosti k rychlému poznání v jakékoliv oblasti našich věd.

LÉTAJÍCÍ TALÍŘ ? NIC ZVLÁŠTNÍHO.

Tehdy jsem ji poprosil, aby ukázala své znalosti v oblasti techniky.

„Co ode mne chceš, abych sdělila, jak fungují nejružnější mechanismy vašeho světa ?”

„Řekni něco takového, čeho se naši největší vědci jen taktak dotýkají. No, řekněme, udělej nějaký velký vědecký objev.”

„Ale já to stejně pořád pro tebe dělám.”

„Není to pro mě, to je pro svět vědců, aby to uznali jako objev. Udělej objev v oblasti techniky, kosmických lodí, atomu, paliva pro auta, který lze dokázat, když říkáš, že je to všechno velmi jednoduché.”

„Tyto oblasti ve srovnání s tím, co se ti snažím vysvětlit, vždyť to je, jak bych ti řekla ve vašem jazyce pro srovnání, no, doba kamenná, snad.”

„Výborně. Podle tvého primitivní, ale aspoň to bude pro nás srozumitelné. Dokážeš, že máš pravdu a potvrdíš, že tvůj intelekt je vyšší než můj. Například naše letadla, kosmické lodi jsou to, podle tvého názoru, dokonalé mechanismy ?”

„Jsou dost primitivní, jsou přesně potvrzením primitivnosti technokratického způsobu vývoje.”

Taková odpověď ve mně vyvolala ostražitost, protože jsem pochopil: ona skutečně ví nepoměrně víc, než se dá představit mým obyčejným vědomím.

Pokračoval jsem a vyptával se:

„V čempak je primitivismus našich raket a lodí ?”

Anastasia mi odpovídala po malé pauze, jako by mi dávala možnost, abych si uvědomil sdělené:

„Pohyb všech vašich mechanismů, absolutně všech, je založen na energii výbuchu. Protože nevíte o dokonalejších přírodních zdrojích víc, s neuvěřitelnou houževnatostí používáte příliš primitivní, neforemná tělesa. A nezastaví vás ani zhoubné následky jejich použití. Vaše letadla a rakety mají prostě směšnou vzdálenost letu, podle vesmírných měřítek se jen trošinku nadzvedávají nad zemí, a mezi námi řečeno, tento způsob skoro dosáhl svého vrcholu, že ? Ale tohle je směšné ! Explodující a hořící látka tlačí nějakou neforemnou konstrukci, tu, co vy nazýváte kosmickou lodí. Přitom větší část lodi je zaměstnaná přesně problémem tlačení.”

„A jaký může být jiný princip přemísťování ve vzduchu ?” „Například takový jako u létajícího talíře,” odpověděla Anastasia.

„Co ?!! Ty víš o létajících talířích a o principu jejich přemísťování ?”

„Samozřejmě, že vím. Je velmi jednoduchý a racionální.” Až mi vyschlo v puse, začal jsem na ni pospíchat: „Povídej, Anastasie, rychle a srozumitelně.” „Dobře, jen se nevzrušuj, protože pak to bude pro tebe těžké pochopit. Princip přemísťování létajícího talíře je založen na energii vyrábění vakua.” „Jak to ?

Srozumitelněji, prosím." „Máš slabou slovní zásobu, a abys chápal, musím používat jenom ji."

„Hned přidám," rozechvěně jsem vyhrkl, „baňka, poklice, tableta, vzduch..." a začal jsem rychle jmenovat všechna slova, která mě jenom napadla, dokonce jsem byl sprostý. Anastasia mě přerušila: „Nesnaž se, znám všechna slova, kterými se můžeš vyjádřit, ale jsou ještě jiná a vůbec jiný způsob předávání informací. Tímto způsobem bych ti to mohla vysvětlit za minutu, ale takhle na to bude potřeba asi dvě hodiny. To je hodně, chtěla bych ti sdělit něco jiného, důležitějšího."

„Ne, Anastasie, povídej o talíři, o principu jeho přemísťování, o energonosičích. Pokud to nepochopím, nebudu poslouchat nic jiného."

„Dobře," pokračovala. „Výbuch, - to je, když se pevná látka rychle proměňuje pod nějakým určitým vlivem v plynou, nebo v průběhu nějaké reakce dvě plynné látky se mění v lehčí. Tomu rozumíš ?"

„Ano," odpověděl jsem, „prach, když ho podpálíš, se promění v kouř a benzín zase v plyn."

„Ano, přibližně tak. Ale kdybyste měli čistší úmysly, a tím i znalosti mechanismu přírody, mohli byste už dávno pochopit, že když existuje taková látka, která se může za okamžik značně rozšířit, přeměňovat se v jiné skupenství při výbuchu, tak musí být i zpětný proces. V přírodě to jsou živé mikroorganismy, které přeměňují plynné látky v pevné. A vůbec, všechny rostliny tohle dělají, jenom různou rychlostí a mírou tvrdosti a pevnosti tvořeného. Podívej se kolem, vždyť ony pijí šťávu ze země, dýchají vzduch a vyrábějí z tohoto tvrdé a silné tělo, řekněme dřevo vinu nebo ještě silnější a tvrdší - ořech nebo pecka, jako u švestky. Okem neviditelný mikroorganismus to dělá s moc velkou rychlostí a přitom se vyživuje jakoby jenom vzduchem. Přesně tyto mechanismy vykonávají funkce motoru létajícího talíře. Podobají se mikrobuňce mozku, jenom funkčně jsou úzce nasměrované. Vykonávají jenom jednu funkci - pohyb. Ale vykonávají ji dokonale. Tyto mikroorganismy se nacházejí uvnitř létajícího talíře a jsou rozmístěny mezi jeho dvojími stěnami. Vzdálenost mezi stěnami je přibližně tři centimetry. Vrchní a spodní povrchy vnějších stěn jsou pórovité, s mikrodírkami. Těmito dírkami mikroorganismy nasávají vzduch a tvoří při tom před talířem vakuum. Proud vzduchu začínají tvrdnout ještě před stykem s talířem, a když projdou přes tyto mechanismy, úplně se promění v kuličky. Pak se tyto kuličky zvětšují přibližně do 0,5 centimetrů v průměru, změkčují se a kutálejí se mezi stěnami do spodní části talíře a opět se rozpadávají na plynou látku. Je možné je jíst, pokud se to stihne udělat před jejich rozpadem."

„A čím jsou vyživované ve vzduchoprázdném prostoru ?" „Úplně prázdný prostor ve vesmíru není." „A z čeho jsou udělané stěny létajícího talíře ?" „Jsou vypěstované." „Jak to ?" zeptal jsem se nevěřící. „Ale proč se divíš místo toho, abys pozorně popřemýšlel. Hodně lidí pěstuje v různých nádobách houby, která přidává vodě, ve které se rozmnožuje, chuť s kyselým nádechem. Tato houba roste a nabírá tvar nádoby, ve které se nachází. Tato houba se mimochodem podobá létajícímu talíři, dokonce vytváří dvojité stěny. Jestli se do této vody přidá ještě jeden mikroorganismus, dojde k tvrdnutí, ale tento takzvaný mikroorganismus lze vytvořit nebo zrodit úsilím mozku, vůlí, silou jasné představy."

„Můžeš to udělat ?“

„Ano, jenom mé samotné úsilí nebude stačit. Je třeba působení několika desítek lidí, vlastních tytéž schopnosti a dělat se to má přibližně v průběhu roku.“

„A na naší Zemi je všechno potřebné, aby se z toho dalo udělat nebo vypěstovat, jak říkáš, tento létající talíř a také mikroorganismy ?“

„Samozřejmě, že je. Na Zemi je všechno, co je ve Vesmíru.“

„A jak rozmístit mikroorganismy uvnitř stěn talíře, když jsou tak malé, že je není vidět ?“

„Když je vrchní stěna vypěstovaná, sama je přitahuje a sbírá ve velkém množství tak, jako hnízdo láká včely. Ale i tady je zapotřebí úsilí vůle několika desítek lidí. Ale jaký má smysl pokračovat v upřesňování toho všeho, když vy stejně nebudete moci vypěstovat talíř kvůli tomu, že u vás neexistují lidé s odpovídající vůlí, intelektem a schopnostmi ?“

„Copak nijak nemůžeš pomoci ?“

„Mohu.“

„Tak to udělej.“

„Už jsem to udělala.“

„Co jsi udělala ?“ nepochopil jsem.

„Sdělila jsem ti, jak je třeba vychovávat děti. A ještě ti o tom budu povídat. Ty to potom povíš lidem. Mnoho jich to pochopí a jejich děti, vychované tímto způsobem, budou nadány intelektem, vědomostmi a vůlí, které jim umožní udělat nejen primitivní létající talíř, ale mnohem víc...“

„Anastasie, odkud víš všechno o létajícím talíři ?“

„Přistávali tady a já, no, jako bych jim pomáhala jej opravit.“

„Oni jsou o hodně rozumnější než my ?“

„Vůbec ne, do člověka mají nesmírně daleko, oni se ho bojí, nepřibližují se, i když jsou velice zvědaví. Ze začátku se mě báli. Posílali myšlenkové paralyzátory. Stále byli nafoukaní. Chtěli mě polekat, překvapit. S velkou námahou jsem je uklidnila a polaskala.“

„Ale jak to, že nejsou rozumnější, když dělají to, co člověk ještě nemůže ?“

„Co je tady podivuhodného ? Včely také budují z přírodní látky neuvěřitelné konstrukce s celým systémem ventilace, ohřátí, ale to neznamená, že jsou intelektuálně výš než člověk. Ve vesmíru není nikdo a nic, co by bylo silnější než člověk, mimo Boha.“

(2 1 .)

MOZEK - SUPERPOČÍTAČ

Možnost stvoření létajícího talíře mě velmi zaujala. Kdybychom se dívali na princip přemísťování jen jako na hypotézu, tak i ona je novou. Létající talíř je ale složitý mechanismus a pro nás pozemšťany to není předmět denní potřeby.

Proto jsem chtěl uslyšet něco takového, co by bylo pochopitelné hned. Aby toto „něco“ nepotřebovalo nějaké výjimečné vědecké hlavy a dalo by se to hned použít prakticky v našem životě, k užítku všech lidí. Začal jsem prosit Anastasii, aby vyřešila nějaký úkol, právě aktuální pro naši společnost dnes. Ona souhlasila, ale zeptala se:

„Tak mi alespoň nějak popiš tento úkol. Jak mohu vyřešit něco, když nevím, co chceš ?“

Začal jsem přemýšlet, co je dnes nejvíce aktuální, a napadly mě následující body úkolu:

„Víš, Anastasie, v našich velkých městech je teď velmi výrazný problém znečišťování životního prostředí. Tam je takový vzduch, že je těžké dýchat.“

„Vždyť vy jej sami znečišťujete.“

„Jasně, že sami. Poslouchej dál, jenom nefilozofuj na téma, že je třeba, abychom sami byli čistší, měli více stromů a tak dále. Vezmi to všechno tak, jak je to dnes a vymysli něco takového, no, například, aby vzduch ve velkých městech byl čistší asi o 50 procent a abychom nepotřebovali žádné finanční prostředky ze státní pokladny. A aby to, co vymyslíš, bylo nejracionálnější ze všech možných variant a aby se to dalo zavést hned, aby to bylo srozumitelné pro mě a pro každého.“

„Zkusím to,“ odpověděla Anastasia, „vyjmenoval jsi všechno ?“

Snažil jsem se ještě nějak zkomplikovat úkol, protože jsem cítil, že její rozum a schopnosti mohou být o hodně silnější a vyšší než připouští představy našeho rozumu. Proto jsem dodal:

„Ať to, co vymyslíš, přináší ještě i zisk.“

„Komu ?“

„Mně a státu také. Vždyť žiješ na území Ruska, takže celému Rusku.“

„To znamená, peníze ?“

„Ano.“

„A hodně ?“

„Peněz, Anastasie, nikdy není dost. Potřebuji tolik, abych tuto expedici uhradil a aby mi stačilo na novou, a Rusku....“

Zamyslel jsem se... A co kdybych i Anastasii nějak zaujal materiálními hodnotami naší civilizace ? Zeptal jsem se:

„Pro sebe nic nechceš ?“

„Já všechno mám,“ odpověděla.

Najednou mě napadla myšlenka, pochopil jsem, čím ji lze zaujmout.

„Víš co, ať to, co vymyslíš, přinese tolik peněz, aby všichni tví milovaní chalupáři, no, zahrádkáři, po celém Rusku mohli dostávat semena zadarmo nebo se slevou.“

„Výborně !“ vykřikla Anastasia. „Jak jsi to hezky vymyslel. Hned na tom začnu pracovat, jestli už nic nemáš. Jak se mi to líbí ! Nebo máš ještě něco ?“

„Ne, Anastasie, zatím to stačí.“

Pocítil jsem, že ji nadchl sám úkol a zvláště semena pro její zahrádkáře zadarmo.

Ale tenkrát jsem si byl jistý, že i při jejích schopnostech vyřešit úkol s očištěním vzduchu je prostě nemožné, jinak by jej už hodně našich vědeckých ústavů vyřešilo.

Anastasia energicky, a ne jako vždycky klidně, ulehla na trávu a roztáhla ruce. Ohnuté prsty se dívaly bříšky nahoru a buď se hýbaly, nebo zůstávaly nehybné, řasy zavřených očí se chvěly.

Ležela tak asi dvacet minut, pak otevřela oči, posadila se a řekla:

„Určila jsem. Ale jaká je to hrůza.“

„Co jsi určila, v čem je hrůza?“

„Největší škodu vám přináší takzvaná auta. Jejich tak mnoho ve velkých městech a z každého vychází zhoubný pach, škodlivé látky pro organizmus. Nejhorší je to, že se mísí s částicemi země, nebo jak tomu říkáte, prachem. Pohyb těchto aut zvedá škodlivý prach a lidé vdechují tuto hnusnou směs, která se rozlétává, pak usedá na trávu, stromy a pokrývá všechno kolem. To je velmi špatné.“

„Samozřejmě že špatné. To ale každý ví, jen udělat s tím nikdo nic nemůže. Existují kropicí vozy, ale na to nestačí. Nic, absolutně nic nového jsi neřekla, nevymyslela jsi originální řešení.“

„Já jsem jenom určila hlavní zdroj škody, teď začnu analyzovat, myslet. Potřebuji se soustředit nadlouho, možná dokonce na hodinu, protože jsem se takovými problémy nikdy nezabývala. Aby ses nenudil, projdi se po lese nebo...“

„Jenom přemýšlej, já si najdu nějakou práci.“

Anastasia se celá zabloukala do sebe. Když jsem se za hodinu vrátil po procházce v lese, našel jsem ji, jak se mi zdálo, nespokojenou, řekl jsem:

„Vidiš, Anastasie, tady ani tvůj mozek nemůže nic vymyslet. Jen neztrácej náladu, u nás se tímto problémem zabývá hodně vědeckých ústavů, ale ony jako ty, jenom konstatují fakta znečištění a zatím také nic neudělaly.“

Odpověděla mi poněkud omlouvajícím se tónem:

„Probrala jsem myslím všechny možné varianty, ale aby rychle a o 50 procent - zatím mi to nejde.“

Zbystřil jsem pozornost - přece našla nějaké řešení.

„A na kolik ti to vyšlo?“ zeptal jsem se.

Ona povzdechla:

„Trochu jsem to nedotáhla. Vyšlo mi to na... 35-40 procent.“

„Co ?!“ neudržel jsem se a vykřikl.

„Slabé, že?“ zeptala se Anastasia.

Vyschlo mi v puse, cítil jsem, že nemůže lhát, přehánět nebo ubírat. Ve snaze zadržet chvění jsem řekl:

„Pojď, změníme podmínky úkolu - budiž na třicet osm procent. Povídej rychle, co jsi vymyslela.“

„Je třeba, aby všechna auta nejen rozhazovala tento hnusný prach, ale i sbírala.“

„Jak to udělat, mluv rychleji !“

„Vepředu, no, co tam z nich trčí, jak se to jmenuje ?“

„Nárazník,“ pomohl jsem jí.

„Takže nárazník. Uvnitř něho nebo pod ním je třeba přidělat krabičku s otvory v její vrchní části, zezadu také mají být dírky, aby vycházel vzduch. Při pohybu těchto aut se proud prašného zhoubného vzduchu bude dostávat do předních otvorů, bude se očišťovat a vycházet přes zadní dírky již o dvacet procent čistší.“

„A kde je těch tvých čtyřicet procent ?“

„Teď se ten prach ze silnic skoro vůbec neuklízí a při tomto způsobu ho bude míň a míň, poněvadž se bude uklízet každý den a všude. Rozpočítala jsem to, že za měsíc se pomocí takových krabiček, pokud budou nainstalované do všech aut, zmenší množství špinavého prachu na 40 procent. Víc se už procento znečištění nezmenšuje, protože mají vliv i jiné faktory.“

„Jak velké mají být krabičky, co v nich má být, kolik otvorů a v jaké vzdálenosti jeden od druhého ?“

„Vladimíre, ty snad po mně chceš, aby právě já je přidělala ke každému autu ?“

Poprvé jsem uviděl, že má smysl pro humor a zasmál jsem se představě, jak Anastasia přiděluje své krabičky ke každému autu. Ona se také zasmála, zaradovala se z mé veselosti a tančila po louce.

Idea skutečně byla jednoduchá a zbytek je věc techniky. Teď už sám, bez Anastasie jsem si představil, jak by to všechno bylo: příkazy administrativy, kontrola státní autoinspekce, výměna filtrů u čerpacích stanic a odevzdávání starých, kontrolní lístky a tak dále.

„Počkej,“ obrátil jsem se na tančící Anastasii, „a co má být v těchto krabičkách ?“

„V krabičkách... v krabičkách. Sám trochu popřemýšlej. Je to velmi jednoduché,“ odpověděla, aniž by se zastavila.

„A z čeho budou peníze ?“ opět jsem se zeptal.

Ona se zastavila.

„Jakpak z čeho ? Prosil jsi, aby idea byla co nejracionalnější - tak jsem takovou vymyslela. Po celém světě ji budou používat ve velkých městech a budou za ni Rusku platit tak, že bude stačit na bezplatná semínka. I tobě budou platit. Jenže svůj podíl budeš moci dostávat za určitých podmínek.“

Tenkrát jsem si nevšiml jejích slov o určitých podmínkách, začal jsem upřesňovat jiné:

„Takže, je třeba patentovat ? Kdo ale bude platit dobrovolně ?“

„Pročpak by neplatili ? Budou, já hned určím procento. Z výroby těchto krabiček - Rusku dvě procenta a tobě - 0,01.“

„Ale jakýpak užitek z tvého rozpočtu. V něčem jsi dobrá, ale v byznysu úplný laik. Nikdo nebude platit dobrovolně. Dokonce podle uzavřených smluv se ne vždy platí. Kdybys jenom věděla, jaké množství neplatičů máme. Arbitrážní soudy jsou přeplněné. Víš, co je to arbitrážní soud ?“

„Předpokládám. Ale v tomto případě budou platit správně. Ten, kdo odmítne, zkrachuje. Vzkvétat budou jenom poctiví.“

„Proč by měli krachovat ? Ty snad budeš dělat vyděračku ?“

„Ale no tak, vymýšlíš si... Je to možné ?.. Podniky samy, přesněji řečeno okolnosti kolem lhářů, se vyvinou tak, že zkrachují.“

Najednou mě osvítila myšlenka: když uvážíme, že Anastasia nemůže lhát, a jak to sama říkala, přírodní mechanismy jí nedovolují se mýlit - tedy, ona, předtím, než udělala taková prohlášení, musela zpracovat v mozku neuvěřitelný obsah informací a udělat obrovské aritmetické rozpočty, přitom zvážit hromadu nějakých psychologických faktorů lidí, kteří se zúčastní tohoto projektu. Lépe řečeno, nejenže vyřešila složitější úkol na očištění vzduchu, ale i sestavila, proanalyzovala byznys-plán a to všechno přibližně za půldruhé hodiny. Rozhodl jsem se zpřesnit některé detaily a zeptal se jí:

„Řekni, Anastasie, dělala jsi v hlavě nějaké rozpočty, když jsi určila procento očištění vzduchu, množství peněz na výrobu krabiček, nainstalovaných do aut, výměnu filtrů a tak dále ?“

„Dělaly se i více podrobné rozpočty a nejen s pomocí mozku...“

„Stop ! Mlč. Dovol mi vyjádřit mou myšlenku. Řekni mi, mohla bys soutěžit s nějakým nejdokonalejším počítačem' dejme tomu japonským nebo americkým ?“

„Ale pro mě to není zajímavé,“ odpověděla a dodala, „vždyť je to primitivní a nějak ponižující. Zápasit s počítačem - to je totéž... no, jak bych ti to vysvětlila na srozumitelném příkladě... Je to totéž, jako soutěžit s protézou ruky nebo nohy, ani ne s celou protézou, ale s její částí. V počítači chybí to nejdůležitější - city.“

Začal jsem dokazovat opačné, sdělil jsem jí, jak u nás lidé, kteří se považují za velmi rozumné, vážené ve společnosti hrají s počítačem šachy. Ale když žádný z důvodů na ni nezapůsobil, začal jsem prosit, aby to udělala pro mě i pro jiné lidi jako důkaz možností mozku člověka. Ona souhlasila a tehdy jsem zpřesnil:

„Takže já mohu oficiálně prohlásit, že jsi připravená zasoutěžit si v řešení úloh s japonským superpočítačem ?“

„Proč s japonským ?“ zeptala se Anastasia.

„Protože jsou považovány za nejlepší na světě.“

„Takhle je to ? Lepší už je se všemi najednou, abys mě pak zase neprosil zabývat se touto nezajímavou věcí.“

„Výborně,“ zaradoval jsem se, „se všemi najednou, je třeba jenom zformulovat úlohu.“

„Dobře,“ souhlasila Anastasia, „ale pro začátek, abychom neztráceli čas na formulaci, ať ony řeší ten úkol, který jsi dával mně, ať potvrdí nebo vyvrátí mé řešení. Pokud vyvrátí, ať nabídnou své. Život a lidi nás rozsoudí.“

„Výborně, Anastasie ! Šikulka ! To je konstruktivní. A kolik, myslíš, je třeba času na řešení této úlohy ? Myslím, že půldruhé hodiny, jako tobě, pro ně bude málo. Tak tři měsíce.“

„Budiž tři.“

„Do poroty navrhuji každého, kdo si to bude přát. Když jich bude hodně, tak nikdo nebude mít možnost ovlivnit posudek kvůli svému prospěchu.“

„Ať je tak, jenže mně by se chtělo pohovořit s tebou o výchově dětí...“

Anastasia považovala výchovu dětí za nejdůležitější a mluvila o tom s potěšením. Můj nápad soutěžit s počítači nevyvolal u ní zvláštní zájem. Ale stejně jsem měl radost z jejího souhlasu a teď chci vyzvat firmy, které se zabývají výrobou současných počítačů, aby vstoupily do soutěže na řešení výše zmíněné úlohy.

Rozhodl jsem se upřesnit:

„A jakou cenu přidělíme vítězi ?“

„Já nic nepotřebuji !“ odpověděla Anastasia.

„Proč mluvíš o sobě ? Jsi absolutně přesvědčená o svém vítězství ?“

„Ano, vždyť jsem člověk.“

„No tak dobře. Co ale můžeš nabídnout firmě, která bude mít první místo hned za tebou ?“

„No, napovím jim, jak zdokonalit jejich primitivní počítače.“

„Domluvené !“

(2 2 .)

„V NĚM BYL ŽIVOT A ŽIVOT BYL SVĚTLO LIDÍ“

Podle Jana

Jednou mě na mé přání Anastasia zavedla podívat se na Zvonící cedr, o kterém vyprávěli její dědeček a pradědeček. Vzdálili jsme se nedaleko od louky a já jsem jej uviděl. Přibližně čtyřicetimetrový strom se trochu vyvyšoval nad stojícími vedle. Ale největší rozdíl byl v tom, že jeho koruna jako by svítila a vytvářela kolem sebe auru, podobnou těm, co malují na obrazech kolem tváří svatých. Tato aura nebyla vyrovnaná, ona pulzovala. V nejvyšším bodě se vytvořil tenký paprsek, který mířil do nebeské nekonečnosti. Tato podívaná mě učarovala a okouzila.

Na Anastasiinu výzvu jsem přitiskl dlaně k jeho kmenu a uslyšel zvon nebo popraskávání, které se dá srovnat s tím, co můžeme uslyšet, když stojíme pod dráty vysokého napětí, ale víc zvučné.

„To jsem sama náhodně našla způsob, jak vrátit jeho energetiku do kosmu a pak rozsít po Zemi,“ sdělila Anastasia. „Vidíš, kůra je v některých místech otrhaná, tady lezla medvědice a s velkou námahou jsem ji donutila dotáhnout mě do prvních větví. Chytila jsem se za srst spodní části hřívy.“

Medvědice leze a řve, leze a řve. Vynesla mě do prvních větví, po kterých jsem se dostala až na vrcholek stromu. Seděla jsem tam dva dny a vymýšlela všechno možné, hladila jsem jej, křičela nahoru - nic nepomáhalo. Dědeček a pradědeček přišli. Můžeš si představit, co se tady dělo ? Oni stáli dole, opatrně na mě mluvili a žádali, abych se spustila dolů. Já zase žádala, aby mi sdělili, co mám dělat s cedrem. Oni mlčeli. Ale cítila jsem, že to vědí. A dědeček, takový chytrák, mě chtěl podvést, začal slibovat, že mi pomůže s jednou paní, s kterou

já nijak nemohu najít kontakt. Chci jí moc pomoci. Dříve se jenom zlobil, že s ní ztrácím tak hodně času a nedělám jiné věci, ale já jsem věděla, že mi nemůže pomoci, protože pradědeček se o to dvakrát potají pokoušel a také se mu to nepovedlo. Pak se dědeček doopravdy rozčílil: chytil větev, běhá kolem cedru, šlehá a křičí, že jsem nejhoupější v celé rodině, postupuji nelogicky, moudré rady neposlouchám a že on mě bude „vychovávat“ klackem po zadku. A šlehá při tom větví ve vzduchu. Tohle se mu povedlo vymyslet, dokonce praděd se rozesmál. Já se také chechtám. Najednou jsem nechtěně ulomila větev na vrcholu a z ní - záření. Slyším velmi vážný pradědův hlas, žádající a také prosící: „Nedotýkej se, vnučko, už víc ničeho, už jsi všechno udělala.“ Poslechla jsem a slezla. Pradědeček mě mlčky objal, sám se klepe a ukazuje na cedr, na kterém víc a víc větvíček začíná svítit, pak se vytvořil paprsek, mířící vzhůru. Pradědeček mi vysvětlil, že to je v tom místě, kde jsem křičela nahoru.

Vyprávěl, že kdybych se dotkla paprsku, vycházejícího ze zlomené větve, můj mozek by to roztrhlo, protože v tomto paprsku je velmi mnoho energie a informací, že přesně tak zahynul můj otec a má matka...”

Anastasia nějakou dobu mlčela a pak pokračovala ve vyprávění:

„Oni objevili stejný Zvonící cedr. Jenom matka všechno dělala trochu jinak, protože nevěděla, jak na to. Vylezla na menší strom stojící vedle, natáhla se ke spodní větví Zvonícího, nalomila ji a nechtěně se ozářila. Větvička byla nasměrovaná dolů a paprsek odcházel do země. Je to velmi špatné, velmi škodlivé, když se taková energie dostává do země... Když táta přišel, uviděl tento paprsek a mámu, která jednou rukou zůstala viset na větví obyčejného cedru a byla již mrtva. V druhé ruce držela ulomenou větev Zvonícího. Táta zřejmě všechno pochopil. Vylezl na Zvonící cedr a dosáhl vrcholku. Dědeček a pradědeček viděli, jak lámal vrchní větve, jenže ty nesvítily, ale spodní víc a víc se rozsvěcovaly. Pradědeček říkal, že otec rozuměl, že ještě trochu - a už se nikdy nebude moci spustit dolů, ale paprsek mířící nahoru a pulzující záření se neobjevovaly, jenom víc a víc tenkých paprsků svítlo dolů. Vrchní paprsek se objevil, když otec nalomil velkou větev mířící nahoru, i když nesvítla, táta ji ohnul dolů a nasměroval na sebe. Když se větev vznítla, ještě stihl rozevřít ruce a paprsek z narovnané větve namířil do nebe, pak se vytvořila pulzující aura. Pradědeček říkal, že mozek táty v poslední okamžik jeho života přijal obrovský proud energie a informací, který jej nějakým neuvěřitelným způsobem očistil od celé informace, co měl předtím v sobě, proto se povedlo vyhrát čas na to, aby stihl před výbuchem rozevřít ruce a nasměrovat větev nahoru.“ Anastasia pohládla kmen cedru dlaněmi, přitiskla se k němu tváří a ztichla, usmívala se a naslouchala zvonění stromu.

„Anastasie, a je olej cedrového ořechu v léčivých účincích silnější, nebo slabší než kousek zvonícího cedru ?”

„Je stejný. Když oříšky sbíráš v určitý čas a s určitým chováním k cedru. Když on sám je odevzdává.”

„Víš, jak se to dělá ?”

„Ano, vím.”

„Povíš mi o tom ?”

„Dobře. Povím.”

JE TŘEBA MĚNIT ŽEBŘÍČEK HODNOT

Ptal jsem se Anastasie, co je to za ženu, kvůli které má konflikt s dědečkem, a proč s ní nemůže nijak najít kontakt a nač jej potřebuje ?

„Víš,“ začala své vyprávění Anastasia, „je velmi důležité, když dva lidé spojují svůj život, aby mezi nimi byla duševní přitažlivost. Bohužel, celkově se všechno začíná tělesným. No, například, uviděl jsi hezkou dívku, zatoužil jsi po ní. Člověka, jeho duši jsi ještě neuviděl. Často lidé spojují své osudy jen na základě tělesné přitažlivosti. To ale rychle mizí nebo se přenáší na jiného. Co tedy spojuje lidi ?..

Najít duchovně blízkého člověka, s kterým lze spatřit skutečné štěstí, není tak složité, ale ve vašem přetechizovaném světě existuje hromada překážek. Ta žena, se kterou se pokouším najít kontakt, žije ve velkém městě, pravidelně jezdí do stejného místa, zřejmě do práce. Tam, nebo po cestě stále potkává člověka, duchovně velmi blízkého, se kterým by mohla být skutečně šťastná a hlavně by se jim narodilo dítě, které by mohlo přinést světu hodně dobra. Protože by ho stvořili ve stejném nadšení jako my. Ale tento muž nemůže nijak udělat pokus o sblížení s touto ženou i ona sama na tom má částečnou vinu. Rozumíš, on se dívá na její tvář a vidí v ní jakoby vyvolenou své duše, jenže ona jakmile cítí něčí pohled, tak se hned celá vypíná a svou sukničku se snaží jakoby nechtěně zvednout. No, a tak dále. Následkem toho u tohoto muže hned vznikají tělesné pocity. A protože ji málo zná, nebo vůbec nezná, jde za tou, kterou zná lépe, která je víc přístupná, přitahovaný opět těmito tělesnými pocity.

Chci té ženě napovědět, co má dělat, ale nemohu se k ní dostat. Její mozek se ani na okamžik neotevívá pro uvědomění informace. Plně se zabývá jenom životními problémy. Představ si, jednou jsem ji pozorovala po celý den. To je taková hrůza ! Dědeček se pak na mě zlobil, že málo pracuji s zahrádkáři a vůbec, že se rozptyluji a cpu mimo svou oblast.

Ona se ráno probouzí a hned první myšlenka - ne aby se zaradovala z nadcházejícího dne, ale jak se najíst. Rozčiluje se, že není nějaké jídlo, pak se rozčiluje, že jí chybí něco, čím se mažete ráno: možná krém, možná barvičky. Stále se trápí, jak to má získat. Věčně se zpožďuje a stále běhá, aby jí neujela doprava.

V tom místě, kam stále chodí, je její mozek vůbec přetížen, jak bych ti to vysvětlila, no, podle mého názoru různými hloupostmi. Jednak má její mozek zevně dělat obličej seriózním a vykonávat nějakou přikázanou práci. Při tom tato žena současně myslí na nějakou svou kamarádku nebo známou a zlobí se na ni. Současně poslouchá, co se mluví kolem. A představ si, tak je to den za dnem, den za dnem, jako natažená na klíček.

Po cestě domů, když jí lidé vidí, dělá, že je jakoby šťastná žena a opět myslí na barvičky, prohlíží v obchodech šaty a v první řadě takové, aby ukázala své lákavé vnady a předpokládá, že se z toho stane nějaký zázrak, jenže v jejím případě se děje opak. Vrací se domů, začíná uklízet. Myslí, že odpočívá, když civí do takzvané televize, točí se kolem jídla a hlavně na něco dobrého myslí jen

okamžik. Jde spát a v posteli je opět se svými problémy. Kdyby se v tento den od nich jenom na minutku odpoutala a pomyslela na..."

„Počkej, Anastasie, vysvětli, jakou ji vidíš zevně, jaké má mít šaty, na co má myslet v tu chvíli, když je vedle tento muž ? Co má udělat, aby se pokusil s ní sblížit ?"

Anastasia sdělila všechno do detailu. Já tady uvedu to, co je podle mě nejvíc důležité.

„Šaty trochu pod kolena, bez dekoltu, s bílým límečkem, kosmetika skoro žádná, se zájmem poslouchá člověka, který s ní komunikuje."

„Jenom tohle ?" poznamenal jsem, když jsem uslyšel tak jednoduché vysvětlení.

Na což Anastasia odpověděla:

„Za těmito jednoduchými věcmi stojí hodně. Proto, aby vybrala přesně takové šaty, jinak se nalíčila a podívala se na člověka s opravdovým zájmem, je třeba změnit žebříček hodnot."

(2 4 .)

SMRTELNÝ HŘÍCH

„Ještě ti musím povědět, Vladimíre, o podmínkách, za kterých budeš dostávat peníze v bankách, když jich bude hodně na tvých kontech..."

„Mluv, Anastasie, tohle je příjemná záležitost," odpověděl jsem. Ale to, co jsem uslyšel, mnou otřásl... Posudte sami, co mi sdělila.

„Abys dostal v bance peníze, uložené na tvém kontě, budeš muset dodržet následující podmínky: zaprvé - tři dny před tím neužívat alkohol. Když přijdeš do banky, ředitel banky bude muset zkontrolovat dodržení této podmínky pomocí u vás existujících přístrojů a to v přítomnosti nejméně dvou svědků. Jestli tato první podmínka bude splněná, můžeš přistoupit k vyplnění druhé: budeš muset udělat dřepy, ne méně než devětkrát, před zodpovědnou osobou a dvěma přítomnými svědky..."

Když jsem pochopil smysl řečeného, přesněji - nesmysl, vyskočil jsem a ona také vstala. Nevěřil jsem svým uším a zeptal se:

„Mně ze začátku prověří přítomnost alkoholu a pak ještě budu muset udělat dřepy před svědky, ne méně než devětkrát, takhle ?"

„Ano," odpověděla Anastasia „za každý dřep ti mohou vydat ne víc než milión vašich rublů v jejich dnešní hodnotě."

Naplnil mě pocit vzteku, zlosti a rozmrzelosti.

„Proč jsi to řekla ? Proč ? Bylo mi tak dobře. Uvěřil jsem ti. Už jsem si myslel, že v hodně věcech máš pravdu, že ve tvých závěrech je logika. Ale ty... Ted' jsem absolutně přesvědčen, že jsi bláznivá, lesní husa, šílená ! Všechno jsi škrtila svým posledním tvrzením. Nemá to žádný smysl, žádnou logiku a tohle ti nejen já, ale každý normální člověk potvrdí. Cha... Možná ještě po mně chceš, abych tyto podmínky sdělil ve tvé knize ?"

„Ano."

„No, ty jsi úplně nenormální. A co banky - těm napíšeš nařízení ?”

„Ne. Přečtou si knihu a každý s tebou bude tak jednat. Jinak je bude čekat krach.”

„O Bože !!! A já třetí den poslouchám tuto bytost ? Možná ještě chceš, aby i zodpovědná osoba banky spolu se mnou dělala dřepy před svědky ?”

„Bylo by to dobré i pro ně, i pro tebe. Přineslo by to velký užitek, ale pro ně jsem neurčila tak tvrdé podmínky jako pro tebe.”

„Takže jsi mě jenom tak oblažila ? Dovedeš si představit, jak jsi mě vydala na posměch ? Tak je to tedy, v co se může obrátit láska nenormální poustevnice. Jenže nic se ti nepodaří. Žádná banka nebude souhlasit obsluhovat mě za těchto podmínek, tvé modelování je zbytečné. Vida, jak se rozesnila... Sama si tady dělej dřepy, kolik budeš chtít.”

„Banky budou souhlasit a dokonce bez tvé vědomostí budou otevírat konta - pravda, jenom ty banky, které chtějí poctivě pracovat, lidi jim uvěří a přijdou k nim,” stála si na svém Anastasia.

Ve mně se víc a víc hromadila nervozita a zlost. Začal jsem se vyjadřovat adresně k Anastasii, slušně řečeno, trochu drsně...

Ona stála opřená zády o strom a lehce naklonila hlavu dopředu. Jedna její ruka byla přitisknutá k srdci, druhou zvedla na horu a lehce mávala. Poznal jsem toto gesto. Opakovala jej pokaždé, když uklidňovala okolní přírodu, abych neměl strach a já jsem pochopil, proč uklidňuje tentokrát.

Po každém urážlivém a hrubém slovu s sebou Anastasie škusne, jako by ji šlehl bičíkem.

Zmkl jsem. Posadil jsem se opět na trávu, odvrátil se od Anastasie a rozhodl, že se za chvíli uklidním a půjdu k břehu a s ní už vůbec mluvit nebudu, ale když jsem uslyšel za zády její hlas, podivil jsem se: v tónu jejího hlasu nebyla urážka nebo výčitky.

„Chápeš, Vladimíre, všechno špatné, co prožívá člověk, přivolává na sebe sám, když porušuje pravidla duchovního bytí a přerušuje spojení s Přírodou. Temné síly se snaží upoutat jeho pozornost krátkodobou přitažlivostí vašeho přetechnizovaného bytí, donutit ho nemyslet na jednoduché pravdy, příkázání, vykládané ještě v Bibli. A v tomto se jim dost často daří. Jeden ze smrtelných hříchů člověka je pýcha. Jemu, tomuto hříchu, je vystavená většina lidí. Nebudu ti nyní vykládat nesmírnou zhoubnost tohoto hříchu. Když se vrátíš a budeš to chtít prozkoumat, tak pochopíš sám nebo za pomoci osvěcených lidí, kteří přijdou za tebou, a nyní jenom řeknu: temné síly, jako opozice světlých, každou vteřinu pečují o to, aby tento hřích zůstával s člověkem a peníze jim slouží v tomto jako jeden z hlavních nástrojů. Vymyslely je ony. Peníze jsou jakoby zónou vysokého napětí. Temné síly jsou hrdé na svůj výmysl. A k tomu ještě myslí, že jsou silnější než světlé, protože se jim podařilo vymyslet peníze. Tisíce let se táhne velká opozice a člověk se nachází v jejím centru. Ale já nechci, abys byl vystaven tomuto hříchu, protože chápu, že samotné vysvětlení tady nestačí, neboť za tisíce let vysvětlování lidstvo nepochopilo, neuvědomilo si způsob opozice k tomuto hříchu. Pochopitelně i tobě by se nepodařilo uvědomit si to. Jenže mně se moc chtělo zbavit tě tohoto smrtelného nebezpečí zkázy ducha, a tak jsem vymyslela speciálně pro tebe takovou situaci, při které tento mechanismus temných sil se jakoby

ruší, selhává nebo dokonce pracuje opačně - na vykořeňování tohoto hříchu. Proto se tak silně rozzuřily. Do tebe vnikla jejich zloba, začal jsi na mě křičet urážlivá slova. Temné síly chtěly, abych se také na tebe rozzlobila, ale já to nikdy neudělám, pochopila jsem, že mnou vymyšlené se trefilo do přesného bodu a je mi teď jasné, že jejich mechanismus pracující bezvadně tisíce let lze rušit. Zatím jsem to udělala jenom pro tebe, ale pro jiné to vymyslím také... Co je ale špatného na tom, že budeš méně pít ten opojný jedovatý lektvar, nebudeš nafoukaný a vzpurný ? Co tě rozhořčilo ? Samozřejmě, že v tobě vybuchla pýcha."

Ona zmlkla a já jsem se zamyslel. Neuvěřitelné, ale tak komické, absolutně nestandardní situaci jako dřepy v bance, přidává její mozek, nebo ještě něco, tak hluboký smysl a skutečně v tomto může být logika. Je třeba to v klidu rozebrat. Jakákoliv zlost vůči Anastasii zmizela a naopak, vznikl pocit smutné viny, ale tenkrát jsem se neomlouval, jenom jsem se k ní otočil ve snaze usmířit se.

(25.)

DOTKNUTÍ RÁJE

„Tvůj mozek se unavil, přestává mě chápat a já jsem ti chtěla ještě tolik toho sdělit. Pojď, ještě se nakrátko posadíme."

Posadili jsme se na travu. Anastasia mě vzala za ramena a přitáhla k sobě. Má hlava se zátylkem dotkla jejich prsou, pocítil jsem příjemné teplo.

„Neboj se mě, uvolni se," tiše řekla a lehla si na travu tak, abych mohl pohodlněji odpočívat. Strčila prsty své ruky do mých vlasů, jako by je rozčesávala a bříšky prstů druhé ruky se rychle dotýkala jednou čela, jednou spánku. Občas nehty jakoby lehce popichovala v různých místech hlavy. Toto všechno mi přidalo pocit uklidnění a projasnění. Potom položila ruce na má záda a řekla:

„Poslechni si, prosím, jaké zvuky jsou teď kolem tebe."

Zaposlouchal jsem se a můj sluch zachytil celé množství různě vysokých zvuků, lišících se rytmem a délkou. Začal jsem je nahlas vyjmenovávat: zpěv ptáků na stromech, cvrkot hmyzu v trávě, šelest stromů, plácání křídly. Vyjmenoval jsem všechno, co slyším, zmlkl jsem, pokračoval v poslouchání a bylo to pro mě příjemné a velmi zajímavé.

„Nepojmenoval jsi všechno," poznamenala Anastasia.

„Všechno," odpověděl jsem, „no, možná, že jsem vynechal něco bezvýznamného anebo to, co neslyším."

„Vladimíre, copak neslyšíš, jak tlučé mé srdce ?" zeptala se Anastasia.

Skutečně, já jsem si nevšiml tohoto zvuku.

„Ano," dodal jsem spěšně, „samozřejmě, že slyším. Velmi dobře slyším, tlučé stejnoměrně a klidně."

„Zkus si zapamatovat intervaly zvuků, které slyšíš. Vyber si hlavní a zapamatuj si je."

Vybral jsem cvrkot nějakého hmyzu, krákorání vrány, zurčení a pleskot vody v potoce.

„Teď já zrychlím tlukot svého srdce a ty poslechni, co se stane kolem.“

Tlukot jejího srdce se začal zrychlovat a hned po něm byly častější i rytmy zvuků, které bylo slyšet kolem, zvýšila se jejich tónina.

„Podivuhodné ! Tohle je prostě neuvěřitelné !" vzkřikl jsem. „Copak tak citlivě reagují na rytmus, ve kterém tlučte tvé srdce ?“

„Ano. Všechny, absolutně všechny - i malinká bylinka i velký strom i broučci se ozývají na změnu rytmu srdce. Stromy zrychlují své vnitřní procesy, začínají vyrábět více kyslíku..."

„Takhle reagují všechny rostliny a zvířata kolem lidí ?“ zeptal jsem se.

„Ne. Ve vašem světě nechápou, na koho mají reagovat a vy se nesnažíte kontaktovat s nimi, nedáváte jim dost informací o sobě. Něco podobného se může stát s rostlinami a s lidmi, kteří pracují na svých malých zahrádkách, pokud lidé všechno udělají tak, jak jsem ti vyprávěla: nasatí semena informací o sobě, začnou komunikovat s rostlinami víc uvědoměle. Chceš, ukážu ti, jaký pocit bude mít člověk, co má tento kontakt.“

„Samozřejmě, že chci. Ale jak to uděláš ?“

„Sladím teď rytmus tlukotu svého srdce s tvým a ty to pocítíš.“

Zasunula svou ruku pod mou košili. Její teplá dlaň se lehce přitiskla k mé hrudi, její srdce se potichu ladilo a začalo tlouci ve stejném rytmu s mým. A stalo se podivuhodné: vznikl neobyčejně příjemný pocit, jako by se vedle mě nacházeli milující příbuzní a maminka, v těle se objevila měkkost a zdraví, v duši - radost, svoboda a nové chápání světa. Stupnice okolních zvuků laskala a sdělovala pravdu ještě nepochopenou úplně, jenom intuitivně pociťovanou. Všechny radostné a blahodárné city, které jsem kdysi zažil, jako by se spojily v jediný a překrásný pocit. Možná, že přesně tyto pocity se jmenují štěstí.

Ale jakmile Anastasia začala měnit rytmus tlukotu svého srdce, překrásný pocit začal mizet. Poprosil jsem:

„Ještě prosím, ještě, Anastasie.“

„Nemohu to dlouho dělat, vždyť mám svůj rytmus“

A opět mi nakrátko vrátila pocit štěstí. Pak všechno zmizelo, ale zůstala ve mně částka příjemného a světlého pocitu ve formě vzpomínek na něj. Nějakou chvíli jsme mlčeli, pak se mi opět chtělo uslyšet hlas Anastasie a zeptal jsem se:

„Stejně tak dobře bylo prvním lidem - Adamovi a Evě ? Můžeš si ležet, vychutnávat, užívat - všechno máš... Jenom je nuda, když nic neděláš.“

Místo odpovědi mi Anastasia položila otázku:

„Řekni, Vladimíre, smýšlí hodně lidí stejně o prvním člověku - Adamovi, jako jsi teď myslel ty ?“

„Asi, většina. Copak tam měli na práci, v ráji ? To už se pak člověk začal vyvíjet a vymýšlet různé věci. Práce vyvinula člověka. Stal se chytřejším díky práci.“

„Pracovat je třeba, ale první člověk byl nezměrně chytřejší než dnešní člověk a jeho práce byla mnohem významnější, vyžadovala větší intelekt, uvědomování a vůli.“

„Copak dělal Adam v ráji ? Obdělával zahradu ? Vždyť tohle dnes každý zahrádkář může, nemluvě o vědcích šlechtitelích. V Bibli se o činnosti Adama nic víc neříká.“

„Pokud by se v Bibli vykládalo všechno podrobně, tak by nebylo možné ji přečíst za celý lidský život. Bibli je třeba chápat - za každou její větu stojí obrovská informace. Chceš vědět, co dělal Adam ? Já ti to povím. Jen si vzpomeň, vždyť přesně v Bibli se říká, že Bůh nařídil Adamovi dát názvy a ustanovit předurčení každému živočichu, žijícímu na Zemi. A on - Adam - tohle udělal. Udělal to, co nemohou dodnes pochopit vědecké ústavy celého světa dohromady.“

„Anastasie, a ty sama se obrácíš k Bohu, prosíš u něj o něco pro sebe ?“

„Copak mohu prosit, když mi i tak je hodně dáno. Mám děkovat a pomáhat mu.“

(2 6 .)

KDO VYCHOVÁ SYNA ?

Cestou, když mě Anastasia doprovázela k motorovému člunu, posadili jsme se odpočinout si na tom místě, kde nechala své vrchní oblečení a já jsem se zeptal:

„Anastasie, jak budeme vychovávat našeho syna ?“

„Snaž se, Vladimíre, uvědomit si, že jej zatím nemůžeš vychovávat. Až se jeho oči poprvé uvědoměle podívají na svět, nemáš být u toho.“

Uchopil jsem ji za ramena a zatřásl jí:

„Co to říkáš ? Jak si to můžeš dovolit ? Nechápu, odkud máš tak svérázné úsudky. A vůbec, sám fakt tvé existence je neuvěřitelný, ale tohle všechno ti nedává právo řešit všechno sama, porušovat všechny zákony logiky.“

„Uklidni se, Vladimíre, prosím. Nevím, jakou logiku máš na mysli, ale pokus se v klidu vše pochopit.“

„Co si mám pochopit ? Dítě není jenom tvé, ale i mé, chci, aby mělo otce, chci, aby bylo vším zaopatřené, mohlo dostat vzdělání.“

„Pochop, žádné hmotné statky, které ty si představuješ, nepotřebuje. Bude mít vše od věků. Již v nejútlejším dětství dostane a uvědomí si tolik informací, že vyučování, opět ve tvém chápání, je prostě směšné. To je totéž, jakoby poslat velkého matematika do první třídy. Napadne ti přinést dítěti nějakou nesmyslnou řehtačku, ale ono ji vůbec nepotřebuje. Ty jí potřebuješ pro sebeuspokojení: jak jsem dobrý, pečlivý. Jestli myslíš, že syna uděláš šťastným, když ho zabezpečíš autem nebo ještě něčím, co se u vás počítá za blahobyť, tak když si to bude přát, bude moci všechno dostat sám. Popřemýšlej v klidu, co můžeš konkrétně říci svému synovi, čemu jej můžeš naučit, co jsi udělal v životě, abys byl pro něj zajímavý ?“

Pokračovala v mluvení měkkým, vyrovnaným hlasem, ale já jsem se z jejích slov celý třásl.

„Pochop, když si začne uvědomovat svět, budeš si vedle něj připadat nedostatečně vyvinutou bytostí. Copak chceš, aby tvůj syn viděl otce nedoukem ? Jediné, co vás může sblížit, je míra čistoty úmyslů, ale této čistoty dosáhne ve vašem světě málokdo.“

Pochopil jsem, že debatovat s ní je absolutně bezúspěšné a vykřikl v zoufalství:

„Takže on se nikdy o mně nedoví ?!“

„Já mu o tobě povím i o vašem světě, až bude schopný vše vědomě chápat a přijímat řešení. Co s tím udělá - nevím.“

Zoufalství, bolest, křivda, šílená domněnka - všechno se ve mně smíchalo. Dostal jsem chuť uhodit vši silou do tohoto hezkého intelektuálně-poustevníckého obličej. Všechno jsem pochopil. Ztratil jsem dech z toho, co jsem pochopil.

„Všechno chápu ! Nyní všechno chápu ! Vždyť ty... Vždyť ses neměla s kým vyspat, aby sis obstarala dítě. Ze začátku ještě dělala drahoty - intrikánka. Dělala ze sebe jeptišku. Potřebovala jsi dítě. Vždyť jsi jezdila do Moskvy. Své hříbky a jahůdky prodávala. Tak jsi měla jít na chodník. Sundala bys vatovanou vestu a šátek. Hned by ses chytla. Nemusela bys plést svou pavučinu a motat mi hlavu.“

Jasně. Jasně ! Potřebovala jsi člověka, který sní o synovi. A dosáhla jsi svého. Na dítě jsi pomyslela ? Na syna ? Kterému je předem určeno být poustevníkem. Žít tak, jak to považuješ za správné. Je to možné, o Pravdě tady řeči rozváděla. Hodně na sebe bereš, poustevnice. Copak jsi Pravda v poslední instanci ? A na mě jsi myslela ? Ano ! Snil jsem o synovi ! Snil, abych mu předal svůj podnik. Chtěl jsem jej naučit byznysu. Chtěl jsem ho milovat. A teď, jak mám žít ? Žít a vědět, že se můj malinký syn bezbranně plazí někde v pusté tajze ? Bez budoucnosti. Bez otce. Vždyť se z toho srdce roztrhne. Ty to nepochopíš, lesní samice."

„Možná, že to srdce promyslí a všechno bude dobře ? Taková bolest očistí duši, zrychlí mysl, přivolá..." tiše pronesla Anastasia.

A ve mně řádil takový vztek, taková zlost... Už jsem se neovládal. Popadl jsem hůl. Odběhl jsem od Anastasie a začal vši silou mlátit holí do nevelkého stromu, dokud se nezlomila.

Pak jsem se otočil k Anastasii a... když jsem ji uviděl... Neuvěřitelné, ale zloba začala mizet. Pomyslel jsem: „Pročpak jsem opět ztratil nad sebou kontrolu a rozlít se. Jako minule, když jsem na ni křičel.“

Ona se přitiskla ke stromu a stála s rukou zvednutou nahoru, hlavou nakloněnou dopředu, jako by čelila proudu uragánu. Již bez známek zloby jsem se přiblížil a začal ji pozorovat. Teď byly její ruce přitisknuty k hrudi, tělo se lehce třáslo, mlčela, jenom dobré, stále dobré oči se na mě laskavě dívaly. Tak jsme stah nějakou chvíli a pozorovali jeden druhého. Přemýšlel jsem. Bezpochyby nelže. Vždyť by mi to všechno nemusela říkat, ale ona... Ví, že jí bude špatně, ale říká. Samozřejmě, je to přehnané. Není možné žít a stále říkat jenom pravdu, jenom to, co myslíš. Ale co se dá dělat, když je taková a nemůže být jiná. Všechno se stalo tak, jak se stalo. Stalo se to, co se stalo. Teď bude matkou mého syna. Bude matkou, když to řekla. Samozřejmě, ona bude zvláštní matkou. Způsob jejího života... Myšlení... Ale nic se s ní nedá dělat. Je ale silná fyzicky. Dobrá. Zná dobře přírodu a zvířata. A také je rozumná. I když je svérázného rozumu. Ale přece hodně ví o výchově dětí. Stále chtěla vyprávět o dětech. Ona vychová syna. Taková vychová. Překoná mrazy a vánice. To pro ni nic není. Dovede se postarat. A vychová. Je třeba se nějak přizpůsobit situaci. Budu k nim jezdit v létě, jako na chalupu. V zimě to není možné. Nejde to vydržet. A v létě si budu hrát se synem. Když vyroste - povím mu o lidech ve velkých městech.

Je třeba se jí tentokrát nějak omluvit, řekl jsem:

„Promiň, Anastasie, opět jsem se rozčílil.“

Ona hned začala mluvit:

„Jsi nevinný. Jen si nenadávej. Nedělej si starosti. Vždyť jsi měl strach o syna. Dělal sis starosti, že mu bude špatně. Že matka tvého syna je jako obyčejná samice. Nemá opravdovou lásku, lidskou. Jenom se netrap. Neztrácej náladu. Řekl jsi to tak proto, protože jsi nevěděl, nic nevěděl o mé lásce, můj milovaný.“

(27.)

PŘES ÚSEK ČASU

„Anastasie, když jsi tak rozumná a všemocná, tak bys mohla pomoci i mně ?“

Ona se podívala na nebe a pak na mě.

„V celém vesmíru není bytost, která by se mohla vyvíjet lépe než člověk a mít větší svobodu. Všechny jiné civilizace se sklánějí před člověkem. Nejrůznější civilizace mají schopnost se vyvíjet a zdokonalovat se jen v jednom určitém směru a jsou nesvobodné. Velikost člověka je pro ně nepochopitelná. Bůh - velký rozum - stvořil člověka a nikomu nedal víc než jemu...“

Nepochopil jsem nebo spíše jsem si hned neuvědomil to, co řekla. A opět jsem zadal tutéž otázku a prosil o pomoc, i když jsem nevěděl, jakou konkrétně.

Zeptala se:

„Jakou myslíš ? Abych vyléčila všechny tvé fyzické bolesti ? Tohle je pro mě jednoduché. Už jsem to udělala půl roku předtím, jenom v tom nejdůležitějším žádné zlepšení nenastalo, v tobě se nezmenšilo to zhoubné a temné, typické lidem vašeho světa. Různé choroby se opět snaží vrátit. „Vědma, bláznivá baba-poustevnice, je třeba odsud rychle utéci,“ vždyť jsi na tohle nyní pomyslel, že ?“

„Ano,“ odpověděl jsem udiveně. „Přesně tohle jsem myslel, čteš mé myšlenky ?“

„Předpokládám, na co můžeš myslet. Vždyť to máš napsáno v obličeji. Řekni, Vladimíre, skutečně se na mě ani trochu nepamatuješ ?“

Moc mě překvapila otázka a začal jsem si prohlížet rysy jejího obličeje. Oči. Skutečně mi začalo připadat, že jsem je někde mohl vidět, ale kde ?

„Anastasie, vždyť jsi sama říkala, že stále žiješ v lese, jak jsem tě tedy mohl vidět ?“

Ona se usmála a utekla. Za nějakou dobu vyšla ze křoví v dlouhé sukni, hnědém svetříku na knoflíky a se schovanými vlasy pod šátkem. Ale bez vatované vesty, kterou měla na břehu při našem setkání. I šátek byl trochu jinak zavázán. Oblečení na ní bylo čisté, ale staromódní, šátek zakrýval čelo a krk a já jsem si na ni vzpomněl...

PODIVNÁ DÍVKA

Jednou loni naše loď přistála u jedné z vesniček. Nedaleko od těchto míst jsme měli zakoupit maso pro restauraci a zdržet se na nějakou dobu u břehu, protože za šedesát kilometrů se začínala nebezpečná část řeky, která nedovolovala se pohybovat v noci (navigační světla v některých částech řeky nesvítí). Abychom zbytečně neztráceli čas, přes vnější reprodukční spojení a místní radiouzel jsme začali vysílat hlášení o večírku chystaném na lodi.

Bílá loď, stojící u břehu, třpytící se množstvím světel, hudba linoucí se z reproduktorů v takové chvíli vždy přitahovaly místní mládež. I tentokrát skoro všechna mládež městečka táhla k lodnímu žebříku. Ze začátku, jako všichni co poprvé nastoupí na loď, snaží se všechno obejít a prohlédnout. Když se projdou po hlavní, střední a vrchní palubě, soustřeďují se nakonec v baru a restauraci. Dámská část obvykle tancuje a pánská pije. Neobvyklé prostředí na lodi plus hudba a alkohol je vždy vzrušuje, což občas dělá posádce nemalé starosti. Skoro vždycky jim nestačí čas a začíná se kolektivní žádost prodloužit zábavu alespoň o půl hodinky, pak ještě a ještě.

Tenkrát jsem byl sám ve své kajutě, slyšel hudbu zaléhající z restaurace a snažil se zkorigovat další rozvrh postupu karavany. Najednou jsem na sobě pocítil něčí pozorný pohled, otočil jsem se a uviděl za oknem její oči. Tenkrát na tom nebylo nic divného. Pro návštěvníky je vždy zajímavé podívat se na lodní kajuty. Vstal jsem a otevřel okno. Ona neodešla. Dívala se na mě zneklidněle. Dostal jsem chuť něco udělat pro tuto osamělou ženu stojící na palubě. Pomyslel jsem si: proč netancuje jako jiné, možná má nějaké trápení? Nabídl jsem, že jí ukážu loď, ona mlčky přikývla. Provedl jsem ji po lodi, ukázal office, který překvapoval návštěvnici svou elegancí: koberce na podlaze, měkký kožený nábytek, počítače. Pak jsem ji pozval do své kajuty, která se skládala z ložnice, kanceláře, přijímacího pokoje, který byl vystlán koberci a zařízený nádherným nábytkem s televizí a videem. Asi mi to tenkrát dělalo potěšení oslnit vesnickou dívku ze zapadákovy vymoženostmi civilizovaného světa. Otevřel jsem před ní bonboniéru, nalil dvě sklenice šampaňského a ve snaze porazit ji noblesou definitivně, zapnul jsem videokazetu, kde Vika Cigánova zpívala „Láska a smrt...“. Byly tam i jiné písně od mých oblíbených zpěváků. Ona se jen trochu dotkla rty šampaňského, pozorně se na mě podívala a zeptala:

„Je to těžké, že?“

Čekal jsem cokoliv, ale ne tuto otázku. Plavba byla skutečně těžká. Složitá navigační situace na řece, posádka námořníků, která se skládala z frekventantů říčního učiliště, občas kouřila trávu a kradla v obchodě. Často jsme byli vyhozeni z rozvrhu, nestihli jsme přijít včas na místo, kde se předem nahlásilo připlutí karavany. Tíha těchto a jiných starostí často nejenže nedávala možnost se potěšit pohledem na okolní přírodu, ale i normálně se vyspat. Řekl jsem jí něco nesmyslného jako: „Nevadí, vydržíme to,“ otočil jsem se k oknu a vypil šampaňské. Mluvili jsme ještě o něčem, dívali se na video, dokud loď nepřišla ke břehu po skončení odpočinkového výletu. Pak jsem ji doprovodil k lodnímu žebříku. Když jsem se vracel do kajuty, poznamenal jsem si pro sebe: něco divného a neobvyklého je v této ženě a nějaký lehký a světlý pocit zůstal

po komunikaci s ní. V tuto noc jsem se poprvé za dlouhou dobu dobře vyspal.

„Tak to jsi byla ty, Anastasie ?“

„Ano. Tam, ve tvé kajutě jsem si zapamatovala písně, co jsem ti zpívala v lese. Zněly po dobu našeho rozhovoru. Vidíš jak je to jednoduché.“

„A kde ses vzala na lodi ?“

„Zajímalo mě, jak to u vás všechno chodí, jak žijete. Vždyť jsem se vždy zabývala jenom zahrádkáři. Přiběhla jsem do vesničky, prodala suché hříbky, které sbírají veverky a koupila lístek na vaši vyjížďku. Teď vím hodně o kategoriích lidí, kterým říkáte podnikatelé. Tebe také teď dobře znám. Moc, moc jsem se na tobě provinila. Nevěděla jsem, že se to takhle stane, že tak silně změním tvůj osud, ale nic už udělat nemohu, protože ONI přistoupili k plnění tohoto plánu a ONI jsou podřízené jenom Bohu. Teď nějakou dobu ty a tvá rodina budete mít velké starosti, pak se všechno vyrovná.“

Ještě jsem nechápal, o čem konkrétně mluví, ale intuitivně jsem cítil, že mi nyní osvětlí něco, co převyšuje obyčejné představy o našem bytí a toto něco se bude týkat přímo mě. Poprosil jsem Anastasii, aby mi podrobněji řekla o tom, co má na mysli. Když jsem ji poslouchal, ani jsem si neuvědomoval, nakolik přesně se začne předpovězené projevovat v reálném životě. Svým vyprávěním mě Anastasia opět vrátila k rok starým událostem.

„Tehdy na lodi ukázal jsi mi všechno, dokonce svou kajutu, nabídl bonbóny a šampaňské, pak vyprovodil k lodnímu žebříku, jenže já jsem hned neodešla. Stála jsem na břehu vedle keře a viděla svítícími okny baru, jak tancuje a baví se místní mládež. Ukázal jsi mi všechno, ale do baru nepřivedl. Tušila jsem proč - mé oblečení bylo nevhodné, zavinula jsem se do šátku, nemoderní svetr, velmi dlouhá sukně. Ale mohla jsem sundat šátek. Svetr jsem měla pečlivě upravený, čistý, sukni jsem rukama pečlivě uhladila, když jsem šla k vám.“

Skutečně jsem nezavedl v ten večer Anastasii do baru kvůli jejímu trochu divnému oblečení, pod kterým, jak se teď vyjasnilo, tahle mladá dívka skrývala svou oslepující krásu, která ji hned odlišovala od jiných lidí. A řekl jsem jí:

„Anastasie, co jsi chtěla v tom baru, copak bys tam ve svých galoších tancovala ? A navíc, jak můžeš znát tance současné mládeže ?“

„Tenkrát jsem nebyla v galoších. Když jsem hříbky měnila za peníze, abych si koupila lístek, vzala jsem si u té ženy i boty. Pravda, staré a těsné, ale já jsem je očistila trávou a tancovat... stačí mi jen jednou se mrknout a hotovo. Zatancuji. A jak !“

„Copak, urazila ses tenkrát na mě ?“

„Ne. Jenom kdybys tenkrát šel se mnou do baru, nevím, jestli by to bylo dobře, nebo špatně, ale všechno by se mohlo vyvíjet jinak a toto by se zřejmě nestalo. Ale já toho nelituji. Co se stalo, to se stalo.“

„Tak co se stalo ? Co se stalo strašného ?“

„Když jsi mě provedl, tak ses hned nevrátil do své kajuty. Šel jsi za kapitánem a spolu s ním jste si namířili do baru. Pro vás to bylo obvyklé. Když jste vešli, tak jste hned udělali dojem na publikum. Kapitán byl ve svém obleku, upravený. Ty - celý elegantní a navenek důstojný, známý pro hodně lidí na pobřeží, proslulý

Megre. Majitel neobvyklé karavany pro lidi těchto míst. Vy jste velmi dobře chápali, že působíte na okolí. Posadili jste se za stůl ke třem mladým dívkám z vesničky, bylo jim sotva osmnáct, teprve skončily školu. Hned vám na stůl podali šampaňské, bonbóny a nové sklenice, lepší, hezčí než ty, co tam stály předtím. Vzal jsi jednu dívku za ruku, naklonil ses k ní a začal jí něco říkat do ucha, pochopila jsem... říká se tomu „komplimenty“. Pak jsi s ní několikrát tancoval a stále mluvil. Oči dívky svítily, byla jaksi v jiném, pohádkovém světě. Vyvedl jsi ji na palubu jako mě, ukázal loď, zavedl do své kajuty, pohostil ji tím, čím i mě: šampaňským, bonbóny a choval ses trochu jinak, než se mnou. Byl jsi veselý. Se mnou ses choval seriózně, dokonce smutně a s ní vesele. Dobře jsem to viděla svítícími okny tvé kajuty a tenkrát jsem možná chtěla být na místě této dívky."

„Cožpak jsi žárlila, Anastasie ?"

„Nevím, byl to pro mě nějaký neznámý pocit..."

Vzpomněl jsem si na ten večer a na mladá vesnická děvčata, která se snažila vypadat starší a modernější. Ráno jsme se s kapitánem Alexandrem Ivanovičem Senčenkem ještě jednou zasmáli nočnímu kousku. Tenkrát v kajutě jsem chápal, že dívka byla v takovém stavu, že byla připravená na všechno... ale ani jsem nepomyslel na to, že bych ji chtěl ovládnout. O tom jsem řekl Anastasii, na což mi odpověděla:

„Ale přece jsi ovládl její srdce. Vyšli jste na palubu, padal drobounký déšť a ty jsi přes ni hodil své sako, pak opět odvedl do baru."

„Cožpak jsi celou dobu stála ve křoví v dešti ?"

„To nic není. Deštiček byl dobrý, laskavý. Jenom mi překážel v pozorování. A navíc jsem nechtěla, aby mi promáčel sukni a šátek. Jsou maminky. Mám to od maminky. Ale měla jsem kliku. Našla jsem na břehu igelitový sáček. Sundala jsem je, položila do taštičky a schovala pod svetříček."

„Anastasie, když jsi nešla domů a začalo pršet, tak ses mohla vrátit na loď."

„Nemohla. Vždyť jsi mě vyprovodil a ke všemu jsi měl jiné starosti. A stejně se všechno chýlilo ke konci. Když přišel konec večírku a loď měla odplouvat, vy jste na prosbu děvčat a hlavně na prosbu té dívky, co byla s tebou, zdrželi loď. Všechno bylo tenkrát ve vašich rukou, dokonce jejich srdce, a vy jste se opájeli svou silou. Děvčatům byla vděčná místní mládež a ony se také cítily obdařeny mocí nad vámi, úplně zapomněly na ty mladé lidi, kteří byli v tomtéž baru a s kterými se kamarádily ještě na škole. Vy jste je s kapitánem doprovodili k lodnímu žebříku. Ty ses vrátil do své kajuty. Kapitán vyšel na můstek, zapískala siréna a loď pomalu, velmi pomalu začala odplouvat od břehu. Dívka, se kterou jsi tancoval, stála na břehu mezi kamarádkami a místní mládeží, která vyprovázela loď. Její srdíčko tlouklo tak silně, jako by se snažilo vyskočit z hrudi a odletět, myšlenky a pocity se smíchaly. Za jejími zády zčernaly obrysy vesnických domů se zhasnutými světly, před ní od břehu navždy odplouvala bílá loď, zářící množstvím světél, štědře rozlévající nad řekou a nad nočním břehem hudbu a na lodi - ty, který jí řekl takové množství překrásných, dříve neslyšených slov - okouzlujících a lákajících. A to všechno se od ní pomalu a navždy vzdalovalo. Tehdy se také rozhodla přede všemi... Stiskla své prstíčky do pěsti a zoufale zakřičela: „Miluji tě, Vladimíre !" Pak ještě a ještě jednou. Slyšel jsi její výkřiky ?"

„Ano," odpověděl jsem.

„Nebylo možné je neslyšet a lidé tvé posádky je také slyšeli. Někteří z nich vyšli na palubu a smáli se dívce. Já jsem nechtěla, aby se jí smáli. Pak jako by něco pochopili, přestali se smát. Ale ty jsi nevyšel na palubu a loď se pomalu vzdalovala. Dívka myslela, že ji neslyšíš a pokračovala v houževnatém volání: „Miluji tě, Vladimíre!“ Pak jí začaly pomáhat její kamarádky a volaly spolu. Pro mě bylo zajímavé dozvědět se, co je to za pocit - láska, kvůli kterému člověk ztrácí nad sebou kontrolu, nebo se mi možná chtělo pomoci té dívce a zvolala jsem spolu s nimi: „Miluji tě, Vladimíre!“ V tu chvíli jsem jako by zapomněla, že nemohu vyslovovat slova jenom tak, za nimi nutně musí být pocity, uvědomění a hodnověrnost přírodní informace. Teď už vím, jak silný je ten pocit, není ani moc podřízen rozumu. Ta vesnická dívka začala chřadnout a holdovat alkoholu, nebylo pro mě lehké jí pomoci. Teď se provdala a je pohroužená do každodenních starostí. A já jsem musela ke své lásce přidat i její.“

Historka s dívkou mě trochu vzrušila, Anastasiino vyprávění dobře a detailně oživilo v paměti ten večer a všechno se skutečně stalo tak, jak říkala. Tohle bylo reálné. Zvláštní Anastasiino vyznání lásky neudělalo na mě tenkrát žádný dojem. I když jsem uviděl její způsob života, seznámil se s jejími názory, přece se mi zdála nějakou nereálnou, nehledě na to, že seděla vedle a bylo možné se jí jednoduše dotknout. Vědomí, zvyklé používat jiná kritéria ocenění, ji nepřijalo jako existující realitu. I když ze začátku mě přitahovala, tak teď už vůbec nevyvolávala dřívější emoce. Zeptal jsem se:

„Takže ty myslíš, že tyto nové pocity se u tebe objevily náhodou?“

„Jsou žádoucí,“ odpověděla Anastasia, „dokonce příjemné, jenže mně se zachtělo, abys mě stejně miloval i ty. Chápala jsem, že když poznáš mě a můj svět trochu blíž, nepřijmeš mě jako obyčejného člověka, možná, dokonce se mě budeš občas bát... Přesně tak se to stalo. Sama jsem to zavinila. Udělala jsem hodně chyb. Stále jsem se, nevím proč, vzrušovala. Pospíchala jsem, nestíhala vysvětlovat. Je to všechno nějak hloupé. Že? Měla bych se polepšit.“

Při těchto slovech se trochu smutně usmála, dotkla se rukou svého prsa, a hned jsem si vzpomněl na jedno jitro mého pobytu u Anastasie.

(29 .)

BROUČCI

To ráno jsem se rozhodl udělat spolu s ní všechny ranní procedury. Ze začátku všechno šlo dobře: stál jsem pod stromem, dotýkal se různých výhonků. Vyprávěla mi o rostlinách, pak jsem si lehl vedle ní na trávu. Byli jsme úplně nízce, a dokonce mně ani nebyla zima, zřejmě i proto, že jsem běhal spolu s ní po lese. Nálada báječná, cítil jsem nějakou lehkost a nejen fyzickou, byla jakoby uvnitř. Všechno začalo tím, že jsem pocítil na stehně poštipávání, zvedl jsem hlavu a uviděl na stehně a noze nějaké broučky a mravence. Rozmáchl jsem se, abych je připlácí ale nestihl jsem to, Anastasia zachytila mou ruku a drží:

„Nedotýkej se jich,“ řekla.

Pak si přede mnou klekla na kolena, naklonila se a druhou ruku přitiskla k zemi. Ležel jsem jako ukřižovaný. Pokusil jsem si vysvobodit ruce, ale kdepak, pocítil jsem, že to není možné. Tehdy jsem sebou trhl, přidávaje do toho nemálo

úsilí. Ale ona mě zadržela bez velkého úsilí a ještě se přitom usmívala. Na těle jsem cítil víc a víc plazících se, lechtajících, pokousávajících a poštipávajících broučků a udělal jsem si úsudek: oni mě začínají jíst. Byl jsem v jejích rukou, v přímém i přeneseném smyslu slova, a hodnotil situaci: nikdo neví, kde se nacházím, nikdo se sem nedostane, a když se i dostane - uvidí mé ohlodané kosti, jestli je vůbec spatří. Hodně různých myšlenek okamžitě proběhlo tenkrát mou hlavou a na základě toho všeho mi zřejmě pud sebezáchovy napověděl jediné v této situaci možné řešení. Vší silou jsem zoufale chytil do zubů obnažené Anastasiino prso a ještě jsem přitom zakroutil hlavou ze strany na stranu. Povolil jsem zuby, jakmile vykřikla. Anastasia mě pustila a vyskočila. Jednou rukou se držela za prso, druhou mávala nahoru, ve snaze se usmívat. Já jsem také vyskočil a křikl na ni, horečnatě sklepáváje ze sebe plazící se broučky:

„Chtěla jsi mě nechat sežrat hadům, lesní vědmo, nevzdám se jen tak jednoduše !”

Anastasia pokračovala v mávání a násilně se usmívala ostražitému okolí, podívala se na mě a pomalu, ne jako obvykle klusem, šla ke svému jezeru se skloněnou hlavou.

Ještě jsem nějakou dobu stál a přemýšlel, co mám dělat: vrátit se k řece, ale jak mám najít cestu ? Jít za ní, ale proč ? Nakonec jsem přece šel k jezeru. Anastasia seděla na břehu, roztírala v dlaních nějakou bylinu a vtírala její šťávu do toho místa na prsu, kde byla vidět velká modřina po mém kousnutí. Někakou dobu jsem mlčky přešlapoval vedle ní a pak se zeptal:

„Bolí ?”

Neotáčejíc hlavu, odpověděla:

„Spíš jsi mě urazil.”

A mlčky pokračovala ve vtírání bylinkové šťávy.

„Co tě napadlo tak se mnou žertovat ?”

„Chtěla jsem ti pomoci. Póry tvé pokožky jsou ucpané, vůbec nedýchají. Broučci by je pročistily, není to tak bolestivé, spíš příjemné.”

„A had, ten mi strkal do nohy jazykem ?”

„Nic špatného by ti neudělal, a i kdyby vypustil jed, tak jenom na povrchu, já bych jej hned rozetřela. Tvá pokožka a svaly na patě tuhnou.”

„To je po nehodě,” označil jsem.

Někakou dobu jsme mlčeli. Pak, když jsem nevěděl co říci, zeptal jsem se:

„Pročpak ti jako dřív, když jsem ztratil vědomí, nepomohl ten někdo neviditelný ?”

„Nepomohl proto, že jsem se usmívala. Když jsi začal kousat, snažila jsem se usmívat.”

Bylo mi nějak trapně. Uchopil jsem svazek bylin, ležící vedle mne, vší silou jsem jej rozetřel v dlaních, pak jsem před ní poklekl a začal natírat vlhkými dlaněmi modřinu.

SNY - TVOŘENÍ BUDOUCNOSTI

Ted', když jsem se dozvěděl o Anastasiiných citech, o jejích přáních při vší své zvláštnosti dokázat, že je přirozený a obyčejný člověk, jsem pochopil, jakou bolest jsem způsobil tohoto jitra její duši. Ještě jednou jsem se jí omluvil. Anastasia odpověděla, že se nezlobí, ale nyní, po tom co vytvořila, se bojí o mě.

„Copak jsi mohla tak strašného vytvořit?“ zeptal jsem se a ještě jednou uslyšel vypravování, které by neměl vykládat vážně člověk, co si přeje vypadat stejně normální jako všichni lidé našeho světa.

„Když loď odplula,“ pokračovala Anastasia, „a místní mládež namířila do vesnice, stála jsem nějakou dobu na břehu sama a bylo mi dobře. Pak jsem utekla do svého lesa, den minul jako obvykle a večer, když se objevily hvězdy, lehla jsem si na trávu a začala snít, tehdy jsem vytvořila tento plán.“

„Jaký plán?“

„Rozumíš, to co vím já, znají po částech různí lidé toho světa, ve kterém žiješ ty, a všichni spolu vědí skoro vše, jen neúplně chápou mechanismus. A proto jsem začala snít, že přijedeš do velkého města a sdělíš o mně a o tom, co jsem ti vysvětlila, hodně lidem. Uděláš to těmi způsoby, kterými obvykle sdělujete různou informaci, a napíšeš knihu. Přečte ji hodně-hodně lidí a pootevře se jim pravda. Budou méně nemocní, změní své chování k dětem, vypracují pro ně nový způsob výuky. Lidé začnou více milovat a Země bude vyzařovat více světlé energie. Malíři namalují moje portréty a toto bude nejlepší ze všeho, co namalovali. Pokusím se je inspirovat. Udělají to, čemu říkáte film a bude nejkrásnější. Budeš se na něj dívat a vzpomínat na mě. Přijdou k tobě vědci, kteří pochopí a ohodnotí to, co jsem ti vyprávěla, a hodně ti vysvětlí. Uvěříš jim víc než mně a pochopíš, že nejsem žádná vědma, ale člověk, jenom informací mám víc než jiní. To, co napíšeš, bude vyvolávat velký zájem a ty budeš bohatý. V bankách devatenácti států budeš mít peníze, pojeděš do svatých míst a očistíš se od všeho temného, co máš v sobě. Budeš vzpomínat na mě a zamiluješ se, budeš mě chtít opět vidět, mě a svého syna. Můj sen byl velmi jasný k tomu možná trochu prosebný. Právě proto se zřejmě všechno stalo. ONI jej přijali jako plán k činu a rozhodli se přenést lidi přes úsek času temných sil. Toto se dovoluje, jestli se plán detailně rodí na Zemi, v duši a myšlenkách člověka. ONI zřejmě přijali tento plán jako grandiózní a možná něco sami do něj přidali, proto temné síly velmi silně aktivizovaly svou činnost. Tohle se ještě nikdy nestávalo. Pochopila jsem to podle Zvonícího cedru. Jeho paprsek se udělal mnohem silnější. Cedr i nyní zvoní silněji - pospíchá odevzdat své světlo, svou energii.“

Poslouchal jsem Anastasii a v mé hlavě se více a více upevňovala myšlenka, že je šílená. Možná velmi dávno utekla z nějaké nemocnice a žije tady v lese a já jsem se s ní vyspal. Ted' se může narodit dítě. To je ale historka... Nicméně, když jsem viděl, jak vážně a vzrušeně mluví, pokusil jsem se ji uklidnit:

„Nedělej si starosti, Anastasie, tvůj plán je zcela neuskutečnitelný, a proto není důvod, aby bojovaly temné síly se světlými. Ty přece neznáš náš obyčejný život do detailu, jeho zákony a podmíněčnosti. Jde o to, že knih se u nás nyní vydává velké množství, ale ani díla proslulých spisovatelů se nyní moc nekupují.

Vůbec nejsem spisovatel, a nemám tedy žádný talent, ani schopnosti, ani vzdělání, abych mohl něco takového napsat."

„Ano, dříve jsi je neměl, ale teď je máš," prohlásila.

„Dobře," pokračoval jsem v jejím uklidňování, „i když se pokusím, nikdo to nebude vydávat, protože neuvěří v tvou existenci."

„Ale já existuji. Existuji pro ty, pro které existuji. Uvěří a pomohou ti stejně, jak jim pomohu pak já."

Ze začátku jsem nechápal smysl její fráze a opět jsem se pokusil ji uklidnit.

„Já ani nebudu nic zkoušet psát. Není v tom žádný smysl, pochop to konečně."

„Budeš. ONI už zjevně sestavili celý systém okolností, které tě to donutí udělat."

„Cožpak jsem podle tebe šroubek v něčích rukou ?"

„Na tobě také hodně záleží. Ale temné síly se budou snažit klást ti překážky všemi dostupnými způsoby, dokonce tě budou podněcovat k sebevraždě, vytvářet iluze bezvýchodnosti."

„Stačí, Anastasie, dost, už mě nebaví poslouchat tvé fantazie."

„Myslíš, že jsou to fantazie ?"

„Ano ! Ano ! Fantazie..." ale náhle jsem se zarazil. Blesková myšlenka srovnala v mé hlavě čas a já jsem pochopil. Všechno, co vyprávěla Anastasia o svých snech, o synovi, vymyslela ještě vloni, když jsem ji neznal tak blízko jako teď a nevyspal se s ní. Teď, po uplynutí roku se toto stalo.

„Tak tedy všechno už se koná ?" zeptal jsem se jí.

„Samozřejmě. Kdyby se nestarali ONI a trochu já, tvá druhá expedice by se neuskutečnila. Vždyť jsi sotva vycházel finančně po první a na loď už jsi nemel žádné právo."

„Cožpak ty jsi zapůsobila na paroplavbu, na firmy, které mi pomohly ?"

„Ano."

„Vždyť jsi mě přivedla na mizinu a jim způsobila ztrátu. Jakým právem si dovoluješ zasahovat ? A já jsem ještě nechal loď a sedím tady s tebou. Možná tam nyní všechno rozkrádají. Ty zřejmě ovládáš nějakou hypnózu. Ne, ještě něco horšího, ty jsi vědma a hotovo."

„Nikdy nic špatného nikomu nedělám a nemohu udělat. Jsem - Člověk ! Když tě tak znepokojují pozemské statky a peníze, tak trochu počkej - všechno se ti vrátí. Cítím se být vůči tobě vinna, že jsem tak zatoužila, že ti nějakou dobu bude těžko, ale nějak jsem tenkrát nic jiného nevymyslela. Vždyť logiku nechápeš, tebe je třeba donucovat za pomoci životních okolností tvého světa."

„No prosím," nevydržel jsem, „tak přece „donucovat". Děláš to ty a ještě chceš vypadat jako obyčejný člověk."

„Jsem - Člověk, žena !" Anastasia se vzrušovala, bylo to vidět podle toho, jak vykřikla: „Vždyť jsem chtěla a chci jenom to dobré a světlé. Chci, aby ses očistil. Proto jsem vymyslela tenkrát cestu po svatých místech a knihu. ONI to přijali a s nimi vždy temné síly bojují, ale v tom nejdůležitějším nevíteží."

„A ty, Anastasie, copak se svým intelektem, informací, energií při tom budeš stranou jako pozorovatel ?“

„Na takové úrovni opozice dvou velkých principů je nicotný efekt z mého úsilí, potřebuje se pomoc i mnoha jiných z vašeho světa. Budu je hledat a najdu, jako tehdy, když jsi ležel v nemocnici. Ale i ty sám se staň alespoň trochu víc uvědoměným, překonej v sobě to hloupé.“

„Co je ale ve mně tak hloupého, co špatného jsem dělal v nemocnici ? A jakpak jsi mě léčila, když jsi nebyla vedle mne ?“

„Tenkrát jsi prostě necítil mou přítomnost, ale byla jsem nablízku. Když jsem byla na lodi, přinesla jsem s sebou větvíčku Zvonícího cedru, kterou ještě máma ulomila před tím, než zahynula. Nechala jsem ji ve tvé kajutě, když jsi mě tam pozval. Tenkrát už jsi byl nemocný. Pocítila jsem to. Pamatuješ si na větvíčku ?“

„Ano,“ odpověděl jsem.

Větvíčka skutečně dlouho visela v mé kajutě, vidělo jí hodně lidí z mé posádky, přivezl jsem ji do Novosibirska. Ale neměla pro mě žádný význam.

„Ty jsi ji prostě vyhodil.“

„Ale vždyť jsem nevěděl...“

„Ano. Nevěděl... Vyhodil... A maminka větvíčka nestihla překonat nemoc.“

Pak jsi ležel v nemocnici. Až se vrátíš, pozorně se podívej na zprávu o své nemoci. V kartě uvidíš, že nehledě na užívání nejsilnějších léků, tvůj zdravotní stav se nezlepšoval. Ale pak ti aplikovali olej cedrového ořechu. Doktor, který se přesně držel předpisů, by toto neměl dělat, ale udělal to, co není v žádných receptech vaší léčebné příručky a vůbec se to nikdy nedělalo. Pamatuješ si to ?“

„Ano.“

„Léčila tě žena, primářka na oddělení jedné z lepších klinik vašeho města. Ale toto oddělení nesouvisí s tvou nemocí. Nechala tě u sebe, i když o patro výš v této budově bylo odborné oddělení pro tvou nemoc. Že ?“

„Ano.“

„Píchala do tebe jehly a pouštěla při tom hudbu ve ztemnělém pokoji.“

Anastasia vyprávěla to, co se se mnou odehrálo ve skutečnosti.

„Pamatuješ si na tu ženu ?“

„Ano. Tohle byla primářka na oddělení bývalé nemocnice oblastního výboru.“

Najednou se na mě Anastasia vážně zadívala a řekla několik neúplných frází, které mnou hned otřásly, dokonce mi naskočila husí kůže.

„Jakou máte rád hudbu ?.. Dobře... Takhle ? Není to moc hlasitě ?..“ mluvila hlasem a intonací primářky, která mě léčila.

„Anastasie !“ vykřikl jsem... Ona mě přerušila.

„Poslouchej dál, proboha, nediv se. Zkus ale, zkus si konečně uvědomit to, co ti říkám, alespoň trochu mobilizuj svůj rozum. Tohle všechno je zatím pro člověka velmi jednoduché...“ A pokračovala: „Tato žena-doktor je velmi dobrá. Ona je skutečný doktor. Bylo mi s ní lehké. Je dobrá a upřímná. Tohle jsem nechtěla já,

aby tě přeložili na jiné oddělení. I když odpovídalo tvé nemoci a její ne. Jenže ona poprosila své nadřízené: „Nechtě ho, vyléčím jej.“ Cítila, že to dokáže. Věděla, že tvé choroby jsou následkem něčeho „jiného“. A s tím „jiným“ se snažila zápasit. Ona je doktor. A jak ses choval ty? Pokračoval v kouření, pil kolik chtěl, jedl kořeněné i slané a tohle při tak silném vředu. V ničem ses neomezoval, v žádném potěšení. Někde v podvědomí tvého mozku se usadilo, ani sám to netušíš, že se něčeho nebojíš, že se s tebou nic nestane. Neudělala jsem nic dobrého, ale spíše naopak. Temného ve tvém vědomí nebylo, nepřidalo se uvědomění, vůle. Když ses uzdravil, poslal jsi k této ženě, která ti zachránila život, popřát k svátku svou kolegyni a sám jsi jí ani jednou nezavola. Velmi na to čekala, ona se do tebe zamilovala, jako...”

„Ona, nebo ty, Anastasie?”

„My, jestli ti to bude srozumitelnější.”

Vstal jsem a nevím proč, odešel od Anastasie, sedící na pokáceném stromě, asi na dva kroky. Smíšené pocity a myšlenky vyvolávaly ve mně ještě větší zmatek vůči ní.

„No prosím, opět nechápeš, jak to dělám, lekáš se a domyslit si je jednoduché - za pomoci představivosti a přesné analýzy možných situací. Opět jsi na mě pomyslel...” Zmlkla a sklonila hlavu ke svým kolenům.

Také jsem stál mlčky. Dumal jsem: „Proč stále mluví a mluví různé nesmysly. Mluví a sama se rozčiluje, že jsou nepochopitelné. Zřejmě nerozumí, že každý normální člověk je nepochopí a tedy ani jí nebude považovat za normální.” Pak jsem se k ní přiblížil, odhrnul pramínky jejích vlasů padající dolů. Z velkých šedomodrých Anastasiiných očí se kutálely slzy. Usmála se a řekla pro ni netypickou frází:

„Ženská je ženská, vid? Nyní jsi překvapen samotným faktem mé existence, a jak se říká vaším jazykem, nevěříš svým očím. Nevěříš úplně, nemůžeš si uvědomit, co ti říkám. Fakt mé existence a schopnosti se ti zdají neuvěřitelné. Vůbec jsi mě přestal brát jako normálního člověka a já, věř mi, jsem člověk, a ne žádná vědma. Proč se ti nezdá neuvěřitelné a paradoxní to, že lidé uznali Zem jako kosmické těleso, jako veliké dílo Velkého Rozumu, a že všechno na Zemi je jeho velkým úspěchem. Trýzní tento výtvar a vynakládají tolik úsilí na jeho zničení. Zdá se vám přirozenou ručně stvořená kosmická loď nebo letadlo, ale všechna tato technika je stvořená z porušených a přetavovaných částí velkého mechanismu. Představ si bytost, která ničí letící letadlo, aby udělala z jeho částí pro sebe kladivo nebo škrabák a je hrdá, když se jí povede primitivní nástroj. Ona nechápe, že nelze ničit letící letadlo nekonečně. Ale pročpak nemůžete pochopit, že nelze tak trýznit Zem. Počítač se považuje za vrcholný vynález, ale málokdo tuší, že počítač se dá srovnat s protézou mozku. Můžeš si představit, co se stane s člověkem, který má normální nohy a bude chodit o berlích? Svaly jeho nohou se samozřejmě atrofují. Mechanismus nikdy nepřevýší lidský mozek, když jej stále trénují...”

Rozetřela dlaní slzu kutálející se po tváři a opět houževnatě pokračovala ve výkladu svých neuvěřitelných úsudků.

Tehdy jsem ani nepředpokládal, že všechno, co sdělí, vzruší hodně lidí, znepokojí rozum vědců a že dokonce jako hypotéza nebude mít analogii ve světě.

Podle Anastasiiných slov, Slunce - to je něco na způsob zrcadla. Odráží odesílané záření ze Země, neviditelné pro oko. Tohle záření je od lidí, kteří se nacházejí

ve stavu lásky, radosti a nějakých jiných světlých citů. Odražené od Slunce se vrací na Zem ve formě slunečního světla a dává život všemu zemskému. Ona přitom uváděla řadu důkazů, ačkoliv pochopit je není tak jednoduché.

„Kdyby Země a jiné planety jenom spotřebovávaly blaho slunečního světla," říkala, „ono by uhasínalo, nestejnoměrně hořelo a jeho záření by nemohlo být rovnoměrné. Jednostranný proces ve vesmíru neexistuje a nemůže existovat, všechno se vším souvisí."

Používala i slova z Bible: „... A život byl světlo lidí." Anastasia také tvrdila, že pocity jednoho člověka se předávají druhému, odrážejí se od kosmických těles.

Předváděla to na příkladu.

„Nikdo z lidí, žijících na Zemi, nemůže popírat, že cítí, když ho někdo miluje. Tento pocit je nejvíce citelný, když se nacházíš vedle milující osoby. Říkáte tomu intuice. Ve skutečnosti z milujícího vychází neviditelné vlny světla. Ale i když člověk není nablízku a jeho láskaje silná -je také citelná. Za pomoci tohoto pocitu a chápání jeho podstaty, lze tvořit zázraky. Tohle je to, čemu říkáte zázrak, mystika nebo neuvěřitelné schopnosti."

„Řekni, udělalo se ti nyní se mnou alespoň trochu lépe ? Tak trochu lehčeji, tepleji ?"

„Ano," odpověděl jsem.

„Nyní se dívej, co se bude s tebou dít, když se na tebe ještě víc soustředím."

Anastasia trochu přimhouřila oči, pomalu udělala několik kroků zpátky a zastavila se. Po mém těle se rozlilo příjemné teplo. Zesilovalo se, ale nepálilo, od něj se nedělalo horko. Otočila se, pomalu začala odcházet a skryla se za silným kmenem vysokého stromu. Můj pocit příjemného tepla se nezmenšoval, k němu se přidal nový: jako by něco pomáhalo srdci pohánět krev v žilách a nyní s každým jeho úderem se vytvářel pocit, že potoky krve jako vichřice okamžitě dosahovaly do každé žilky v těle. Silně se mi zpotila a zvlhla chodidla.

„Tak vidíš ? Nyní již rozumíš všemu ?" řekla triumfující Anastasia, která vyšla zpoza stromu přesvědčená, jako by mi něco dokázala. „Vždyť jsi všechno cítil, když jsem zašla za strom, tvé pocity dokonce zesílily, když jsi mě neviděl. Řekni mi o nich."

Řekl jsem a zeptal se, co dokazuje kmen stromu.

„Jakpak co, vlny informace a světla ode mě šly rovnou k tobě. Když jsem se skryla, kmen stromu by je měl silně zkreslit, protože má svou informaci a své záření, ale toto se nestalo. Vlny pocitu se začaly k tobě dostávat, protože se odrážely od kosmických těles k tomu ještě zesílené. Pak jsem udělala to, čemu říkáte zázrak - zpotily se ti nohy. Skryl jsi to přede mnou."

„Nepřidával jsem tomu žádný význam. Jaký zázrak spočívá v pocení nohou ?"

„Vyhnala jsem z tvého organismu přes nohy hodně různého hnusu a bolestí. Měl by ses cítit nyní o hodně lépe. Dokonce i navenek je to vidět - nejsi tak shrbený."

Skutečně, fyzicky jsem se cítil lépe.

„Takže ty se takhle soustřeďuješ, zatoužíš a vzniká to, co si přeješ ?"

„Přibližně tak."

„A vždy ti to vychází, nejen když sníš o vyléčení ?“

„Vždy. Pokud sen není abstraktní. Pokud je detailizován do nejmenších podrobností a není v rozporu se zákony duchovního bytí. Takový sen se nedá vytvořit pokaždé. Je třeba, aby mysl letěla velmi rychle a vibrace citů byla odpovídající, tehdy se uskuteční určitě. Je to přirozené. V životě se to stává hodně lidem. Zeptej se svých známých. Možná i mezi nimi se najdou ti, kteří snili a jejich sny se úplně nebo částečně splnily.“

„Detailizovat... Myslet..., aby rychle-rychle letěly... Řekni, a když jsi snila o básnících, malířích, knize, detailizovala jsi ? Letěla tvá myšlenka rychle ?“

„Neobyčejně rychle. A všechno konkrétně, do nejmenších detailů.“

„Myslíš, že teď se splní ?“

„Ano, splní.“

„O ničem jiném jsi tenkrát nesnila ? Sdělila jsi mi všechno o svém snění ?“

„Neřekla jsem ti všechno o svém snu.“

„Tak mi řekni vše.“

„Ty... Ty mě chceš poslouchat, Vladimíre ? Ano ?“

„Ano.“

Anastasiina tvář se rozsvítila. Jako by ji ozářil záblesk světla. Nadšeně a vzrušeně pronesla svůj neuvěřitelný monolog.

(3 1 .)

PŘES ÚSEK ČASU TEMNÝCH SIL

„V noci mého snění jsem dumala o tom, jak přenést lidi přes úsek času temných sil. Můj plán a uvědomění bylo přesné a reálné a ONI jej přijali.“

Kniha, kterou napíšeš, bude obsahovat nevтіravé kombinace, poučky z písmen, které vyvolají u většiny lidí světlé a dobré city. Tyto city jsou schopné přemoci fyzický a duševní neduh, budou způsobovat zrození nového uvědomění, typického lidem budoucna. Věř mi, Vladimíre, tohle není mystika, tohle odpovídá zákonům vesmíru.

Všechno je velmi jednoduché: budeš psát tuto knihu, řídit se výhradně city a poslouchat svou duši. Jinak ani nebudeš moci, neboť neovládáš techniku psaní, ale s city je možné VŠECHNO. Tyto city jsou již v tobě. I mé, i tvé. Ještě si je neuvědomuješ. Budou ale srozumitelné mnohým. Vtělené ve znaky a kombinace budou silnější než oheň Zoroastra. Neskrývej nic, co se s tebou odehrálo, ani to nejtajnější.

Osvobod se od jakéhokoliv studu a neboj se být směšný, smíř se se svou hrdostí.

Já jsem se ti otevřela celá: tělem i duší. Tvým prostřednictvím se chci otevřít všem lidem, nyní je mi to povoleno. Víím, jaká hromada temných sil se na mě zřítí, bude bránit mému snu, ale já se jich nebojím, jsem silnější a stihnu uvidět to, co jsem vymyslela: stihnu porodit syna a vychovat jej. Našeho syna, Vladimíre.

Můj sen přemůže mnohé mechanismy temných sil, které po tisíce let zhoubně působí na lidi, a mnohé donutí pracovat pro dobro.

Vím, že mi nemůžeš nyní uvěřit - překáží ti podmíněnosti a mnohá dogmata, zrozená ve tvém mozku podmínkami bytí toho světa, ve kterém žiješ. Možnost přenesení v čas zdá se ti neuvěřitelnou. Ale vaše pojmy času a vzdálenosti jsou podmíněčné - ne sekunda a metr, ale míra uvědomění a vůle charakterizuje tyto veličiny.

Čistota úmyslů, citů a pocitů, typických pro většinu, určuje existenci ve Vesmíru a v Čase.

Vy věříte v horoskopy, věříte v úplnou závislost na rozmístění planet. Tato víra je dosažena za pomoci mechanismu temných sil. Tato víra brzdí čas světlé paralely a dává možnost temné paralele se posunout, změnit svou veličinu. Tato víra vás odvádí od uvědomění pravdy, podstaty všeho zemského bytí. Jenom to pozorně proanalyzuj. Přemýšlej - člověka stvořil Bůh podle obrazu svého a podoby. Člověku je dána největší svoboda - svoboda zvolení mezi temným a světlým. Člověku je dána duše. Všechno viditelné je podřízené člověku a ten je volný, dokonce i ve vztahu k Bohu, milovat ho, nebo nemilovat. Nikdo a nic nemůže řídit člověka kromě jeho vůle. Bůh chce lásku člověka jako odpověď svou lásku, ale Bůh chce lásku svobodného člověka, dokonalého a podobného jemu.

Bůh stvořil všechno viditelné a planety také. Ony slouží k zajištění pořádku a harmonie všeho živého: rostlin, světa zvířat; pomáhají lidskému tělu, ale nemají žádnou moc nad duší a rozumem člověka. Člověka neřídí planety, ale člověk přes své podvědomí hýbá všemi planetami.

Pokud jeden člověk bude chtít, aby na nebi zazářilo druhé slunce - ono se neobjeví. Tak je to zařízeno, aby nevznikla planetární katastrofa. Ale když všichni lidé současně budou chtít druhé slunce, ono se objeví.

Při sestavování horoskopu je nejprve třeba zvažovat nejdůležitější veličiny: úroveň časového uvědomění člověka, sílu jeho vůle a ducha, touhu duše a míru její účasti v okamžiku dnešního bytí.

Příznivé a nepříznivé dny, magnetické bouře, vysoký a nízký tlak jsou lehce přemožitelné vůli a uvědoměním.

Cožpak jsi neviděl šťastného a veselého člověka v zamračeném počasí, nebo naopak smutného, duševně kleslého ve slunečný a nejpríznivější den ?

Myslíš, že fantazírují jako bláznivá, když říkám o tom, že mnou uložené kombinace v knize a poučky z písmen budou léčit a prosvěcovat lidi. Nevěříš mi, protože nechápeš... A tohle je ve skutečnosti tak jednoduché.

Já s tebou mluvím tvým jazykem, tvými slovními obraty, dokonce se občas snažím mluvit i tvou intonací. Bude pro tebe lehké zapamatovat si to, co jsem řekla, protože je to tvůj jazyk, vlastní jenom tobě, ale chápaný i mnohými lidmi. Nejsou v něm nesrozumitelná slova, málo typická pro lidové slovní obraty. Je jednoduchý, a proto většinou srozumitelný. Ale já trošinku měním, no, jakoby představuji některá slova, jenom trošinku. Ty se nyní nacházíš ve stavu vzrušení, a proto, když si vzpomeneš na tento stav, přijdeš na všechno, co jsem říkala já tobě. A zapíšeš řečené. Tak se dostane do toho, co napíšeš, i má kombinace písmen.

Je velmi důležitá. Může tvořit zázraky, jako modlitba. Vždyť mnozí z vás už vědí, že modlitba je určité spojení a určitá kombinace písmen. Tato spojení a kombinace jsou vybudované osvícenými lidmi s Boží pomocí.

Temné síly se vždycky snažily vzít člověku možnost prožívat slast, pocházející z těchto spojení. Kvůli tomu dokonce měnily jazyk, zaváděly nová slova a odklízely stará, zkreslovaly smysl. Například ve vašem jazyce bylo dříve čtyřicet sedm písmen, nyní zůstalo třiatřicet. Temné síly přidávaly jiná svá spojení a kombinace, čímž budily to nízké a temné, snažily se upoutat člověka tělesnými smyslnostmi a vášněmi. Ale já jsem přenesla původní sílu kombinací používajíc přitom jenom dnešní písmena a symboly a ty nyní budou účinné. Já jsem se je tak snažila hledat. Nacházela. Sebrala jsem všechno nejlepší z různých časů. Hodně jsem sebrala. A schovala jsem je do toho, co napíšeš ty.

Jak vidíš, toto je prostě překlad kombinací znaků hlubin věčnosti a nekonečnosti Kosmu, přesný co do smyslu, významu a cíle.

Piš o všem, co jsi viděl, nic neskrývej: ani špatné, ani dobré, ani nejtajnější, tehdy se tyto kombinace zachrání.

Přesvědčíš se o tom sám, věř mi prosím. Přesvědčíš se, když napíšeš. U mnohých, kdo budou číst napsané, budou vyvolány city a emoce ještě neúplně chápané a jimi Uvědomené. Oni ti to potvrdí, uvidíš, uslyšíš, že potvrdí. Objeví se u nich světlé city, mnozí pak pochopí sami pomocí těchto citů o hodně víc, než bude tebou napsáno. Alespoň trochu napiš. Tehdy se přesvědčíš, že lidé cítí tato spojení. Když ti to potvrdí deset, sto, tisíc lidí. Uvěříš a napíšeš všechno. Jenom uvěř. V sebe uvěř. Uvěř ve mě.

Příště budu moci mluvit o něčem ještě důležitějším, lidi to budou chápat a cítit. A důležitější je výchova dětí. Pro tebe bylo zajímavé vědět o létajících talířích a mechanismech, raketách a planetách. Ale mně se tolik chtělo povědět více o výchově dětí a já to udělám, povím, když v tobě prohloubím větší uvědomění. Jenomže číst toto je třeba, když neruší zvuky ručně stvořených, umělých mechanismů. Tyto zvuky škodí a odvádí člověka od pravdy. Ať zůstávají zvuky přirozeného světa, stvořeného Bohem. Ony nesou v sobě informaci pravdy a blaha, pomáhají uvědomění. Tehdy i vyléčení bude o hodně silnější.

Opět zajisté pochybuješ a nevěříš v léčivou sílu slova, myslíš si o mně... Ale i v tomto není žádná mystika, fantazie nebo rozpor se zákony duchovního bytí.

Když se objevují v člověku světlé city, ony určitě působí blahotvorně absolutně na všechny tělesné orgány. Právě světlé city jsou nejsilnějším a nejefektivnějším prostředkem, čelícím jakékoliv nemoci. Za pomoci takových citů léčil Bůh, stejně postupovali i svatí. Přečti si Starý zákon, sám se přesvědčíš. S pomocí těchto citů mohou léčit i někteří lidé vašeho světa. Mnozí vaši lékaři o tom vědí. Zeptej se jich, jestli mi nevěříš. Vždyť uvěřit jim je pro tebe jednodušší. Čím více je silný a více světlý tento cit, tím více působí na toho, na koho je nasměrovaný. Vždycky jsem mohla léčit svým paprskem. To mě ještě v dětství naučil pradědeček a vysvětlil všechno. Dělal jsem to mnohokrát se svými zahrádkáři.

Nyní je můj paprsek mnohokrát silnější než dědečkův a pradědečkův. Je to tím, jak říkají oni, že se ve mně objevil pocit, kterému říkáte Lásky. Je tak velký, příjemný a trochu pálivý. Chci jej darovat všem lidem i tobě. Chci, aby všem bylo dobře a aby všechno bylo dobré, jak to chtěl Bůh."

Pronesla svůj monolog s neobyčejným vzrušením a jistotou. Jako by jí vystřelila do prostoru a času. A zmlkla. Díval jsem se na Anastasii zaražený její vášní, jistotou a pak se zeptal:

„Anastasie, je to všechno ? Žádné jiné nuance nejsou ve tvých plánech a snech ?”

„Zbytek, Vladimíre, jsou nepodstatné drobnosti. Já jsem je zároveň raz dva vyprodukovala. Byl tam jenom jeden problém, který se týká tebe, ale vyřešila jsem jej.”

„Tak o tom, prosím, mluv podrobněji. Co je to za složitost týkající se mě ?”

„Víš, udělala jsem tě nejbohatším člověkem na Zemi. A ještě jsem tě udělala nejslavnějším. Tak se stane za nějakou dobu. Ale když se sen detailizoval... Pokud ještě nevzletěl, podchycený světlymi silami... Temné síly... Vždy se snaží přidat k tomu své, zhoubné. Jakoby různé vedlejší efekty, které mají zhoubný vliv na toho, koho se týká ten sen, i na jiné lidi.

Mé myšlenky letěly velmi, velmi rychle, ale temné síly stejně stíhaly. Zanechaly hodně svých zemských zpráv a snažily se zapůsobit svými mechanizmy na můj sen. A tehdy jsem vymyslela... Doběhla jsem je. A donutila jsem všechny jejich mechanizmy zapracovat pro dobro. Temné síly se zastavily v bezradnosti méně než na okamžik, ale to stačilo, aby můj sen, podchycený světlymi silami, rychle odletěl v jimi nedosažitelnou světlou nekonečnost.”

„Copak jsi vymyslela, Anastasie ?”

„Neočekávaně pro ně jsem trošinku prodloužila úsek času temných sil, ve kterém budeš muset překonávat různé překážky. Při tom jsem se vzdala možnosti pomáhat ti svým paprskem. Proto se ony zarazily, neviděly v tom žádnou logiku z mé strany. A já jsem v tu chvíli rychle-rychle svítila na lidi, kteří budou s tebou jednat v budoucnu.”

„Co to všechno znamená ?”

„Tobě, mému snu lidé pomohou. Svými malinkými, skoro neřízenými paprsky. Ale bude jich hodně a vy spolu uskutečníte můj sen v materiální realitě. Přenesete se přes úsek času temných sil. Přenesete i jiné. A ty nebudeš nafoukaný a lakomý, až budeš bohatý a proslulý. Protože pochopíš, že to nejdůležitější není v penězích, za ně nikdy nedostaneš teplo, upřímnou účast lidské duše.

Pochopíš to, když budeš procházet tímto úsekem času, když se setkáš a seznámíš se s těmito lidmi. A oni také pochopí. A dřepy... Tvé vztahy s bankami jsem vymyslela ještě i proto, že vůbec nehlídáš své tělo. A tak si alespoň zacvičíš při vyzvedávání peněz v bance a někteří bankéři také. Ať je to trochu směšné. Ale nebude v tobě hříšná pýcha.

Proto se tak stalo, že všechny těžkosti, překážky, které navymýšlely temné síly ve svém úseku času, budou zocelovat tebe a všechny kolem. Budou vás dělat více uvědomělé. I od temných pokušení, na které jsou temné síly tak hrdé, vás tyto překážky v budoucnu zachrání. Jejich činy vás zachrání. Proto se zarazily na zlomek okamžiku. Nyní už nikdy můj sen nedohoní.”

„Anastasie ! Ty můj milý snílku. Fantasto.”

„O... Jak dobře jsi udělal. Děkuji ! Děkuji ti. Řekl jsi to tak hezky: má milá.”

„No prosím. Ale vždyť jsem tě pojmenoval fantastou. Snílkem. Neurazila ses ?“

„Vůbec ne. Vždyť nevíš, jak přesně se uskutečňují mé sny, když jsou jasné a detailní. Tento se uskuteční určitě. Tento sen je můj nejmilejší a nejvíc jasný. I kniha bude stejná, objeví se u lidí neobvyklé city, které je pozvou.“

„Počkej, Anastasie, opět začínáš být vzrušená. Uklidni se.“

* * *

Uplynulo jen trochu času, když jsem přerušil její nadšenou řeč, která zněla jako fantazie.

Nechápal jsem úplně smysl Anastasiina monologu. Všechno, co řekla, se zdálo velice fantastické. Už po uplynutí roku korespondent časopisu „Zázraky a příběhy“ Michail Fyrnin, po přečtení rukopisu s tímto monologem, mi vzrušeně odevzdal čerstvé vydání svého časopisu (za květen roku 1996).

Vzrušení opanovalo i mě, když jsem se seznámil s jeho obsahem. Dva vědci najednou - akademik Anatolij Akimov a akademik Vlail Kaznačejev - ve svých článcích mluvili o existenci Nejvyššího Rozumu, o těsné souvislosti člověka a kosmu, o paprscích vycházejících z člověka, které nelze vidět obyčejným zrakem. Speciálními přístroji se podařilo je zachytit a v časopise jsou umístěné dvě fotografie těchto paprsků, vycházejících z člověka.

Ale věda pouze začala mluvit o tom, co Anastasia nejenže věděla od dětství, ale i lehce používala ve svém každodenním životě, ve snaze pomoci lidem.

Jak jsem mohl před rokem tušit, že Anastasia stojící přede mnou ve své obnošené a jediné sukni, obutá do neforemných galoší, znepokojující se, žmoulající knoflíčky na svém svetříku, skutečně vlastní obrovské znalosti, schopnosti působit na lidské osudy, že její duševní hnutí doopravdy jsou schopna čelit tomu, co je pro lidstvo temné a zlobné, že proslulý léčitel v Rusku, předseda fondu léčitelů Ruska V. A. Mironov sebere své pomocníky a řekne: „Jsme všichni jen broučci proti ní.“ A dodá, že svět ještě nepoznal větší sílu, než u ní. Bude Anastasii litovat, že jsem ji tak dlouho nechápal.

Mnozí pocítí energii pocházející z knihy.

Jako jarní déšť, který smývá bláto, posypou se verše po vydání malinkého prvního nákladu knihy, jejímž autorem je myslím i ona. Nyní, vážený čtenáři, držíš v ruce tuto knihu, čteš ji. Vyvolává-li ve tvé duši city, můžeš posoudit jenom ty. Co pociťuješ ? Kam tě vede ?

Anastasia tam zůstala sama, v tajze, na své louce a houževnatě bude rozhánět svým paprskem lásky překážky vystávající před jejím snem, sbírat a podněcovat stále nové lidi pro uskutečnění svého snu.

A v těžkou chvíli stanou vedle mě tři moskevští studenti. Nedostávající za svou práci vhodnou finanční odměnu (pomáhající mně dokonce materiálně). Přivydělávající si kde se dá, oni a obzvlášť Ljoša Novičkov, budou po celé noci psát text „Anastasie“ na svých počítačích. Nepřestanou psát, dokonce i v těžké době zkoušek.

A knihu vydá dvoutisícovým nákladem Jedenáctá Moskevská tiskárna. Vydá a obejde nakladatelství. Ale ještě před tím novinářka Jevgenia Kvitko z fermerských novin „Křesťanské vědomosti“ první poví o Anastasii v tisku.

Pak Káťa Golovina z „Moskevské pravdy“, potom „Lesní noviny“, „Svět zpráv“, rozhlas Ruska. Časopis „Zázraky a příběhy“, ve kterém publikují známé osobnosti akademické vědy, poruší tradici a poskytne o Anastasii několik čísel a řekne: „V nejsmělejších snech akademici nedosahují prozíravosti Anastasie - vševědky ze sibiřské tajgy. Čistota úmyslu dělá člověka všemohoucím a vševědoucím. Člověk - vrchol výtvaru.“

Jenom seriózní velkoměstský tisk bude publikovat o Anastasii. Anastasia jakoby si jej sama vybírá, obchází bulvární a pečlivě chrání čistotu úmyslů svého snu.

Ale tohle se stalo jasným až po uplynutí roku po setkání s ní, ale tenkrát, když jsem ji nechápal, nevěřil úplně a zvláště se choval k tomu, co se odehrávalo, pokusil jsem se převést rozhovor na téma více blízké mně i ostatním podnikatelům.

(3 2 .)

SILNÍ LIDÉ

Nejvyšší ohodnocení tvé osobnosti je ohodnocení, dané lidmi, obklopujícími tebe.

Ona hodně mluvila o lidech, kterým říkáme podnikatelé, o jejich vlivu na duchovnost společnosti a pak zvedla proutek a nakreslila na zemi kruh. V tom kruhu hodně dalších kroužků, uprostřed kterých postavila tečky. Kolem tohoto kruhu další. Namalovala něco jako mapu planet uvnitř zemského světa a ještě hodně k tomu přidala a řekla:

„Velký kruh - to je Země, planeta, na které žijí lidé. Malé kroužky, to jsou malinké, něčím mezi sebou spojené kolektivy lidí. Tečky, to jsou lidé, kteří jsou v čele těchto kolektivů. Na tom, jak se tito vůdci chovají k lidem, co je nutí dělat, jaké vytvářejí psychologické klima, jak ovlivňují, bude záležet, jestli je lidem okolo nich dobře nebo špatně. Když je většinou dobře, z každého vychází světlé záření a celkově je od kolektivu světlo. Když špatně, v tom případě - temné.“

Vyčárkovala část kroužků a udělala je temné.

„Na jejich vnitřní stav má samozřejmě vliv i hodně jiných faktorů, ale v tom úseku času, když jsou v tomto kolektivu, je hlavní vztah s vůdcem. Pro vesmír je velmi důležité, aby ze Země celkově vycházelo světlé záření. Vyzařování lásky, dobře. O tom se i v Bibli říká: „Bůh - to je láska.“ Je mi líto, velmi líto lidí, kterým říkáte podnikatelé, jsou nejvíce nešťastní. Tak moc bych jim chtěla pomoci, ale pro mě samotnou je těžké to udělat.“

„Ty se mýlíš, Anastasie, za nešťastné se u nás považují důchodci, lidé, kteří nemohou najít práci, opatřit si potřebné bydlení, oblečení a jídlo. Podnikatel je člověk, který toto všechno má ve větší míře než jiní. Pro něj jsou dostupná potěšení, o kterých se jiným ani nezdá.“

„Jaká například ?“

„No, dokonce když vezmeme středního podnikatele, má moderní auto, byt. S oblečením a stravováním vůbec nemá problémy...“

„A radost ? V čem je uspokojení ? Dívej se.“

Opět jsme ulehli do trávy, jako když mi ukazovala ženu chalupářku, a začala mi vyjevovat jiné situace.

„Tak vidíš ? Tuhle sedí zrovna v tom autě, kterému říkáš moderní. Vidíš: je sám na zadním sedadle, v autě je klimatizace. Řidič ho řídí velmi plynule. Ale podívej se, jak je napnutý a zamyšlený jeho obličej, přemýšlí, dělá si nějaké plány, něčeho se bojí, podívej: tu chytil to, čemu říkáte telefon. Znepokojuje se... Tak, dostal informaci... Nyní ji musí honem ohodnotit a učinit rozhodnutí. Je celý napnutý... Přemýšlí. Hotovo, rozhodnutí je uděláno. Nyní se dívej, dívej: sedí jakoby klidně a na tváři pochybnosti a neklid. Žádná radost.“

„Tohle je práce, Anastasie.“

„Tohle je způsob života a není v něm záblesk světla od momentu probouzení do momentu usínání, a dokonce i ve spánku. A ten podnikatel nevidí ani rozpukávání lístečků, ani jarní potůčky. Kolem jsou jenom věční závistivci, přející si vlastnit to, co má on. Pokus ohradit se od nich tím, čemu říkáte ochranka, domem jako pevností, nepřináší plné uspokojení, protože strach a starosti jsou v něm samém a vždy zůstávají s ním. Tak je tomu až do smrti a před samým koncem jeho života pak lítost z toho, že všechno musí nechat...“

„Podnikatel má radosti. Přicházejí při dosažení chtěného výsledku, uskutečnění vymyšleného plánu.“

„Není to pravda, on se nestíhá radovat z dosaženého, vzápětí přichází jiný plán, složitější. A začíná se všechno od začátku, jenom s většími komplikacemi.“

Lesní kráska malovala přede mnou velmi zamračený a smutný obraz navenek úspěšné vrstvy naší společnosti a tomuto obrazu se mi nechtělo věřit. Snažil jsem se jí to vyvrátit. Argumentoval jsem:

„Ty zapomínáš, Anastasie, na jejich umění dosahovat stanovených cílů a získávat životní blahobyť, nadšené pohledy žen, dívajících se na tyto muže, úcta okolí.“

Na což odpověděla:

„Iluze. Tohle všechno ve skutečnosti není. Kde jsi viděl úctyhodný nebo nadšený pohled člověka, dívajícího se na pasažéra moderního auta nebo vlastníka přepychového bytu ? Žádný člověk ti to nepotvrdí. Tohle jsou pohledy závisti, lhostejnosti, podráždění. A dokonce ani ženy nemohou milovat tyto lidi, protože jejich pocity se smíchávají s přáním ovládnout nejen tohoto člověka, ale i to, co má. Podnikatelé zase také nemohou skutečně milovat ženu, neboť není možnost udělat dost místa pro tento velký cit.“

Hledání dalších argumentů nemělo smysl, protože to, co sdělila, mohli potvrdit, nebo vyvrátit jenom ti, o kom mluvila. I já jako podnikatel jsem nikdy nepřemýšlel o tom, co vyprávěla Anastasia, neanalyzoval množství svých minut radosti a už vůbec jsem nemohl toto udělat u jiných. V prostředí podnikatelů se nějak nehodí naříkat nebo si stěžovat, každý se snaží působit jako prosperující, spokojený se životem. Proto si zřejmě většina lidí vytvořila obraz podnikatele jako člověka, který dostává od života samá blaha. Anastasia zachycovala ne vnější projevy citů, ale ty jemnější, skryté uvnitř. Hodnotila stav člověka podle množství jí viditelného světla. Zdá se mi, že obrázky a situace, které viděla, jsem vnímal spíš z jejího hlasu. Řekl jsem o tom Anastasii. Na což odpověděla:

„Hned ti pomohu. Je to jednoduché. Zavíráš oči, ležíš na trávě, rozpráhneš ruce a máš se uvolnit. V myšlenkách si představ celou Zem, zkus uvidět její barvu a modré záření, vycházející z ní. Pak zužuj paprsek své představivosti,

neobjímej jím celou Zem a dělej jej stále užší a užší, dokud neuvidíš konkrétní detaily. Lidi hledej tam, kde modré světlo bude větší, tam jsou lidé. Ještě více zužuj svůj paprsek a uvidíš jednoho člověka nebo několik. Pojd', ještě jednou to zkusíme s mou pomocí."

Vzala mě za ruku, nasměrovala své prsty podél mých a opřela jejich konce o mou dlaň. Prsty její druhé ruky, ležící na trávě, byly nasměrované nahoru. V myšlenkách jsem udělal všechno, co mi řekla a objevil se přede mnou ne zcela výrazný obraz tří mužů sedících u stolu a vzrušeně mluvících. Jejich slova pro mě byla nesrozumitelná. Vůbec žádnou řeč jsem neslyšel.

„Ne," řekla Anastasia, „to nejsou podnikatelé. Hned je najdeme."

Stále hýbala svým paprskem, troufala si do velkých a malých kanceláří, zavřených klubů, přátelských hostinců, bordelů... Modré záření bylo buď velmi slabé nebo nebylo vůbec.

„Podívej: tam už je noc a on stále sedí v zakouřené kanceláři sám. A tenhle, podívej: jak je spokojený, v bazénu a děvčátka vedle. Je podnapilý, ale záření není. Proste se snaží zapomenout na něco, jeho samolibost je umělá..."

Tenhle je doma. Tu jeho žena, dítě se na něco ptá... Telefon... No, prosím, opět zvážněl, dokonce blízcí se posunuli do pozadí..."

A opět jedna za druhou se vynořovaly nejrůznější situace zvenku dobré a ne úplně dobré, dokud jsme nenarazili na tuto děsnou scénu. Najednou se objevil pokoj, zřejmě v nějakém bytě, dost reprezentativním, ale...

Na kulatém stole ležel obnažený člověk, jeho nohy a ruce byly přivázané k nohám stolu, hlava visela dolů, rty byly zalepené hnědou lepenkou. U stolu seděli dva mladí muži silné postavy, jeden nakrátko ostříhaný, druhý méně silný s hladce ulízanými vlasy. Na židli o kousek dál, pod lampou seděla mladá žena. Její rty byly také zalepené, pod prsy jí obtahovala Šňůra a přitlačovala k židli. Obě její nohy byly přivázané k nohám židle. Měla na sobě pouze spodní roztrhanou košili. Vedle ní seděl starší hubený muž a něco pil, zřejmě koňak. Na malém stolku před ním ležela čokoláda. Ti, co seděli za kulatým stolem, nepili. Nalávali na hrud' ležícího muže tekutinu - vodku nebo líh a podpalovali. „Vyřizování účtů", pochopil jsem.

Anastasia odvedla paprsek od této scény. Ale já jsem vykřikl:

„Vrať se. Udělej něco !"

Vrátila tuto scénu a odpověděla:

„Nejde to. Všechno už se stalo. Tohle nelze zastavit, chtělo to dříve, nyní už je pozdě."

Díval jsem se jako začarovaný a najednou jsem zřetelně uviděl oči ženy, oči naplněné hrůzou a neprosící o slitování.

„Tak udělej alespoň něco, jestli nejsi krutá !" křikl jsem na Anastasii.

„Ale to není v mé moci, tohle už je jakoby naprogramované dříve, ne mnou, já se do toho nemohu míchat. Oni nyní mají větší sílu."

„Ale kdepak je tvá dobrota, schopnosti ?"

Anastasia mlčela. Děsná scéna se lehce zakalila. Pak zmizel starší muž, pijící koňak. Najednou jsem pocítil slabost po celém těle a jak mi tuhne ruka,

které se dotýkala Anastasia. Uslyšel jsem její nějak slábnoucí hlas. Těžce vyslovujíc slova řekla:

„Dej pryč ruku, Vladimí...“ Ani nemohla domluvit mé jméno.

Odtáhl jsem ruku a vstal. Ruka visela jako ztuhlá, jako se stává, když si „přesedíš“ ruku nebo nohu, a byla celá bílá. Pohnul jsem prsty. Ztuhnutí začalo mizet.

Podíval jsem se na Anastasii a zděsil se. Její oči byly zavřené. Zmizel ruměnec z tváře. Pod její kůži na rukou a obličeji jako by nebyla vůbec žádná krev. Ležela jako bezduchá. Tráva kolem ní, přibližně v poloměru tři metry, byla také bílá a zvadlá. Pochopil jsem, že se stalo něco hrozného a křikl:

„Anastasie !“ Uchopil jsem ji za ramena a zatřásl už nepružným a nějak změkklým tělem. Její absolutně bílé bezkrevné rty byly nehybné.

„Slyšíš mě, Anastasie ?“

Trochu přizvedla řasy, na mě se dívaly vyhaslé oči, které už nic nevyjadřovaly. Uchopil jsem láhev s vodou, zvedl ji hlavu a zkusil dát napít, ale ona si nemohla ani loknout. Díval jsem se na ni a horečnatě přemýšlel, co mám dělat.

Konečně se její rty sotva zahýbaly a zašeptaly:

„Přenes mě do jiného místa... ke stromu...“

Zvedl jsem její změkklé tělo a odnesl dál od kruhu s bílou trávou, položil vedle nejbližšího cedru. Za nějakou dobu se začala po troskách dostávat do vědomí a já jsem se zeptal:

„Co se to s tebou stalo, Anastasie ?“

„Pokusila jsem se vyplnit tvou prosbu,“ odpověděla tiše a dodala za chvíli: „Myslím, že se mi to povedlo.“

„Ale vypadáš tak špatně, vždyť jsi málem zahynula.“

„Porušila jsem přírodní zákony. Vmísila jsem se do toho, do čeho jsem se míchat neměla. Tohle ze mě vytáhlo všechnu mou sílu, energii. Divím se, že stačila.“

„Proč jsi riskovala, když je to tak nebezpečné ?“

„Nic jiného mi nezbývalo. Vždyť jsi to chtěl. Bála jsem se nevyplnit tvou prosbu, bála se, že mě vůbec přestaneš brát vážně. Budeš myslet, že já jenom mluvím, stále mluvím... A nic nemohu v reálném životě.“ Její oči se na mě dívaly prosebně, úpěnlivě, tichý hlas se trochu třásl: „Ale já ti nemohu vysvětlit, jak se toto dělá, jak funguje tento přírodní mechanismus, já jej cítím, ale vysvětlit, aby to pro tebe bylo srozumitelné, nemohu a vaši vědci zřejmě také nebudou moci.“

Sklonila hlavu a chvíli mlčela, jako by shromažďovala síly. Opět se na mě prosebně podívala a řekla: „Nyní mě ještě více budeš považovat za nenormální nebo vědmu.“

Najednou jsem hrozně chtěl udělat pro ni něco hezkého, ale co ? Chtěl jsem říci, že ji považuji za normální, za obyčejného člověka, za hezkou a rozumnou ženu, ale neměl jsem pocit obyčejného vztahu k ní a ona se svou intuicí by mi neuvěřila.

Najednou jsem vzpomněl na její vyprávění o tom, jak ji obvykle v dětství zdravil praděd, který klekal najedno koleno a líbal jí ruku. Klekl jsem před Anastasií najedno koleno, vzal její ještě bledou a studenou ruku, políbil a řekl:

„I když nejsi normální, tak jsi nejlepší, nejchytřejší a nejkrásnější ze všech nenormálních.“

Její rty se konečně opět usmály, oči se na mě vděčně podívaly. Na tváři se začal objevovat ruměnek.

„Anastasie, obraz je dost chmurný. Vybírala jsi to schválně ?“

„Hledala jsem alespoň pro příklad něco hezkého, ale nenašla. Všichni jsou v kleštích svých starostí. Jsou sami se svými problémy, skoro nemají duchovní komunikaci.“

„Ale co tedy dělat, co můžeš nabídnout, kromě lítosti k nim ? A musím ti říci: jsou to silní lidé - podnikatelé.“

„Velmi silní,“ souhlasila, „a zajímaví. Za jeden život prožívají jakoby dva. Jeden - známý jenom pro ně a pro nikoho z blízkých, druhý - vnější, pro okolí. A pomůže jim, myslím, zesílení jejich duchovní a upřímné komunikace mezi sebou. Je třeba se otevřeně snažit mít čisté úmysly.“

„Anastasie, já asi zkusím udělat to, o co jsi prosila. Zkusím napsat knihu i vytvořit společenství podnikatelů s čistými úmysly, ale jenom tak, jak jsem to pochopil já sám.“

„Bude to pro tebe těžké. Nebudu ti moci dostatečně pomáhat, zůstalo ve mně málo síly. Bude se dlouho obnovovat. Nyní nějakou dobu nebudu moci vidět svým paprskem na dálku. Dokonce i tebe nyní obyčejným zrakem dobře nevidím.“

„Cožpak slepneš, Anastasie ?“

„Myslím, že se všechno obnoví. Lituji jenom, že ti nebudu moci nějakou dobu pomáhat.“

„Není třeba mi pomáhat. Pokus se zachránit pro syna a pomoz jiným.“

* * *

Musel jsem odejet, dohonit loď. Když jsem se dočkal, že alespoň navenek začala vypadat skoro jako před tím, vlezl jsem do motorového člunu. Anastasia uchopila kliku u příďe a odsunula jej na vodu. Člun byl stržen a unesen proudem vody. Anastasia stála skoro po kolena ve vodě, okraj její dlouhé sukně se namočil a houpal se na vlnách. Trhl jsem zavádějící šňůrou. Motor zařval, roztrhl ticho, na které jsem si zvykl za tři dny a člun prudce vyrazil kupředu, stále rychleji a rychleji.

Najednou Anastasia vyběhla z vody a běžela po břehu ve snaze dohnat člun. Její větrem rozevláté vlasy byly podobné ocasu komety. Snažila se běžet velmi rychle, zřejmě používala přitom všechny své síly, ve snaze udělat nemožné - dohnat rychlý člun. A přesto se vzdálenost mezi námi velmi pomalu zvětšovala. Bylo mi líto jejího zbytečného úsilí, a ve snaze co nejrychleji ukončit tíživý moment loučení jsem vši silou šlápl na plyn. Hlavou mi probleskla myšlenka, že si Anastasia může myslet, že jsem se jí opět lekl a utíkám.

Motor křečovitě zařval a donutil zvednout příď člunu nad vodou, poháněl jej kupředu a ještě více zvětšoval vzdálenost mezi námi... A ona... Bože ! Co to dělá... Běžící Anastasia strhla překážející jí mokrou sukni, odhodila roztrhané oblečení na stranu, prudkost jejího běhu vzrostla a stalo se neuvěřitelné, vzdálenost mezi ní a člunem se pomalu začala zkracovat. Vpředu na její

cestě se ukázal skoro strmý svah. Šlápl jsem více na plyn a pomyslel si, že ji zastavím a ukončím pro mě mučivou scénu. Je možné, že se jí natolik zhoršil zrak, aby neviděla svah? Anastasia ani trochu nezpomalila svou rychlost, vyběhla na svah, spadla na kolena, zvedla ruce k nebi, a trochu směrem ke mně, a zakřičela. Přes divoký řev motoru a hluk vody jsem uslyšel její hlas jako šepot:

„Vpředu-u-u je mělčina-a-a, dřevo.“

Rychle jsem otočil hlavu. Ještě jsem si nestihl úplně uvědomit, co se děje, a tak prudce jsem otočil volantem, že se loď vrhla stranou a málem nabrala nakloněným krajem vodu. Ohromné dřevo, které se jedním koncem opřelo v pobřežní mělčině a druhým sotva vyčnívalo z vody, jen lehce škráblo o bok lodi. Při přímém nárazu by se mohlo lehce prorazit její tenké hliníkové dno.

Když už jsem se dostal na říční forvater, otočil jsem se na svah a pošeptal směrem k osamělé klečící postavičce, co se proměňovala ve stále menší tečku:

„Děkuji, Anastasie.“

(3 3 .)

KDO JSI, ANASTASIE ?

Loď na mě čekala v Surgutě. Kapitán a posádka čekali na příkazy. Ale já jsem se vůbec nemohl soustředit, abych určil další trasu a přikázal jsem stát v Surgutě, pořádat večírky pro místní obyvatelstvo, uspořádat výstavy spotřebního zboží a služeb.

Mé myšlenky se zabývaly událostmi spojenými s Anastasií. Kupoval jsem v obchodě hodně vědeckopopulární literatury, knihy o neobyčejných jevech a neobyčejných schopnostech lidí, o historii kraje, zavíral jsem se v kajutě ve snaze najít v nich vysvětlení.

Mezi jiným mě zajímalo i to: zdali se skutečně mohla zrodit v Anastasii láska kvůli tomu, že ve snaze pomoci vesnické dívce, křikla: „Miluji tě, Vladimíre !“ Proč jednoduchá slova, která vyslovujeme a do nichž dost často nevkládáme dostatečně důstojné city, zapůsobila na Anastasii nehledě na náš věkový rozdíl, nehledě na různé názory a způsob života ?

Vědeckopopulární literatura mi odpovědi nedávala. Tehdy jsem vzal Bibli. A tu je odpověď. Hned na začátku evangelia podle Jana se říká:

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh...“

Už pokolikáté jsem byl překvapen, jak jsou stručné, přesné definice této úžasné knihy.

Hned se pro mě všechno projasnilo. Anastasia, která nezná záludnost a klam, nemůže vyslovovat slova jen tak. Vzpomněl jsem její větu: „Já jsem jako by zapomněla v tu chvíli, že nemohu vyslovovat slova jen tak, za nimi nutně mají být pocity, uvědomění a hodnověrnost přírodní informace.“

Ach Bože !!! Nepřálo jí štěstí. Proč adresovala tato slova mně, už nemladému, majícímu rodinu, vystavenému mnohým pokušením našeho světa, jak ona sama říkala, zhoubným a temným ? Se svou vnitřní čistotou si zaslouží úplně jiného. Ale

kdo se může zamilovat do ní, když má tak neobvyklý způsob života, způsob myšlení a intelekt ?

Na první pohled vypadá jako obyčejná, avšak velmi krásná a žádoucí dívka, ale pak, když se začne komunikace, jakoby se proměňuje v nějakou bytost žijící za mezí rozumu.

Možná, že takovéto pocity vznikaly jen u mně, nemajícího dost vědění, chápání podstaty našeho bytí. Druzí by ji mohli chápat jinak.

Vzpomněl jsem si, že dokonce i při loučení jsem neměl přání ji políbit nebo obejmout. Není známo, jestli to chtěla i ona. A co vůbec chtěla ? Vzpomněl jsem si, jak vyprávěla o svých snech. Jak je divná filozofie její lásky: organizovat společenství podnikatelů, pomoci jim. Napsat knihu s jejími radami lidem. Přenést lidi přes úsek času temných sil.

A ona věří ! Je přesvědčená, že všechno se přesně tak stane. A já jsem také dobrý: slíbil jsem, že zkusím organizovat i společnost podnikatelů a napsat knihu. Nyní zřejmě bude o tom snít ještě více. Mohla vymyslet něco jednoduššího, více reálného.

Pocítil jsem nějakou nepochopitelnou lítost k Anastasii. Představil jsem si, jak ve svém lese bude čekat a snít, že se tak všechno stane ve skutečnosti. Dobře, jestli bude jenom čekat a snít.

A co když se začne pokoušet něco podniknout a nasměrovávat svůj paprsek lásky, utrácet kolosální energii své duše a věřit v nemožné. I když mi ukazovala možnosti svého paprsku, snažila se vysvětlit jeho mechanismus, vědomí jej nebralo jako realitu. Posudte sami, podle jejích slov směřuje svůj paprsek na člověka, ozařuje ho neviditelným světlem, daruje mu své city, toužení po dobrém a světlém.

„Ne, ne, jenom si nemyslete, že se míchám do psychiky, znásilňuji duši a rozum. Člověk má svobodu brát nebo vylučovat tyto city, pokud se mu líbí a jsou blízké jeho duši, v takovém množství, jaké jen může rozmístit v sobě. Pak je ten člověk světlejší i zevně a jeho nemoci se jej částečně nebo úplně vzdávají. Tak to mohou dělat můj dědeček a pradědeček a já jsem to vždycky mohla také. Mě to naučil pradědeček, když si se mnou hrával v dětství. Ale nyní se můj paprsek stal o hodně silnější než dědečkův a pradědečkův proto, jak mi říkají, že se ve mně zrodil tento zvláštní cit, který jmenujete Láskou. Je světlý-světlý, dokonce trochu pálivý. Je ho tak hodně a chci ho darovat.“

„Komu, Anastasie ?“ ptal jsem se.

„Tobě a lidem, všem, kdo jej může přijmout. Chci, aby všem bylo dobře. Až začneš dělat to, o čem jsem snila, přivedu k tobě mnohé z těchto lidí a vy všichni...“

Vzpomínal jsem na toto všechno, představoval si ji a najednou jsem pochopil, že nebudu moci alespoň nezkusit splnit to, co chtěla, jinak mě po celý zbytek života budou trápit pochybnosti a zůstane pocit zrádovství vůči Anastasiinu snu, i když málo reálnému, ale tak nadšeně vytouženému.

Rozhodl jsem se a loď plula přímo do Novosibirska.

Její vylovení a demontáž výstavného zařízení jsem nařídil výkonnému řediteli mé firmy. Nějak jsem se dohodl se svou manželkou a odjel do Moskvy.

Odjel, abych uskutečnil, nebo alespoň se pokusil uskutečnit sen Anastasie...